E. LOCKHART

YOUNG

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

O familie de mincinoși

TRADUCERE DE RUXANDRA CHIRIȚĂ

UN PREQUEL CAPTIVANT
AL FENOMENULUI TIKTOK MINCINOȘII

„FRUMOASĂ ȘI DEVASTATOARE."
KIRKUS REVIEWS

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

E. Lockhart

O familie de mincinoși

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Chiriță

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ioana Petridean

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: ©Michael H /Getty Images

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Oana Apostolescu
Cristina Spătărelu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Family of Liars
Autor: E. Lockhart

Copyright © Text copyright © 2022 by E. Lockhart
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1877-9
ISBN (EPUB): 978-606-40-1986-8

Pentru Hazel

Arborele genealogic al familiei Sinclair

Dean Sinclair — Harris Sinclair & Tipper Taft Sinclair

- Pevensie și Philadelphia
  - Yardley Sinclair
  - Thomas Sinclair (Tomkin)
- Clairmont și Boston
  - Caroline Lennox Taft Sinclair (Carrie)
    - Johnny
    - Will
  - Penelope Mirren Taft Sinclair (Penny)
    - Cadence
  - Elizabeth Jane Taft Sinclair (Bess)
    - Mirren
      - Liberty
    - Bonnie
    - Taft
  - Rosemary Leigh Taft Sinclair

Câini în 1987:
Wharton
Albert
McCartney
Reepicheep

~1987~
Insula Beechwood
SUA, MASSACHUSETTS
Faleza
Pevensie
Aici te poți opri ca să nu ratezi clarul de lună
Goose Cottage
Docul personalului
Terenul de tenis
Stâncile Afurisite
Plaja Mică
Șopronul pentru bărci
Șopronul pentru caiace
Clădirea personalului
Intrarea și vestibulul personalului
Docul familiei
Clairmont
Plaja Mare
Portul Martha's Vineyard
OCEANUL ATLANTIC

Dragi cititori,
Această carte divulgă informaţii legate de romanul Mincinoşii.
Vă iubesc şi am scris-o pentru voi — cu ambiţie şi cafea amară.

XO
E

PARTEA ÎNTÂI
Poveste pentru Johnny

1.

Fiul meu Johnny a murit.
Jonathan Sinclair Dennis, aşa-l chema. A murit la vârsta de cincisprezece ani.
A fost un incendiu şi-l iubesc şi i-am greşit şi mi-e dor de el. N-o să crească niciodată mai înalt, n-o să-şi găsească niciodată o iubită, n-are să se mai antreneze niciodată pentru vreo nouă cursă, n-o să se ducă niciodată în Italia, aşa cum voia, n-o să se urce niciodată într-un roller-coaster din acelea care te-ntorc cu susul în jos. Niciodată, niciodată, niciodată. Niciodată, nimic.
Totuşi îmi vizitează destul de des bucătăria de pe Insula Beechwood.
Îl văd noaptea târziu, când nu pot să dorm şi cobor să-mi iau un pahar cu whisky. Arată exact aşa cum arăta la cincisprezece ani. Părul blond îi stă vâlvoi. Nasul îi e ars de soare. Are unghiile roase şi poartă de obicei şorturi şi un hanorac. Uneori poartă geaca impermeabilă în carouri albastre, când se face frig în casă.
Îi dau voie să bea whisky, fiindcă e mort oricum. Cum ar putea să-i dăuneze? Dar preferă adesea cacao caldă. Fantomei lui Johnny îi place să şadă pe blatul din bucătărie şi să-şi legene picioarele goale, lovindu-le de bufet. Îşi scoate plăcuţele de Scrabble şi compune alene fraze pe blat, în timp ce stăm de vorbă. Nu mânca niciodată ceva mai mare ca fundul tău. Nu-l lua în braţe pe nu. Fii puţin mai amabil decât e nevoie. Chestii din astea.
Îmi cere de multe ori să-i spun poveşti despre familia noastră.
— Povesteşte-mi despre vremurile când eraţi adolescente, îmi spune în seara asta. Tu şi mătuşa Penny şi mătuşa Bess.
Nu-mi place să vorbesc despre vremurile alea.
— Ce vrei să ştii?
— Orice. Ce puneaţi la cale. Chefuri. Aici, pe insulă.
— Era la fel ca acum. Scoteam bărcile-n larg. Înotam. Tenis, îngheţată şi cine gătite pe grătar.
— Vă înţelegeaţi toate bine pe atunci?
Se referă la mine şi la surorile mele, Penny şi Bess.
— Într-o oarecare măsură.
— Ai dat vreodată de belea?

— Nu, îi răspund. Da, spun pe urmă.
— Cum?
Scutur din cap.
— Spune-mi, insistă el. Care e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut? Hai, zi pe șleau!
— Nu! îi răspund râzând.
— Ba da! Hai, te rog! Cel mai rău şi mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată, în vremurile alea. Povesteşte-i bietului tău fiu mort toate amănuntele groaznice.
— Johnny!
— Ei, nu poate fi chiar aşa de rău, zice el. Habar n-ai ce chestii am văzut la televizor. Mult mai rele decât orice ai fi putut face tu în anii ’80.
Cred că Johnny mă bântuie fiindcă nu se poate odihni în lipsa unor răspunsuri. Întreabă mereu despre familia noastră, familia Sinclair, fiindcă încearcă să înţeleagă insula asta, pe oamenii de aici şi de ce facem ceea ce facem. Istoria noastră.
Vrea să afle de ce a murit.
Îi datorez povestea asta.
— Bine, zic. Am să-ţi povestesc.

*

Numele meu întreg e Caroline Lennox Taft Sinclair, dar lumea îmi zice Carrie. M-am născut în 1970. Asta e povestea celei de-a şaptesprezecea veri a vieţii mele.
A fost anul când toţi băieţii au venit pe insula Beechwood. Şi anul când am văzut prima oară o fantomă.
Povestea asta anume n-am spus-o niciodată nimănui, dar cred că Johnny trebuie s-o afle.
Ai dat vreodată de belea? întreabă el. Spune-mi. Care e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut? Hai, zi pe şleau… Cel mai rău şi mai rău lucru pe care l-ai făcut în vremea aia.
Va fi dureros să spun povestea asta. De fapt, nu ştiu dacă o pot spune cinstit, dar am să încerc.

Știi, am fost toată viața o mincinoasă.
Nu e ceva neobișnuit în familia noastră.

PARTEA A DOUA
Patru surori

2.

Copilăria mea e un amestec confuz de dimineţi friguroase în Boston, când eu şi surorile mele eram înfofolite în cizme şi căciuli de lână care ne provocau mâncărimi. Zile de şcoală, în uniforme cu pulovere groase, de culoare bleumarin, şi fuste plisate. După-amiezi în casa noastră înaltă de cărămidă, din oraş, când ne făceam lecţiile în faţa şemineului. Dacă închid ochii pot să simt gustul dulce al pandişpanului cu vanilie pe degetele mele lipicioase. Viaţa însemna basmele dinainte de culcare, pijamalele de flanel şi golden retrieverii.
Eram patru fete. Verile, ne duceam pe insula Beechwood. Îmi amintesc cum înotam în valurile fioroase ale oceanului cu Penny şi Bess, în timp ce mama şi micuţa Rosemary şedeau pe mal. Prindeam meduze şi crabi şi-i ţineam într-o căldăruşă albastră. Vânt şi soare, mici certuri, jocuri de-a sirenele şi colecţii de pietre.
Mama noastră, Tipper, dădea petreceri minunate. O făcea fiindcă se simţea singură. La Beechwood, cel puţin. Aveam musafiri, iar timp de câţiva ani, au fost acolo cu noi fratele lui tata, Dean, şi copiii lui, însă mamei mele îi priau cinele caritabile şi prânzurile lungi cu prieteni dragi. Iubea oamenii şi se pricepea să-i iubească. Fără multă lume pe insulă, îşi găsea propriile distracţii, dând petreceri chiar şi când n-aveam oaspeţi.
Când noi patru eram mici, părinţii ne duceau la Edgartown în fiecare an, pe 4 iulie, de Ziua Independenţei. Edgartown e un sat marinăresc de pe insula Martha's Vineyard, tot numai garduri albe de uluci. Primeam midii prăjite cu sos tartar în vase de hârtie, pe urmă cumpăram limonadă de la un chioşc din faţa bisericii Old Whaling. Ne întindeam şezlongurile, apoi mâncam, în aşteptarea paradei. Companiile locale aveau care alegorice împodobite. Colecţionarii de maşini de epocă claxonau cu mândrie. Pompierii de pe insulă îşi scoteau la paradă cele mai vechi maşini. O trupă de veterani interpreta marşuri compuse de Sousa, iar mama cânta mereu: „Fii blând cu prietenii tăi înaripaţi / Căci o raţă poate fi mama cuiva".
Nu rămâneam niciodată până la focurile de artificii. În schimb, ne întorceam la Beechwood şi alergam de la docul familiei spre adevărata petrecere.

Veranda casei Clairmont era iluminată festiv, iar masa cea mare pentru picnic de pe peluză era aranjată în albastru şi alb. Mâncam porumb pe ştiuleţi, hamburgeri şi pepeni verzi. Aveam un tort în forma steagului american, cu afine şi zmeură deasupra. Mama îl decora singură. Acelaşi tort, în fiecare an.
După cină, ne dădea tuturor artificii. Defilam pe aleile de lemn ale insulei — cele care duceau de la o casă la alta — şi cântam din toţi rărunchii. „America cea frumoasă“, „Ţara asta e ţara ta“, „Fii blând cu prietenii tăi înaripaţi“.
La lăsarea întunericului, o porneam spre Plaja Mare. Paznicul plajei, care era Demetrios în vremurile alea, aprindea artificiile. Întreaga familie şedea pe pături de bumbac, iar adulţii aveau în mâini pahare cu gheaţă zornăitoare.
În fine. E greu de crezut că am fost vreodată în aşa hal de patrioată şi că la fel au fost şi părinţii mei, care aveau o educaţie aleasă. Totuşi amintirile nu s-au şters.

*

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar fi fost ceva în neregulă cu integrarea mea în familie, până într-o după-amiază, pe când aveam paisprezece ani. Era în august, 1984.
Ne aflam pe insulă încă din iunie, locuiam la Clairmont. Casa primise numele după şcoala la care învăţase în copilărie Harris, tatăl nostru. Unchiul Dean şi verii mei locuiau în casa Pevensie, după numele familiei din cărţile din seria Narnia. O bonă locuia vara în Goose Cottage. Clădirea personalului era amenajată pentru menajeră, paznic şi alţi angajaţi ocazionali, dar menajera era singura care dormea acolo tot timpul. Ceilalţi locuiau pe continent.
Înotasem toată dimineaţa cu surorile mele şi cu verişoara noastră, Yardley. Mâncaserăm sendvişuri cu ton şi ţelină din lada frigorifică aşezată la picioarele mamei. Cum mă luase toropeala după masă şi atâta mişcare, m-am culcat, îmbrăţişând-o cu o mână pe Rosemary. Dormea lângă mine pe pătură; avea opt ani, braţele îi erau pline de ciupituri de ţânţari, iar picioarele, acoperite de nisip. Rosemary era

blondă, ca noi toţi, cu bucle încâlcite. Obrajii ei catifelaţi aveau culoarea piersicii, iar membrele îi erau firave. Pistrui; o tendinţă de-a privi pieziş; un râs caraghios. Rosemary a noastră. Era dulceaţă de căpşuni, genunchi zdreliţi şi o mânuţă mică în mâna mea.
Am aţipit un pic, în timp ce părinţii mei stăteau de vorbă. Şedeau pe şezlonguri, sub o umbrelă albă, la oarecare distanţă unul de celălalt. M-am trezit în clipa în care Rosemary s-a răsucit pe-o parte şi am rămas întinsă, cu ochii închişi, simţindu-i răsuflarea sub braţ.
— Nu merită, zicea mama. Chiar nu merită.
— N-ar trebui să-i fie greu, atâta vreme cât o putem rezolva, îi răspundea tata.
— Frumuseţea e ceva — dar nu e totul. Vorbeşti de parcă ar fi totul.
— Nu vorbim despre frumuseţe. Vorbim despre a ajuta o persoană care pare slabă. Arată penibil.
— De ce eşti aşa dur? Nu-i nevoie să spui asta.
— Sunt realist.
— Îţi pasă de ce zice lumea. N-ar trebui să ne pese.
— E o operaţie banală. Doctorul are foarte multă experienţă.
Am auzit-o pe mama aprinzându-şi o ţigară. Toată lumea fuma pe atunci.
— Nu te gândeşti la timpul petrecut în spital, a insistat Tipper. Regim lichid, inflamaţii, toate alea. Durerea pe care o va îndura.
Despre cine vorbeau?
Ce operaţie? Ce regim lichid?
— Nu mestecă normal, a zis Harris. Asta e realitatea. Nu există decât o singură cale de ieşire din asta.
— Nu mi-l cita acum pe Robert Frost.
— Trebuie să ne gândim la rezultatul final. Nu să ne facem griji pentru modul în care va ajunge acolo. Şi nu i-ar prinde rău să arate şi ea…
Tata a tăcut o clipă, iar Tipper a intervenit:
— Ai impresia că durerea e un fel de antrenament fizic. Că nu-i decât un efort. O luptă.
— Dacă pui la bătaie puţin efort câştigi ceva din asta.
Cineva trage din ţigară. Mirosul ei de cenuşă, amestecat cu aerul sărat.

— Nu orice durere merită îndurată, a spus Tipper. Unele dureri nu sunt decât dureri. S-o ungem pe Rosemary cu loţiune pentru soare? a reluat ea, după o scurtă pauză. S-a făcut rozalie.
— N-o trezi.
Iar tăcere. Pe urmă:
— Carrie e frumoasă aşa cum e, a spus Tipper. Şi trebuie să taie prin os, Harris. Să taie prin os.
Am îngheţat.
Vorbeau despre mine.
Înainte să venim pe insulă, fusesem la ortodont şi pe urmă, la un chirurg stomatolog. Nu-mi păsase. Aproape că nu dădusem atenţie acestui lucru. Jumătate din copiii de la şcoală purtau aparate dentare.
— N-ar trebui să fie nedreptăţită, a zis Harris. Faţa asta a ei e o nedreptate. Merită să arate ca o Sinclair: puternică în exterior, fiindcă e puternică în interior. Iar dacă trebuie să facem asta pentru ea, o să facem asta pentru ea.
Am înţeles că aveau de gând să-mi rupă maxilarul.

3.

Când am discutat în sfârşit despre asta, le-am zis părinţilor că nu vreau. Am spus că pot să mestec foarte bine (deşi chirurgul stomatolog n-a fost de acord). Am spus că sunt fericită cu felul în care arăt. Ar fi cazul să mă lase-n pace.
Harris m-a combătut. Puternic. Mi-a vorbit despre autoritatea chirurgilor, care ştiu cel mai bine ce e de făcut.
Tipper mi-a zis că sunt minunată, frumoasă, desăvârşită. Mi-a spus că mă adoră. Era o fire binevoitoare, cam îngustă la minte, creativă, generoasă şi veselă. Mereu le spunea fetelor ei că sunt frumoase. Cu toate astea, considera că ar trebui să iau în calcul operaţia. De ce nu puneam problema la dospit, până să luăm o hotărâre? Nu era nicio grabă.
Am refuzat din nou, dar în sinea mea începusem să simt că sunt defectă. Faţa mea era defectă. Mandibula mea era malformată. Arătam penibil. Folosindu-se de o portiţă a destinului biologic,

oamenii aveau să facă presupuneri pe tema caracterului meu. Am început să observ asemenea atitudini tot mai des. În vocea lor exista acea notă de condescendenţă discretă. Mă prinsesem de glumă?
Am început să mestec încet, asigurându-mă că gura îmi era bine închisă. Mă simţeam nesigură pe propriii mei dinţi, întrebându-mă dacă măcinau mâncarea la fel ca dinţii altor oameni. A început să-mi pară ciudat felul în care se îmbinau.
Ştiam deja că băieţii nu mă considerau drăguţă. Deşi eram îndrăgită — mergeam la petreceri şi am fost chiar aleasă delegata bobocilor în consiliul elevilor —, mă număram întotdeauna printre ultimele fete invitate la dans. În vremurile alea, băieţii le invitau pe fete.
Partenerii mei nu mă ţineau niciodată de mână în timpul dansului. Nu mă sărutau, nici nu se lipeau de mine în bezna ringului de dans. Nu mă întrebau dacă ne mai putem întâlni, să mergem la cinema, aşa cum făceau cu prietenele mele.
Mă uitam la felul în care sora mea Penny, căreia nu-i păsa de bărbia ei pătrată, îşi îndesa mâncarea în gură în timp ce vorbea. Râdea cu fălcile deschise larg, scotea limba şi arăta lumii toţi molarii ei sclipitori.
Mă uitam cum Bess, care avea o gură mai plină şi mai dulce, şi a cărei bărbie avea o curbă feminină viguroasă, se plângea de cele şase luni în care purtase aparat dentar fix şi apoi mobil. Pocnea, oftând, capacul cutiei albastre de plastic în care era aparatul dentar, când Tipper îi amintea să şi-l pună înapoi în gură după masă.
Şi Rosemary. Faţa ei pătrată semăna leit cu cea a lui Penny, doar că era pistruiată şi nostimă.
Toate surorile mele aveau oase frumoase.

4.

Vara în care am împlinit şaisprezece ani am petrecut-o la Beechwood, ca întotdeauna. Caiace, porumb pe ştiulete, bărci cu pânze şi snorkeling (deşi nu vedeam mare lucru, cu excepţia câte unui crab când şi când). Am avut parte de obişnuita sărbătoare de Ziua

Independenței, cu artificii și cântece. Ca în fiecare an, Seara Focului de Tabără, Vânătoarea de Lămâi, Petrecerea Înghețatei din Miezul Verii.
Doar că în anul acela — s-a înecat Rosemary.
Avea zece ani. Cea mai mică dintre noi patru.
S-a întâmplat la sfârșitul lui august. Rosemary înota în zona plajei de lângă Goose Cottage. Îi spunem Plaja Mică. Purta un costum de baie verde, cu mici buzunare aplicate, din material de blugi. Buzunare ridicole. Nu puteai pune nimic în ele. Era costumul ei preferat.
Nu eram de față. Nimeni din familie nu era. O însoțea bona pe care o aveam în anul acela, o femeie de douăzeci de ani din Polonia. Agata.
Rosemary voia mereu să înoate până târziu. Dacă i se permitea, înota multă vreme după ce noi ne clăteam cu toții pe picioare cu apă de la furtunul aflat lângă ușa vestibulului casei Clairmont. Nu era ceva neobișnuit ca ea să întârzie cu Agata pe o plajă sau alta.
Dar, în ziua aceea, cerul s-a înnorat.
În ziua aceea, Agata a intrat în casă, cu gândul să ia pulovere pentru ele două.
În ziua aceea, Rosemary, dintotdeauna o bună înotătoare, a fost probabil lovită de un val și prinsă într-un curent oceanic de adâncime.
Când s-a întors Agata, Rosemary era deja departe în larg, zbătându-se. Era dincolo de afurisitele de stânci negre care străjuiesc golful.
Agata nu era salvamar.
Nu știa să acorde primul ajutor.
Nu era nici măcar o înotătoare atât de rapidă, încât să ajungă la timp la Rosemary.

5.

După asta, ne-am întors la școala cu internat, Penny și cu mine. Iar Bess a început școala.
La doar două săptămâni după ce a murit Rosemary, ne-am despărțit de părinții noștri, ca să fim educate în campusul cel frumos al Academiei North Forest. Când ne-a lăsat acolo, mama ne-a strâns tare în brațe și ne-a sărutat pe obraji. Ne-a spus că ne iubește. Și dusă a fost.

Mie-mi revenea sarcina să am grijă de Bess. Eram atunci în anul al treilea de studii. Ea era boboacă. Am ajutat-o să-şi decoreze camera, am prezentat-o cunoscuţilor, îi aduceam ciocolată de la cantină, îi lăsam bileţele idioate, vesele, în cutia poştală.
Penny nu mă solicita prea mult. În cea de-a doua săptămână, avea deja prieteni şi un nou iubit. Dar treceam pe la ea oricum. O vizitam în camera ei, ne întâlneam la cantină, mă aşezam pe patul ei şi-o ascultam în timp ce vorbea despre noua sa iubire.
Aveam grijă de surorile mele, dar ne confruntam singure cu durerea provocată de moartea lui Rosemary. Noi, cei din familia Sinclair, dăm dovadă de tărie. Noi facem faţă oricărei situaţii. Noi privim spre viitor. Astea sunt mottourile lui Harris şi ale lui Tipper.
Noi, fetele, n-am fost niciodată învăţate să jelim, să ne înfuriem, nici măcar să ne împărtăşim gândurile. În schimb, am devenit experte în tăcere; în mici gesturi de blândeţe; în navigaţie; în prepararea de sendvişuri. Vorbim cu înflăcărare despre literatură şi îi facem pe toţi musafirii să se simtă bineveniţi. Nu pomenim niciodată despre probleme medicale. Nu ne arătăm iubirea prin sinceritate sau afecţiune, ci prin loialitate.
Fii mândria familiei tale. E unul dintre numeroasele mottouri pe care tata le repeta adesea la cină. Voia să zică Reprezintă-ne bine. Înregistrează succese nu pentru tine însăţi, ci fiindcă reputaţia familiei Sinclair cere respect. Felul în care te vede lumea — e felul în care ne vede pe noi toţi.
O spunea atât de des, încât a ajuns subiect de glumă pentru noi. Căpătaserăm obiceiul să ne-o spunem una alteia la North Forest. Când dădeam de Penny, lipită de câte un tip şi sărutându-se pe holuri, spuneam, fără să-i întrerup: „Fii mândria familiei tale“.
Când Bess mă surprindea furişându-mă în camera de cămin cu câte o cutie de biscuiţi — aceeaşi chestie.
Dacă Penny o vedea pe Bess cu sos de roşii pe bluză — aceeaşi chestie.
Dacă fierbeam apă pentru ceai: „Fii mândria familiei tale.“
Sau dacă ne duceam la baie: „Fii mândria familiei tale.“
Pe noi, vorba asta ne făcea să râdem, dar Harris o lua în serios. O spunea sincer, credea în ea, şi chiar dacă pe noi ne amuza, tot o respectam.

Aşa că n-am făcut caz de moartea lui Rosemary. Ne-am ţinut tari. Munceam la şcoală şi la activităţile sportive. Munceam la înfăţişarea noastră şi la îmbrăcăminte, având mereu grijă să nu se vadă strădania din spatele efortului pe care îl depuneam.
Pe cinci octombrie, când Rosemary ar-fi-împlinit unsprezece ani, s-a serbat la şcoală Carnavalul Toamnei. Curtea era plină de chioşcuri şi jocuri tâmpite. Elevii se vopseau pe faţă. Fusese adus un aparat de făcut vată pe băţ. Pictură rotativă. O imitaţie de grădină cu bostani. Câteva formaţii de elevi.
Stăteam sprijinită de clădirea internatului şi beam o cană de cidru fierbinte. Tovarăşii mei de softball se adunaseră la un chioşc unde puteai arunca săculeţe umplute cu bile într-unul dintre profii de mate. Colega mea de cameră şi iubitul ei se îngrămădeau peste o foaie plină de versuri, revizuind spectacolul trupei lor. Un tip pe care-l plăceam mă evita fără menajamente.
Pe vremea când stăteam acasă în zilele de cinci octombrie, mama făcea un tort, ciocolată cu glazură de vanilie. Ni-l servea după cină, ornat după dorinţa lui Rosemary. Într-un an, a fost acoperit cu mici lei şi gheparzi de plastic. În alt an, cu violete din glazură. În altul, cu o imagine a lui Snoopy. La sfârşit de săptămână avea loc şi o petrecere. Era populată cu micuţele prietene ale lui Rosemary, care purtau rochiţe festive şi pantofi stil Mary Jane, gătite pentru o zi de naştere aşa cum nu mai face nimeni în zilele noastre.
Acum Rosemary era moartă şi se părea că amândouă surorile mele o uitaseră cu totul.
Stăteam sprijinită de zidul internatului, departe de mulţime, cu cidrul în mână. Lacrimile îmi curgeau pe obraji.
Încercam să-mi spun că ea nu putea şti dacă noi ne aminteam sau nu de ziua ei.
Nu putea să-şi dorească tort. Nu conta. Plecase.
Dar conta.
Am zărit-o pe Bess într-un grup de fete şi băieţi din anul întâi. Desenau cu toţii mutre pe baloane portocalii. Ea zâmbea ca o regină la un concurs de frumuseţe.
Şi uite-o pe Penny, cu părul blond acoperit de o beretă împletită, cum îşi trăgea iubitul de mână, în timp ce alerga spre prietena ei cea mai

bună, Erin Riegert. Penny a smuls o bucată mare din vata de zahăr albastră a lui Erin şi şi-a îndesat-o în gură.
Apoi s-a uitat la mine. Şi s-a oprit. A venit spre locul în care stăteam.
— Haide, mi-a zis. Nu te mai gândi la chestia aia.
Dar voiam să mă gândesc.
— Hai să-l vezi pe tipul ăla cum face vată de zahăr, m-a îndemnat Penny. E foarte dulce felul în care o roteşte.
— Ar fi împlinit unsprezece ani, am răspuns. Ar fi primit un tort de ciocolată decorat cu ornamente. Dar nu ştiu din care.
— Carrie, nu poţi să te laşi copleşită de gândul ăsta. E deprimant şi nu te ajută cu nimic. Vino să faci ceva amuzant şi ai să te simţi mai bine.
— Mi-a spus că avea în minte un tort cu Simple Minds, i-am răspuns
— Simple Minds era o formaţie. Dar cred că Tipper ar fi descurajat-o. E prea greu. Şi cumva, nu ştiu, de prost gust.
Bess ni s-a alăturat.
— Eşti bine? m-a întrebat ea.
— Nu chiar.
— Îi propun vata de zahăr, a zis Penny. Trebuie să facă ceva normal.
Bess s-a uitat spre noii ei prieteni şi spre ceilalţi copii pe care nu-i cunoştea încă.
— Acum nu e momentul, a spus, de parcă i-aş fi cerut ceva, de parcă i-aş fi cerut să vină la mine. Mă aşteaptă oamenii, a adăugat.
Surorile mele au iubit-o pe Rosemary. Ştiu că au iubit-o. Şi sunt sigură că au jelit-o. Dar nu ştiam cum să le vorbesc despre asta. Când încercam, ca acum, schimbau subiectul.
Nu reuşeau să înţeleagă cum mă simţeam.
Reuşeau doar să-mi spună să nu mă mai simt aşa.

*

Am plecat de la carnaval.
Am urcat până la ultimul nivel, în clădirea internatului, şi am pornit-o pe pasarela ce mărginea acoperişul.
Am scos un marker din ghiozdan şi am scris pe balustrada roasă de lemn:

ROSEMARY LEIGH TAFT SINCLAIR
Iubea
tortul de ciocolată şi pe Snoopy,
chipsurile de cartofi şi pisicile mari
şi formaţia Simple Minds.
Iubea
costumul ei de baie verde şi înotul în oceanul
afurisit.
Le iubea
pe surorile ei,
deşi n-o meritau.
Azi ar fi împlinit unsprezece ani.
Şi eu o iubeam.
La mulţi ani, Rosemary, acum şi întotdeauna.

*

Când ne-am dus acasă de Ziua Recunoştinţei, Tipper a afişat o figură veselă. Ne-a ajutat să ne despachetăm valizele. A făcut plăcinte minunate la cuptor şi a invitat rude la masa tradiţională. Harris era glumeţ şi animat, voia să joace şah şi să discute despre cărţi şi filme. Cea mai apropiată aluzie pe care au făcut-o părinţii noştri la Rosemary a fost să spună că părea drăguţ şi vesel acasă acum, că eram noi acolo. Fusese o toamnă tăcută.
Ştiu că părinţii mei au procedat cum au crezut că-i mai bine — atât pentru noi, cât şi pentru ei. Amintirea pierderii noastre era dureroasă, aşa că de ce să ne amintim?

6.

În vacanţa de iarnă a aceluiaşi an, Harris a pus iar pe tapet subiectul operaţiei, de data asta, şi mai vehement. Insista că e necesară din punct de vedere medical. Era o pierdere de vreme să amânăm decizia,

aşa cum tot făceam de doi ani încoace. Trebuia să rezolvăm problemele atunci când se cereau rezolvate.
Am încercat să mă opun, însă el mi-a amintit că a nu accepta un refuz e una dintre filosofiile lui de viaţă.
Am fost forţată să mă conformez.
Acum, după ce am crescut, consider că a nu accepta un refuz e o lecţie pe care le-o predăm băieţilor cărora le-ar prinde bine să înveţe că nu înseamnă nu. Mai înţeleg şi că tata îşi dorea mai mult să arăt ca el, decât să fiu drăguţă. Dar atunci, o parte din mine s-a simţit uşurată. Harris era şeful, iar mie mi se spusese dintotdeauna că el ştia cel mai bine ce şi cum.
În februarie, am plecat de la şcoală pentru două săptămâni. Medicii mi-au desfăcut maxilarul şi au inserat acolo un fragment de os. Au reconstruit osul, l-au împins în faţă şi mi-au ataşat din nou acea parte din schelet. Pe urmă mi-au legat dinţii cu sârmă, ca să se vindece totul în poziţia corectă.
Mi-au dat codeină, o doctorie împotriva durerii din categoria narcoticelor. Eram instruită s-o iau la început o dată la patru ore, apoi, doar la nevoie. Pastilele mi-au dat o senzaţie ciudată — nu eram amorţită, ci conştientă de durere, dar era ca şi cum altcineva ar fi suportat-o în locul meu.
Maxilarul meu. Pierderea lui Rosemary.
Niciuna nu mă putea durea dacă luam doctoria aia o dată la patru ore.
Regimul lichid n-a fost chiar atât de rău. Tipper îmi aducea iaurt rece. Nu mai aveam bonă, dar menajera noastră, Luda, era extraordinar de binevoitoare. Era din Belarus, slabă ca un ţâr, cu părul decolorat şi un machiaj pe care mama îl considera vulgar. Luda îmi făcea creme moi, aproape lichide, ciocolată şi caramel. „Ca să-ţi iei porţia de proteine. Aşa de hrănitoare!“, spunea.
Câinii familiei căpătaseră obiceiul să doarmă în camera mea în timpul zilei. McCartney şi Albert, ambii golden retrieveri, şi Wharton, o setteriţă irlandeză. Wharton avea o alură nobilă şi era proastă. Pe ea o iubeam cel mai mult.
Infecţia a apărut brusc, într-o noapte. Am simţit-o venind, prin ceaţa somnului meu burduşit cu doctorii. O pulsaţie insistentă, o minge roşie, vibrantă, de durere în falca dreaptă.
M-am trezit şi am mai luat o pastilă de codeină.

Am umplut o pungă cu gheaţă. Mi-am apăsat-o pe obraz.
Asta se întâmpla cu cinci zile înainte să le cer părinţilor să mă ducă la medic. Harris era de părere că lamentările nu făceau parte din comportamentul unei persoane cu un caracter puternic.
— Nu e de folos pentru anturajul tău, spunea el adesea. „Nu te plânge, nu te justifica niciodată.“ A spus-o Benjamin Disraeli. Premierul Angliei.
Le-am pomenit Ludei şi lui Tipper despre durere, fără să fac caz.
— A, am mici probleme pe partea asta, le-am spus. Poate ar trebui să mergem la un control.
Lui Harris nu i-am spus.
Când am ajuns la doctor, infecţia se agravase.
Harris mi-a zis că am dat dovadă de prostie fiindcă am ignorat o problemă evidentă.
— Rezolvă problemele atunci când se cer rezolvate, mi-a amintit el. Nu aştepta. După vorbele astea să te ghidezi în viaţă.
Infecţia s-a dezlănţuit în corpul meu timp de opt săptămâni. Antibiotice, alte antibiotice, un al doilea medic, un al treilea, o a doua operaţie, analgezice, şi mai multe analgezice. Gheaţă. Prosoape. Budincă de caramel.
Apoi s-a terminat. Maxilarul meu se vindecase. Firele au fost scoase. Mi-a fost instalat un aparat dentar obişnuit. Inflamaţia se redusese.
Faţa mea din oglindă îmi era străină. Eram mai palidă decât fusesem vreodată. Mai suptă decât era normal. Dar cea mai schimbată îmi era bărbia. Acum părea adusă în faţă, iar mandibula se profila puternic, până la urechi. Dinţii mi se uneau în locuri neobişnuite, prea sensibili pentru nuci şi castraveţi, prea slabi să mestece un cotlet de porc, dar aliniaţi.
Mă uitam în oglindă din profil şi-mi atingeam faţa, întrebându-mă ce fel de viitor avea să-mi asigure acea bucăţică de os artificial. Oare avea să-şi dorească vreun băiat arătos să mă atingă? Să mă asculte? Să vrea să mă înţeleagă? Îmi doream cu nesaţ să fiu privită ca fiind unică şi preţioasă. O voiam cu disperarea cuiva care n-a primit niciodată un sărut —
dorinţă vagă, dar pasională,
învălmăşită în fanteziile săruturilor pe care le văzusem în filme,

amestecată cu poveşti de-ale mamei, despre dansuri şi corsaje şi nenumăratele cereri în căsătorie ale tatei.
Tânjeam după dragoste
şi mă gândeam foarte intens la sex,
dar voiam şi să fiu văzută
şi auzită
şi recunoscută,
cu adevărat, de către altcineva.
Asta simţeam când l-am întâlnit pentru prima oară pe Pfeff. Cred că m-a citit.

*

M-am întors la şcoală în mai şi am încheiat semestrul cât am putut de bine. Mi-am reluat locul în echipa de softball, în care fusesem dintotdeauna bună la loviturile puternice şi mândria familiei. Am câştigat campionatul ligii noastre în sezonul acela. M-am reintegrat în grupul meu de prieteni. Am tras tare la algebră şi la chimie, petrecând ore suplimentare la bibliotecă, să recuperez.
Dar nu mă simţeam bine. Mă trezeam gândindu-mă obsesiv la nişte articole citite prin ziare — articole despre bărbaţi care mureau de SIDA, noua criză medicală. Şi despre inundaţiile din Brownsville, Texas; familii ale căror case fuseseră luate de ape. Fotografii din ziare: un bărbat scheletic într-un pat. Protestatari pe străzile pavate din New York. O familie cu doi câini într-o barcă gonflabilă. O femeie stând în bucătăria proprie, cu apa ajungându-i până la brâu.
Mă gândeam la imaginile astea —
oameni care mureau, un oraş care se îneca —
în loc să mă gândesc la Rosemary, murind, înecându-se.
Îmi permiteau să sufăr fără să-mi privesc propria viaţă. Dacă nu m-aş fi gândit la ele, n-aş fi încetat niciodată să mă gândesc la ea.
Codeina ajuta la estomparea acestor gânduri obsedante. Mi-o prescriseseră mai mulţi medici, aşa că exista o rezervă aparent infinită de sticluţe maro în sertarul meu. Asistenta medicală de la

şcoală îmi dădea şi mai multe, cu acordul părinţilor mei, când îi spuneam că mă dor dinţii.
Noaptea, luam pastilele ca să dorm. Şi uneori noaptea se lăsa devreme.
Cum ar fi, înainte de cină.
Cum ar fi, înainte de prânz.

PARTEA A TREIA
Perlele negre

7.

Insula noastră se află la mare distanţă de coasta statului Massachusetts. Apa e de un albastru adânc, întunecat. Uneori, dincolo de ţărm sunt rechini mari albi. Aici înfloresc tufe de trandafiri Rosa Rugosa. Acoperă întreaga insulă. Şi, cu toate că linia ţărmului e stâncoasă, avem două golfuleţe drăguţe, mărginite de petice de nisip alb.

Pe vremuri, pământul ăsta le-a aparţinut indigenilor. Le-a fost luat de coloniştii veniţi din Europa. Nimeni nu ştie când, dar s-a întâmplat cu siguranţă.

În 1926, străbunicul meu a cumpărat insula şi a construit o casă de sine stătătoare pe ţărmul sudic. A moştenit-o fiul lui — iar când a murit, în 1972, au moştenit-o tata şi fratele lui, Dean. Şi aveau planuri. Fraţii Sinclair au demolat casa ridicată de tatăl lor. Au nivelat terenul acolo unde a fost nevoie. Au adus nisip de pe plajele insulei. S-au consultat cu nişte arhitecţi şi au construit trei case — câte una pentru fiecare frate, plus o casă pentru oaspeţi. Clădirile erau în stilul clasic Cape Cod: acoperişuri înclinate, şindrile de lemn, obloane la ferestre, verande mari.

O parte din banii pentru proiectele astea a venit din contul de economii al mamei. Banii familiei lui Tipper proveneau (parţial, de câteva generaţii) de la o plantaţie de trestie de zahăr de lângă Charleston, Carolina de Sud. Pe plantaţie erau folosiţi sclavi. Sunt bani murdari.

O altă parte provenea din rezervele familiei tatei. Familia Sinclair deţinea o editură cu tradiţie în Boston. Dar cei mai mulţi bani au venit de la tata. La începutul carierei, Harris a cumpărat o mică firmă care editează reviste literare şi de ştiri.

Şi ăştia sunt bani murdari. Doar că în alt fel. În povestea asta e vorba despre muncitori exploataţi, contracte anulate şi muncă prestată de copii în străinătate — la pachet cu integritatea jurnalistică şi credinţa în libertatea presei.

Când fraţii Sinclair au terminat lucrările de îmbunătăţire, existau două docuri, un şopron pentru bărci şi o clădire pentru personal.

Insula era străbătută în lung şi-n lat de alei din lemn şi împodobită cu lilieci şi lavandă.
Mi-am petrecut aici toate verile, de când aveam cinci ani.

*

Acum suntem în iunie, 1987. Vara în care sosesc băieţii. Vara lui Pfeff.
Mergem cu maşina de la Boston la Cape. Gerrard, paznicul de la Beechwood, ne aşteaptă în oraşul Woods Hole. A adus şalupa cea mare. Gerrard are cam şaizeci de ani, e scund şi zâmbeşte mereu. Nu vorbeşte mult decât cu mama. Îl întreabă cu interes despre rododendroni şi lilieci, despre diverse reparaţii necesare, despre instalarea unui uscător nou. Peste câteva zile, Luda o să vină cu o maşină închiriată şi o să mai aducă lucruri din casa de la Boston.
Călătorim timp de două ore spre insulă, în şalupa încărcată, condusă de Gerrard. Penny, Bess şi cu mine stăm una lângă alta, cu pletele în vânt.
E aceeaşi călătorie ca în fiecare an, dar fără Rosemary, în vesta ei de salvare portocalie.
Fără ea.

*

Casa Clairmont arată la fel ca întotdeauna — trei etaje şi un turnuleţ în vârf. Şindrilele de lemn sunt cenuşii din pricina aerului sărat. O verandă spaţioasă se întinde pe două laturi. La unul dintre capetele verandei se află un hamac, iar în celălalt, un grup de fotolii comode. Pe gazon e o masă imensă, făcută pe comandă, special pentru picnic. Acolo luăm cina în majoritatea serilor. La baza peluzei e un arţar. De o creangă joasă e agăţat cu o sfoară groasă leagănul nostru, un cauciuc de maşină.

Venind dinspre doc, Penny îşi azvârle valizele pe iarbă şi fuge spre leagăn. Se aruncă în el şi se răsuceşte puternic.
— Hai încoace, Carrie! Trebuie să saluţi leagănul! strigă ea.
Bine, fie ca ea! Sunt tristă, cu gândul la Rosemary — dar mă duc oricum. Alerg şi mă caţăr în leagăn, mă proptesc cu tălpile de-o parte şi de alta a picioarelor lui Penny. Vârtejul de aer în urechi, ameţeala — preţ de o clipă, uit de toate, în afară de asta.
— A venit vara! strigă Penny.
Când ne ajunge din urmă, Bess îşi lasă bagajele şi ni se alătură. Suntem prea mari şi e greu să încăpem toate trei, dar ameţim împreună într-un mare fel, ca în copilărie.
În casa Clairmont, covoarele sunt uzate, dar lemnăria e lustruită. Masa rotundă din bucătărie se fălește cu petele şi zgârieturile inevitabile într-o familie numeroasă. Camera de zi afişează nişte picturi în ulei şi un cărucior tip bar cu sticle sclipitoare, dar salonul e mai confortabil. E doldora de cărţi şi pături, paturi ecosez din flanel pentru căţei şi teancuri de ziare. Biroul tatei e plin cu caricaturi înrămate din New Yorker şi cu mobilă masivă de piele; mai e şi atelierul mamei, înţesat cu materiale de matlasat şi borcane cu nasturi, tocuri pentru caligrafie şi cutii cu hârtie elegantă, pentru scrisori.

*

Camera părinţilor mei e la etajul al treilea, departe de gălăgia pe care o facem noi, fetele. Când intru acolo, cam la jumătate de oră după sosirea noastră, Tipper se ocupă cu despachetatul bagajelor, aranjează nişte bluze într-un sertar. Rochia ei bej de in e şifonată în urma călătoriei.
Wharton (setteriţa noastră irlandeză) se întinde de-a curmezişul patului. Mă culc lângă ea.
— Fă-mi loc, regină proastă de căţei!
— Vai, nu-i spune aşa, mă ceartă Tipper. O faci să se simtă prost.
— Prostia face parte din farmecul ei, zic, mângâind urechile mătăsoase ale lui Wharton. Îi roade şoseta lui Harris.

Mama se apropie de noi şi scoate şoseta din botul lui Wharton.
— Nu e de mâncare, îi spune căţelei.
Wharton se uită la ea cu o faţă înduioşătoare, apoi începe să lingă cuvertura.
Tipper se moşmondeşte de la comodă la masa de toaletă, din dressing, la valizele ei şi invers. Când eram bolnavă, stăteam adesea doar noi două, dar, de când s-a încheiat şcoala, n-am văzut-o pe mama decât în compania surorilor mele.
Îşi schimbă rochia şi se piaptănă la masa de toaletă.
— Vino-ncoace, mă cheamă ea şi trage un sertar lat, puţin adânc, pentru bijuterii, căptuşit cu fetru de culoare neagră. Las mereu aici câteva lucruri, spune, atingând obiectele cu degetele. În felul ăsta, ori de câte ori deschid sertarul, e ca şi cum aş primi un cadou. Uit ce am, şi apoi mă minunez! Ce drăguţ arătaţi!
Stilul lui Tipper. Caută să stoarcă până la ultimul strop de plăcere dintr-o situaţie, să creeze bucurie şi surprize ori de câte ori poate.
— Ăsta a fost inelul bunicii, spune, luând în mână un diamant şlefuit în formă pătrată.
Continuă, arătând spre diverse piese, jad străvechi şi safire mai noi. Aşază cu grijă comorile pe masă, ca să le încerc. Fiecare e o fărâmă din istoria familiei noastre feminine, străbătând spre trecut genealogia înaintaşelor ei şi ale lui Harris.
Una dintre bijuterii e inelul ei de logodnă, un smarald mărginit de diamante. Părinţii mei s-au cunoscut la Harvard Radcliffe, unde Harris a cerut-o pe Tipper de patru ori în căsătorie, înainte ca ea să spună da. „Am epuizat-o“, ne povesteşte el mereu. „M-a acceptat doar ca să tac.“
Mama râde când el spune povestea asta. „A patra oară ţi-a dat în gând să cumperi un inel“, îi aminteşte ea.
Acum scoate un şirag dublu de perle lucioase, închise la culoare, de un gri întunecat, cu galaxii rotitoare în interior.
— Tatăl tău le-a cumpărat pentru cea de-a doua aniversare a noastră, când eram însărcinată cu tine, spune ea.
Îmi dă voie să le ţin în mână. Sunt alunecoase şi mai grele decât mă aşteptam. Le ia înapoi şi şi le prinde la gât, unde strălucesc pe fundalul albastru al rochiei ei curate.

— A fost un cadou cu mare însemnătate, spune. Nu ne era uşor pe atunci.
— De ce?
— Abia dacă îmi aduc aminte, răspunde şi întinde mâna să mă atingă pe obraz. Dar mi-aş dori să fie ale tale într-o bună zi.
— Bine.
— Perlele negre sunt ale lui Carrie, zice, atingându-le cu degetele.
Sub căptuşeala sertarului zăresc o fotografie sepia, cu margini albe. Nu pot vedea decât colţul din dreapta jos.
— Ce poză e asta? întreb şi întind mâna spre ea.
Tipper mă opreşte.
— Nimic.
— E Rosemary?
Pe faţă îi apare o expresie. Durere.
— Nu.
Îmi duc mâinile la spate.
— Am vrut să văd dacă e Rosemary.
Mama se uită la mine şi, pentru o clipă, am impresia că o să plângă — o să izbucnească în lacrimi pentru copilul ei pierdut. Sau poate îmi va spune în schimb că e în regulă să-mi fie dor de Rosemary. Să mă gândesc întruna la ea, aşa cum fac.
Dar se ţine tare.
— Ştii ce? Cred că ar trebui să le porţi tu în seara asta, spune.
Îşi scoate perlele negre şi mi le prinde în jurul gâtului.

8.

Să-ţi mai povestesc despre Penny şi Bess. Lumea spune deseori că suntem ca nişte prinţese dintr-un basm (vestic). Trei blonde înalte şi zvelte. Fetele mamei. Oamenii se simt atraşi de noi. Le plac privirile noastre serioase şi râsetele noastre vesele. Poate că aşteptăm să fim salvate, gândesc ei. Fiecare dintre noi e bumbac alb şi nisip pe picioare, rafinament şi flori de liliac.
Dar suntem uşor de deosebit.

Bess (Elizabeth Jane Taft Sinclair) are paisprezece ani şi aleargă mereu să ne prindă din urmă pe mine şi pe Penny. Munceşte pe brânci, binedispune oamenii, se sacrifică. Găteşte cu mama în bucătărie, bate crema pentru îngheţată şi coace plăcinte. Îşi ordonează luciurile de buze după nuanţe, aliniindu-şi tuburile pe o tavă drăguţă de pe comodă. Îşi aranjează bluzele şi jerseurile în teancuri asortate pe culori.
Bess are coşuri pe frunte. Nu le poate da pace — le acoperă cu creme, cu soluţii tonice, cu alcool, cu fond de ten. Vrea să le vină de hac, să le înfrângă. Din punctul ăsta de vedere, e ca tata. Şi-a însuşit etica lui în privinţa muncii şi mândria lui în privinţa acelei etici, dar şi indignarea lui, când efortul nu-i e recompensat pe măsură. Bess e un imprimeu colorat, un borcan cu creioane ascuţite, o agendă săptămânală completată cu un scris de mână ordonat. Nu e mereu simpatică — absolut deloc. Dar e întotdeauna bună.
Penny (Penelope Mirren Taft Sinclair) are o capacitate remarcabilă de a se face plăcută, aşa egoistă cum e. Oamenii vor s-o atingă. E frumuseţea familiei, cea pe care ai remarca-o prima într-o fotografie. Bunica M avea obiceiul să facă remarci pe tema asta — magnetismul prezenţei fizice a lui Penny. „Ce splendoare!“ spunea adesea, trăgând-o pe Penny deoparte şi dându-i bomboane de caramel.
Pe mine m-a etichetat ca „fată bună“, iar pe Bess ca pe o „mică ajutătoare“.
Dacă părul meu are culoarea untului, iar al lui Bess e ca soarele de primăvară, al lui Penny e crem. Are şaisprezece ani şi eleganţa unui ogar. Când are chef, pune multă pasiune în jocurile ei. Nu munceşte aproape niciodată cu pasiune. Adoră lucrurile frumoase şi îi dispreţuieşte pe cei pe care-i dispreţuieşte cu o ură de nezdruncinat.
Lui Penny îi place ordinea, dar altfel decât lui Bess. Vrea ca lucrurile să se petreacă uşor, fără conflicte. „Fii pur şi simplu normală“, îmi zice. Adică, să nu mă înfurii, să nu agit apele, să mă las dusă de val. O deranjează semnele de nelinişte şi agitaţie. Devine rece şi tăcută, iar răceala şi tăcerea o apără de propriile sentimente. Vreau să spun că preferă calmul aparent.
Eu sunt sportivă şi dependentă de narcotice.
O lideră care jeleşte.

Pe dinafară, sunt blondă ca untul, cu ochi cenuşii, cu maxilarul puternic conturat acum şi cu gura plină de sârme. Ten palid, obraji trandafirii. Sunt un pic mai înaltă decât surorile mele, mai înaltă decât mulţi băieţi de vârsta mea. Am mersul apăsat şi umerii puternici ai unei excelente jucătoare de softball. Mă afişez cu un zâmbet în faţa mulţimii. Le rezolv problemele surorilor mele. Astea sunt calităţile pe care le observă oricine.
Dar pe dinăuntru sunt apă de mare, lemn încovoiat şi cuie ruginite.

9.

În dimineaţa de după sosirea noastră, mă trezesc la ora şase. Îmbrac un pulover peste cămaşa de noapte, căci dimineţile sunt răcoroase la Beechwood. Cobor scările să beau o cafea, iar pe drum mă opresc la uşa fostei camere a lui Rosemary.
Înăuntru e gol. Paturile suprapuse sunt frumos aranjate, acoperite cu pături vechi, din colecţia mamei. În trecut, Rosemary avea vreo treizeci de animale de pluş pe patul ei de sus, mai ales lei. Acum au dispărut. Chiar şi leul ei preferat, moale şi alb, pe nume Shampoo.
Lipsesc şi cărţile lui Rosemary: cărţi vechi, ilustrate şi cărţi de poveşti, colecţii de basme. Au dispărut păpuşile ei Barbie, chestia de desenat în spirală, Bila Magică 8. Pe rafturile încastrate ale camerei se află câteva obiecte drăguţe, pe care nu mi le amintesc — o vază verde cu alb, câteva cărţi de botanică. Când deschid şifonierul, e gol, cu excepţia câtorva pături împăturite cu grijă.
Cu siguranţă Tipper a făcut mari eforturi să înlăture orice ar fi putut aminti de Rosemary, dorind să evite suferinţa celor care s-ar aventura aici fără să gândească.
Mă cocoţ pe patul de sus, unde dormea sora mea.
Ar fi trebuit să mă joc mai mult cu ea de-a „familia de lei“.
Ar fi trebuit să-i împletesc părul în codiţe franţuzeşti, chiar dacă Bess făcea mereu asta.
Ar fi trebuit să fac mai multe prăjituri împreună cu ea, chiar dacă făceam câteodată.

Era copilaşul care voia să urce şi să coboare de o mie de ori treptele verandei, urcând întotdeauna mai întâi cu piciorul drept, urmat de stângul. Fetiţa de patru ani în fustiţe de balet, alergând pe alei cu o baghetă fermecată. Fetiţa de şapte ani cu mască de snorkel şi labe de înot, tropăind îmbufnată, fiindcă nimeni nu voia s-o ducă la plajă. Fetiţa de zece ani cu un teanc de romane uzate de-ale Dianei Wynne Jones, cerând suplimente din plăcinta de căpşuni şi rubarbă, făcând prăjituri ornate cu chipsuri de caramel, cerându-mi să-i citesc basme, chiar dacă era deja prea mare ca să i se mai citească.

— Când a golit mama camera?

Penny stă în pragul uşii. Părul ei strălucitor, spălăcit, e ciufulit după somn. Poartă şortul verde de gimnastică de la North Forest, un tricou vechi, gălbui şi papucii ei dragi, cu feţe de miel în dreptul degetelor de la picioare.

— Nu ştiu. Poate că a făcut-o Luda, toamna trecută.

— Am nevoie de cafea, spune Penny, dar se caţără în patul lui Rosemary, lângă mine.

Ştiu că nu vrea să vorbească despre sora noastră. Despre sentimentele noastre. Niciodată nu vrea. Se enervează dacă e presată, aşa că tac.

Penny îşi ridică picioarele în aer, încălţată tot în papucii cu miei, până atinge tavanul.

Îmi ridic şi eu picioarele, în şosete albastre cu elastic.

Mişcăm împreună din degetele de la picioare, lipite de plafon.

— Ai chef să mergem la vânătoare în pod? întreb, fiindcă mi-a venit o idee. Să căutăm câteva dintre cărţile vechi? Şi poate nişte jocuri? S-ar putea să ne placă unele dintre ele.

Nu pomenesc de celelalte lucruri ale lui Rosemary, hainele ei, leii de pluş şi aşa mai departe.

— N-aş refuza un joc Cluedo.

— Nici cărţile alea ale Dianei Wynne Jones, zic eu.

— Alea sunt drăguţe, răspunde Penny. Aş putea să recitesc câteva dintre ele.

*

Ne furişăm sus, la etajul părinţilor. La capătul holului se află o scară îngustă de lemn, care urcă la mansardă — în turnuleţ. E o cameră hexagonală, cu două ferestre şi podea de lemn lustruită, dar pentru că spaţiul are tendinţa să devină sufocant şi fierbinte, Tipper o foloseşte ca depozit.
Încăperea miroase a lemn şi a praf. Vedem două covoare rulate. Lăzile şi cutiile de carton au etichete îngrijite, scrise de mama. După cum mă aşteptam, înăuntru a apărut un teanc de cutii noi, aliniate lângă perete, prinse ordonat cu bandă adezivă.
Penny şi cu mine petrecem prima jumătate de oră studiindu-le conţinutul. Îi salut pe Shampoo şi pe ceilalţi lei de pluş, salut şorturile şi tricourile lui Rosemary. Ah, mi-e dor de ea. Dar vreau s-o ţin pe Penny lângă mine, aşa că închid repede cutiile. Mă îndrept în schimb spre jocuri. Găsim Cluedo, Scrabble şi Bila Magică 8. Vrem chestia cu artă spirografică? Nu.
Penny scutură Bila 8, în timp ce eu scotocesc în continuare.
— Am să mă îndrăgostesc? o întreabă ea.
Mai bine nu-ţi spun, răspunde bila.
— Măcar o să fiu cu cineva? În vara asta? Cu oricine?
Răspuns neclar. Mai încearcă.
— Of! O să se lase cu sărutări?
Semnele arată că da.
— Aşa mai merge, zice Penny.
Băieţii se ţin după ea încă de când a început cursurile la North Forest, dar Penny susţine că n-a fost niciodată îndrăgostită de vreunul.
— Unii erau teribil de drăguţi, mi-a zis ea odată. Dar prea proşti ca să iubească.
Mi se pare nedrept ca atractivitatea şi frumuseţea să-i fi fost dăruite cu atât de multă generozitate lui Penny, parcă de nişte ursitoare venite la naşterea ei, iar ea să le preţuiască în aşa mică măsură. A sărutat atât de mulţi băieţi încât a pierdut şirul, e invitată imediat la fiecare dans, nu e niciodată singură, decât dacă aşa vrea ea. E admirată pentru pometii ei norocoşi, pentru albastrul ochilor, pentru supleţea gâtului. Şi n-a cunoscut niciodată vreun alt fel de existenţă.
— Carrie o să se îndrăgostească? întreabă ea Bila 8.
Da, după cum văd.
— Vai, Carrie, o să-ţi pice cineva cu tronc!

— N-a spus când, îi atrag atenţia lui Penny. Poate mă îndrăgostesc la treizeci de ani.
— Se îndrăgosteşte Carry în vara asta? întreabă Penny Bila 8.
Cu siguranţă.
— N-am de cine să mă îndrăgostesc, îi răspund bilei. Nici Penny n-are pe cine săruta.
— Aşa e, zice ea, oftând.
Încă nu ştim că vor veni băieţii. Nu ştim cum vor roi în jurul nostru, cum ne vor enerva; cum ne vor schimba cu totul părerea despre noi înşine şi ne vor da vieţile peste cap, asemenea unor zei beţi, jucându-se cu soarta muritorilor de rând.
Dar amândouă suntem nerăbdătoare să fim date peste cap.
Penny continuă să-i pună bilei întrebări ridicole. „Am să memorez vreodată tabelul periodic?“, „Am să mă mărit cu Simon Le Bon?“ E solistul unei formaţii care-i place ei. „E Bess cea mai mare pacoste de pe pământ, sau există şi dezastre mai mari?“, „O să-şi învingă Wharton frica de pescăruşi?“
Luăm Cluedo, Scrabble şi un set de backgammon, plus câteva romane uzate, scrise de Wynne Jones. La urmă, deschidem o cutie cu cărţile de basme ale lui Rosemary. Multe sunt vechi, i-au aparţinut tatei în copilărie, şi mamei lui, înainte de asta. Sunt voluminoase, ilustraţiile sunt încărcate de mister. Capitolele încep cu litere înflorate. Astea sunt cărţile pe care i le citeam lui Rosemary înainte de culcare.
— Mama ni le citea mie şi lui Bess, spune Penny, atingând cartea de poveşti de la suprafaţa teancului. Dar nu-mi amintesc să le fi avut şi Rosemary.
— Le-a avut.
— Sper că n-au speriat-o. Unele sunt de-a dreptul sângeroase.
— Nu se speria niciodată de poveşti.
Iau cărţile în camera mea. Apoi Penny şi cu mine coborâm la parter, unde Tipper a pregătit brioşe proaspete cu morcov, garnisite cu stafide, cocos şi nuci. Bem cafea cu lapte şi mâncăm brioşe fierbinţi pe verandă, unde soarele încălzeşte aerul.
O bat pe Penny la Scrabble.

10.

— Carrie! Mă strigă Bess de pe nisip, în timp ce mă îndrept spre Plaja Mare. Avem nevoie de tine!
Surorile mele spun mereu chestia asta. O spun fiindcă sunt cea mai mare. De data asta, au nevoie să le montez umbrela, o drăcovenie mare, albă, cu un mecanism sofisticat — dar totul a început cu „avem nevoie de tine“ să ne legi şireturile pantofilor. Asta a devenit „avem nevoie de tine“ să te joci de-a sirenele cu noi, pe urmă, „avem nevoie de tine“ să ne decupezi păpuşile de hârtie, apoi „avem nevoie de tine“ să-i spui bonei că n-am pictat intenţionat masa din sufragerie.
Recent, a evoluat, devenind „avem nevoie de tine“ să ne arăţi cum să ne radem pe picioare, s-o ajuţi pe Bess să scrie o compunere, s-o bagi iar pe Penny în echipa de tenis, după ce a lipsit la atâtea antrenamente. S-o ajuți pe Penny să-şi facă bagajele lăsate pe ultima clipă, s-o convingi pe Tipper s-o lase pe Bess să-şi ia rochia decoltată, să opreşti bârfele care circulă prin şcoală fiindcă Penny i-a dat papucii lui Lachlan cu două săptămâni înainte de sfârşitul semestrului. „Avem nevoie de tine“ înseamnă că surorile mele mă iubesc, că se bazează pe mine, că mă admiră.
După ce montez umbrela, ne petrecem toate trei miezul zilei întinse la umbră. Din vreme în vreme, vin şi părinţii noştri, Gerrard face o baie, dar surorile mele şi cu mine ne-am aşezat tabăra. Am întins una lângă alta două pături de bumbac, cu imprimeuri. Umbrela ne apără de soare. Avem căpşuni, mure, sendvişuri cu şuncă şi brânză Brie pe baghete de pâine şi fursecuri cu unt. O ladă frigorifică plină cu băuturi. Avem un teanc de reviste şi un casetofon pe care-l pornim doar când nu e mama prin preajmă. Detestă muzica pe plajă.
Ascultăm casete: Terence Trent D’Arby, Pet Shop Boys, R.E.M., Duran Duran. Stăm întinse pe spate şi dansăm, unduindu-ne mâinile şi picioarele în aer.
Când înotăm, o facem împreună. Nu vorbim despre asta, dar niciuna dintre noi nu înoată vreodată de una singură.
— Tipper are o poză ascunsă în sertarul cu bijuterii, le spun surorilor mele, în timp ce ne trântim pe pături, gâfâind ude leoarcă.
Nu avusesem intenţia să dau pe goarnă ce gândesc, dar mi-a scăpat.

— Ce e în poză? întreabă Bess, cu ochii măriţi.
— N-am văzut-o, îi răspund. Doar un colţ. A împins-o dedesubt, ca să n-o văd.
— Probabil e Rosemary, zice Penny.
— M-ar lăsa s-o văd pe Rosemary. Am întrebat-o dacă e Rosemary.
— Poate nu te-ar fi lăsat, dacă se gândea că te-ar întrista.
— Poate că e unchiul Chris, spune Bess.
Fratele mamei, Christopher Taft, a fugit în America de Sud cu o femeie cu mulţi ani mai în vârstă decât el. Asta-i tot ce ştiu. Niciunul dintre noi, copiii, nu l-am cunoscut şi, din câte ştiu, Tipper nu primeşte niciodată veşti de la el. Părinţii ei „s-au spălat pe mâini de Chris“ — aşa spunea răposata noastră bunică M.
— Sigur că da, Christopher! zice Penny. Să aruncăm o privire?
— O, da! aprobă Bess.
— Nu putem să ne băgăm nasul în lucrurile ei.
Sunt brusc îngrijorată că ele vor da fuga la etaj şi vor scormoni după fotografie, lăsând în urma lor o dâră de nisip şi răvăşind sertarul cu bijuterii al mamei.
— N-ar trebui să ascundă lucruri de noi, se bosumflă Bess. Avem dreptul să-i vedem toate pozele.
— Haide, îmi zice Penny. Nu ne-ai fi spus, dacă nu erai curioasă.
— Ne-am putea furişa când are treabă prin grădină, adaugă Bess. Tu ai putea să ţii de şase, cât Penny şi cu mine furăm poza.
— Nu, spun răspicat, fiindcă nu vreau ca ele să-i supere pe părinţi. Dacă ea şi Harris sunt fotografiaţi goi puşcă?
— Vai, câh, nu! zice Penny şi scoate limba.
— Ce scârbos! exclamă Bess. Dar probabil că nu e vorba de aşa ceva.
— N-ai cum să uiţi aşa ceva, dacă apuci s-o vezi, le avertizez.
— În fine, cum vrei, spune Penny. Tu ai adus vorba de poză.

11.

În seara asta, Tipper culege flori timpurii de vară din grădina care dă spre bucătărie. Aşterne o faşie de pânză de-a lungul mesei de picnic, chiar pe centru. Poartă un şorţ alb, curat şi frige somon la grătar. În

paharele noastre sunt felii rotunde de lămâie. Cum Luda n-a venit încă, eu și surorile mele ajutăm la spălatul vaselor după masă.
Ceva mai târziu, Penny șterpelește o sticlă de vin din pivniță. Eu fac rost de un tirbușon și ne ducem pe verandă la Pevensie, casa unchiului Dean.
Pevensie nu e la fel de mare precum Clairmont. Dă spre terenurile de tenis nou construite și spre aleile de lemn. În depărtare se zărește docul familiei. Acolo sunt ancorate șalupa mică (Guzzler) și iahtul. Șalupa cea mare e de obicei la docul din spate, folosit de membrii personalului.
Turnăm vin în pahare de hârtie și sporovăim, mai ales despre școală, deși am scăpat în sfârșit de ea. Mâine sosește prietena lui Penny, Erin Riegert, care va rămâne la noi pentru o perioadă nedeterminată. Cele două erau nedespărțite la North Forest.
— Sper că nu mă va urî când o să ajungă aici, spune Penny, dusă pe gânduri.
— De ce te-ar urî Erin? o întreb.
— N-ar face niciodată așa ceva, zice Bess.
— Locuiește într-un apartament cu chirie. Doar cu maică-sa. Mi se pare că primește un fel de bursă socială.
— Nu știi dacă are bursă?
— Are bursă, bine? Are.
— Mi-ar plăcea să-mi chem și eu un prieten, spune Bess.
— Chiar ai putea, propune Penny.
— Mama nu e de acord. Zice că ar fi prea multă lume și că anul ăsta e rândul tău.
Ăsta e stilul lui Tipper. Nu s-a străduit niciodată să împartă lucrurile în mod egal între copiii ei, ci hotărăște pur și simplu că, la un moment dat, e rândul cuiva sau că una dintre noi e regina zilei respective.
— Poți veni cu noi cu caiacul, o consolează Penny pe Bess. Și jos, la plajă, și peste tot. Putem face împreună înghețată. Dar dacă eu și Erin jucăm tenis sau vrem să fim singure în camera mea, ori dacă ne ducem la Edgartown, trebuie să ne lași în pace și să-ți vezi de-ale tale.
— Ești răutăcioasă, spune Bess și-și mai toarnă o cană de vin.
— Ba nu, răspunde Penny.
E felul ei de-a fi — să nege categoric că ar fi ofensat pe cineva.

— Am pomenit doar o grămadă de chestii pe care le poți face cu noi. În restul timpului, poți să te distrezi cu Carrie.
— Carrie o să fie cu Yardley, se plânge Bess.
Și e adevărat. Verișoara noastră, Yardley, e cu un an mai mare decât mine și, când e prin zonă, suntem de nedespărțit.
S-a făcut târziu, așa că ne întoarcem la Clairmont, dar, când ajungem în fața casei, dăm de părinții noștri, instalați pe verandă. Au pus un disc, iar muzica se aude prin ușa de plasă a sufrageriei. Muzică clasică, un cvartet de coarde.
— Aoleu, vinul! exclam eu.
Țin sticla goală în mână. Bess duce paharele de hârtie.
— Dacă le văd, o să ne țină încuiate toată vara, zice Penny.
— Știu, spune Bess, care nu știe nimic. Putem să le aruncăm peste balustradă?
Se referă la balustrada aleii de lemn pe care înaintăm. Dincolo de ea, pământul e acoperit cu iarbă și tufe de trandafiri japonezi.
— Nu, răspunde Penny. O să le găsească cineva și va ști că noi le-am aruncat.
— Putem să le îndesăm sub scânduri, propune Bess.
— Șșșt, intervin eu. Am o idee.
Le conduc înapoi, în partea de nord-est a insulei.
— Unde mergem? întreabă Bess.
— Ai să vezi.
E amuzant s-o văd cum mă urmează, cu ochii cât cepele. Senzația mă învăluie ca un pulover călduros. Eu sunt cea care a făcut-o pe fata rea din echipa de fotbal să n-o mai hărțuiască pe Bess în vestiar. Eu sunt cea care s-a gândit să le spună părinților că Penny e în vizită la Erin, când voia să se vadă cu Lachlan. Eu sunt cea care a readus-o pe Penny în echipa de tenis. Semăn cu tata din punctul ăsta de vedere. El știe mereu ce are de făcut. Descurcă toateițele.
Ne îndreptăm spre Goose Cottage. E o casă micuță, comparativ cu celelalte, are patru dormitoare drăguțe, cu tavan înclinat și o singură bucătărie tip vagon. Acum e nelocuită.
Deschid ușa — ușile noastre sunt întotdeauna descuiate aici, pe insulă — și pun sticla de vin în lada pentru deșeuri reciclabile. Iau paharele de hârtie din mâna lui Bess, le clătesc și le arunc în coșul de gunoi.
— Problema s-a rezolvat.

Stăm în camera de zi goală, pipăim obiecte familiare şi luăm pulsul locului. Ferestrele dau spre mare. Televizorul e prăfuit.
„Hei, hei, hei, hei.“
Un sunet purtat de vânt. Aproape ca o voce, foarte slab. Cântă cuvintele. O şoaptă.
— Ce-a fost asta? întreabă Penny.
„Hei, hei, hei, hei“, se aude iar.
— Pare o pisică, zice Bess.
— Asta e imposibil, zic eu. Cum ar putea ajunge o pisică aici?
— Poate e a lui Gerrard, spune Bess.
— Nu locuieşte aici, îi răspund. Se duce acasă aproape în fiecare seară.
— Nu e o pisică, zice Penny. Sună — sună ca vocea lui Rosemary.
„Hei, hei, hei, hei.“ E un sunet muzical, ca începutul unui cântec de-al formaţiei Simple Minds, foarte la modă acum două veri.
— Iubea cântecul ăsta, zice Bess. Îl cânta mereu.
Penny începe să cânte. „La, la la la. La la la la.“ Un scurt fragment de pod sonor.
— Nu fi lugubră, îi spun cu asprime lui Penny. O sperii pe Bess.
— Sunt deja speriată, zice Bess. Nu sună ca Rosemary?
Mă trece un fior.
Dar nu cred în fantome. Şi suntem cam pilite. N-are rost să ne stresăm.
— Huuuuu! face Penny. În casa de oaspeţi nu te aude nimeni când ţipi.
— Penny! strigă Bess.
— Gata, Penny! zic. E probabil un pescăruş care-şi caută perechea. Sau o focă, sau altceva. Trebuie să ne clătim gurile. În baia de la etaj e pastă de dinţi.
Surorile mele mă urmează la etaj. Aprindem lumina puternică din baie, iar ventilatorul porneşte, absorbind sunetele mării şi tot restul.
Pasta de dinţi e întărită şi greţoasă, după ce a stat tot anul în dulăpiorul de medicamente. Stoarcem pasta din tub pe degetul arătător şi ne frecăm pe dinţi şi pe limbă, să alungăm mirosul de vin.
Bess e ameţită, acum c-a scăpat de frică şi i s-a urcat vinul la cap.

— Suntem aşa de rele! zice ea. Şi suntem acum toate liceene. O să-mi petrec timpul cu voi. Vine şi Erin. Ce distracţie, nu-i aşa? O să fie cea mai bună vară.
Mă enervez brusc. O apuc pe Bess de umeri. Cu putere.
— Opreşte-te! Nu spune asta!
— Ce!?
— Cea mai bună vară.
— Păi...
— Nu e cea mai bună vară.
— Voiam să zic că o să… Că o să ne distrăm, asta-i tot. Ne culcăm târziu, ne furişăm în casa de oaspeţi.
— Rosemary nu mai e printre noi, îi spun, apropiindu-mi faţa de a ei. Cum poţi să spui că e cea mai bună vară? Ea nu mai e.
— Îmi pare rău. Voiam doar…
— N-o poţi elimina pur şi simplu. Şi să fii aşa de fericită. Ce fel de om eşti?
— N-am vrut, şopteşte Bess. Vorbeam doar.
— Las-o să se bucure de vara asta afurisită, zice Penny, mimând detaşarea şi dându-se cu luciu de buze la oglinda din baie. Las-o să fie puţin fericită. Ce Dumnezeu, Carrie!
— Da, spune Bess, schimbându-şi atitudinea în clipa în care se simte apărată de Penny. Lasă-mă să mă bucur!
— Mereu iei totul în tragic, zice Penny. Îi face bine să fie pur şi simplu fericită. E mai bine să fie fericită, decât o baltă de lacrimi sau cine ştie ce altceva. Nu-i aşa că am dreptate? o întreabă ea pe Bess.
Bess dă din cap.
— N-ar trebui să-mi spui cum să mă simt, Carrie, zice ea. Mereu îmi spui cum ar trebui să mă simt.
— În regulă. Te înţeleg.
Mă dau bătută. Astea sunt surorile care mi-au rămas.
Când ieşim pe veranda de la Goose Cottage, îmi ciulesc urechile, încercând să aud din nou acel „Hei hei hei hei“. Nu mă pot abţine.
Dar s-a risipit.
Ne ducem ţintă în bucătăria casei Clairmont şi dăm iama-n frigider. Găsim o cutie cu îngheţată de ciocolată şi una cu îngheţată de mentă, cu fulgi de ciocolată.

Stăm în jurul mesei din bucătărie şi ne înfigem lingurile direct în cutiile de carton.

12.

Iau o pastilă de codeină, să pot adormi. În timp ce stau întinsă pe pat, freamătul valurilor mării la ţărm mi se pare zgomotos şi neobişnuit.
Când adorm în sfârşit, o visez pe Rosemary târându-se de-a buşilea pe şirul lung de trepte ce urcă dinspre Plaja Mică. Are părul ud şi poartă costumul ei de baie verde, cel cu buzunare. Cel în care s-a înecat.
În vis, mă sperii de ea la început. E o fantomă care urcă din mare şi se întoarce în locul unde n-a iubit-o nimeni îndeajuns de mult ca s-o protejeze.
Chiar dacă noi am iubit-o.
Noi am iubit-o întotdeauna.
Eu am s-o iubesc întotdeauna.
„Te iubesc, Rosemary", îi spun.
Iar în visul meu, când Rosemary ajunge în capul scărilor, îmi zâmbeşte. Bucuroasă că mă vede. „Hei hei hei hei", cântă ea.
Se întinde pe alee, iar costumul ei ud lasă urme pe lemnul uscat. Îşi ridică braţele deasupra capului. „La, la la la. La, la la la."
Când mă trezesc, soarele străluceşte prin fantele perdelelor mele. Iar m-am trezit devreme, deşi am luat pastile.
Iar Rosemary e în genunchi pe covorul meu; poartă o cămaşă de noapte înflorată şi papucii cu miei ai lui Penny.

13.

Are tabla de Scrabble în faţă — cea pe care Penny şi cu mine am lăsat-o pe verandă ieri-dimineaţă. Fredonează o melodie în timp ce formează cuvinte cu ajutorul pieselor. Clătită, încrucişat cu cangur, încrucişat cu şampon, încrucişat cu bostan.

Nu-mi pot lua ochii de la ea.
Arată exact ca Rosemary. E bronzată şi are pistrui pe nas. În părul ei blond-închis sunt şuviţe mai deschise la culoare. Are lângă ea o pungă mare cu chipsuri de cartofi, din care mănâncă neatentă.
Ştiu că a murit.
Nu cred în fantome.
Dar nu cred nici că am halucinaţii.
— Bună dimineaţa, spune Rosemary, fără să se uite la mine.
O privesc uluită.
— 'Neaţa, puişor! Cum ai intrat aici?
— Mi-a fost dor de tine, răspunde Rosemary. Aşa că m-am întors un pic. Mănânc chipsuri la micul-dejun, adaugă zâmbindu-mi şi luând în mână punga cu chipsuri de cartofi.
Chipsuri la micul-dejun — asta făceam împreună pe vremuri. E aproape imposibil să faci rost de mâncare nesănătoasă dimineaţa în casa asta, pentru că mama şi Luda se trezesc mereu devreme, prăjesc şuncă şi storc suc de portocale. Ascultă postul public de radio la aparatul din bucătărie şi se fâţâie de colo-colo, de parcă ar fi prietene. Cu toate astea, doar Luda duce gunoiul la tomberoanele de lângă clădirea personalului; doar Luda curăţă aragazul de grăsime. Şi doar Tipper stabileşte meniurile. Însă pare într-adevăr că le place să fie împreună în bucătărie.
În fine, într-o dimineaţă, pe când avea şapte ani, Rosemary s-a trezit la ora cinci şi, dintr-un motiv oarecare, a venit în camera mea. Am coborât în vârful picioarelor şi ne-am făcut ceai, cu tone de lapte şi zahăr. Am luat din cămară două feluri de chipsuri de cartofi: unele crestate, aromate, şi unele simple, sărate. Ne-am luat chipsurile şi cănile cu ceai şi am coborât pe docul familiei. Ne-am uitat la soarele care tocmai răsărise. Rosemary a vrut să cântăm împreună melodia pe care o numea „Billie Jean nu e iubita mea", aşa că am cântat. Îi plăcea cântecul ăla. Habar n-avea despre ce era vorba.
După asta, m-a întrebat deseori dacă putem să mâncăm chipsuri la micul-dejun. Uneori îi spuneam „Dacă mă trezeşti devreme, o să mâncăm" —, dar nu venea niciodată destul de devreme. Tipper şi Luda erau mereu în bucătărie. Alteori îi spuneam „Of, nu, puişor! Vreau să dorm până târziu. Mănâncă un ou şi fii mândria familiei, bine?"

Acum îmi pare rău pentru fiecare dată când i-am spus „nu“. Dar oare nu așa simt toți oamenii atunci când le moare cineva drag? E un clișeu. Ți-ai dori. Îți pare rău.
— Ai fost o soră bună, zice Rosemary, de parcă mi-ar citi gândurile. Nu m-aș întoarce pentru Penny sau Bess. Nici măcar pentru mami și tati.
Mă ridic în capul oaselor și mă frec la ochi.
— Dar îi iubești pe mami și pe tati.
— Bine, am venit și pentru mama, admite ea. Fiindcă e mama. Am fost sus azi-noapte și am văzut-o.
— Ai văzut-o? Cum a fost?
— Hm.
— Ce vrei să spui prin „hm“?
Își răsucește pe deget o șuviță de păr.
— S-a întors cu spatele.
— Ce?
— A… Am crezut că vrea să mă vadă. Dar n-a vrut.
Rosemary se târăște peste tabla de Scrabble, răvășind toate cuvintele pe care tocmai le-a alcătuit.
— Vii la mine-n poală? întreb.
— Îhî.
E deja prea mare, dar tot mi se urcă pe genunchi. O îmbrățișez. Părul ei ciufulit de Rosemary miroase a balsam de păr și a apă de mare. E tangibilă, în niciun caz fantomatică. Respiră.
Stăm o vreme îmbrățișate.
— Mama m-a văzut și a plecat pur și simplu, zice Rosemary după un timp. Mi-a întors imediat spatele, cu o față speriată, a ieșit din dormitorul ei și s-a dus pe hol. Așa că am mers după ea, fiindcă m-am gândit c-o să mă ia în brațe sau poate că o să plângă sau o să fie fericită, dar, când a ajuns în capul scării, înainte să coboare, s-a întors spre mine. Mi-a zis așa: „Te rog, nu mă urmări. Nu mă vizita și nu mă urmări. Acum trebuie să fiu puternică. Pentru restul familiei“.
— Vai, puișor!
— Îi era frică de mine.
— Te iubește. Doar că… Ea chiar te iubește, spun.

— Poate, răspunde Rosemary, după care se dă jos din brațele mele, își ia punga cu chipsuri de cartofi și se așază la capătul patului. Îmi citești o poveste?
— Îhî.
Impresia că nimic nu s-a întâmplat anul trecut e atât de puternică încât îmi ating bărbia, ca să mă asigur că am fost operată.
— Arăți altfel — arăți nemaipomenit — e ciudat —, dar am să mă obișnuiesc, spune Rosemary, îngrămădind frazele și dându-și ochii peste cap.
— Mersi.
— Te-a durut? întreabă ea. Fiindcă moartea m-a durut tare, dar numai o clipă, după care a fost bine. Cea mai rea a fost frica de moarte. Și când ți-am văzut fața, înainte să te trezești, fața ta diferită, m-am gândit că pe tine te-a durut mult mai tare decât pe mine, nu?
— Da, m-a durut.
Sunt așa de bucuroasă că n-a suferit!
— Adică, ce ți-au făcut la față doare mult mai tare ca moartea.
Râd.
— Bine, acum citește! zice Rosemary și ia o carte de basme, întinzând-o spre mine. Știi pe care o vreau.

14.

Povestea pe care o vrea e Cenușăreasa. A fost dintotdeauna preferata ei, deși Tipper și cu mine am încercat de multe ori s-o convingem să aleagă și altceva. Știi, e o intrigă de cuplu — stilul de poveste în care cea mai mare răsplată pentru o fată bună e un prinț arătos. Până și Tipper considera că e o chestie învechită. Dar lui Rosemary îi plăcea.
— De ce tocmai Cenușăreasa? am întrebat-o odată.
— Haine drăguțe și petreceri, și-mi place și partea cu bostanul, mi-a răspuns. Aia cu bostanul e cea mai grozavă.
Așa că citesc cu glas tare Cenușăreasa, minunându-mă că fac asta, încercând să prelungesc răgazul ăsta ciudat, plăcut.
Când se termină povestea, Rosemary se ridică în picioare.
— Pa, Carrie! Sunt obosită.

O zbughește pe ușa camerei mele, ca într-o zi obișnuită.
Rămân așezată, cu cartea în mână.
Piesele de Scrabble sunt împrăștiate pe covor. Punga cu chipsuri de cartofi e goală.

*

Familiei noastre i-au plăcut întotdeauna basmele. Conțin ceva urât și adevărat. Sunt dureroase, ciudate, dar nu ne putem abține să le citim, iar și iar.
Acum vreau să ți-l povestesc pe preferatul lui Rosemary. În versiune proprie.
Vreau să-l povestesc fiindcă îmi pare un mod de a spune povestea familiei mele și a verii în care aveam șaptesprezece ani. Încă nu-mi dau seama cum aș putea explica în alt fel ceea ce s-a întâmplat atunci.

Cenușăreasa

Trei surori locuiesc împreună într-o casă.
Două dintre ele au chipuri drăguțe, dar inimi sucite.
Cea de-a treia soră, cea vitregă — Cenușăreasa —, nu e doar drăguță, ci și conștiincioasă și bună.
Cu toate astea, o duce greu. Le freacă podelele, stând în genunchi și-n mâini. Palmele și fața îi sunt murdare de cenușă. Unghiile îi sunt înnegrite de funingine.
Într-o bună zi, prințul vestește un festival, cu baluri și petreceri care vor ține zile-n șir. Va fi muzică și mâncare savuroasă.
Firește, toată lumea vrea să meargă.
Vrea și Cenușăreasa să meargă, dar, mai ales, vrea să fie acceptată de surorile ei. Ar putea merge împreună cu ele la festival? Vă rog!
Răspunsul e nu. Surorile, trufașe și preocupate doar de propriile vieți interioare,
oarbe în fața suferinței celorlalți,
îmbătate de licoarea fierbinte a dorinței de-a le face pe plac părinților,

disperate după iubire și prețuire –
văd în Cenușăreasa o rivală.
Mama vitregă răspunde că Cenușăreasa nu poate merge la bal fiindcă nu are rochie. Toată lumea pleacă fără ea.
Așa că Cenușăreasa se duce la mormântul răposatei ei mame. Deasupra mormântului stă o pasăre, pe o creangă de alun. Pasărea îi aruncă Cenușăresei o rochie de aur.
Știm cu toții cum continuă povestea. După ce dansează cu prințul, Cenușăreasa fuge. Fuge de prinț, deoarece îi e rușine să fie sora cea neiubită, plină de cenușă.
Îi scapă un condur.
Prințul îl găsește. O caută.
Când ajunge la casa lor, în căutarea femeii căreia i se potrivește condurul, surorile vitrege se străduiesc să-i intre-n voie. Își rănesc picioarele, încercând să-i facă pe plac mamei lor (care vrea mariajuri bune pentru ele) și sperând să-și găsească dragostea.
Una își taie degetul cel mare de la picior.
Cealaltă își taie călcâiul.
Își strecoară picioarele ciopârțite în condur, dar țâșnește sânge de fiecare dată. Prințul își dă seama că nu li se potrivește condurul.
Când el întreabă dacă ar putea și cea de-a treia fiică să încerce condurul, propriul ei tată răspunde că nu e decât „mica Cenușăreasă beteagă".
Dar îl încearcă totuși, iar piciorul ei intră ușor în condurul însângerat. Nu e deloc beteagă.
Prințul o recunoaște și o ia în căsătorie.

*

Asta e povestea mea.
Adică eu sunt Cenușăreasa.
Sunt sora cea bună,
cea străină,
cea care jelește.

Asemenea mie, Cenuşăreasa ajunge de la beteşug, la frumuseţe şi ascensiune socială.
Noua ei înfăţişare e noua mea înfăţişare.
Dar sunt şi o soră vitregă.
Sunt trufaşă şi preocupată doar de propria mea viaţă interioară,
îmbătată de licoarea fierbinte a dorinţei de-a le face pe plac părinţilor,
disperată după iubire şi preţuire,
automutilată,
văd în surorile mele nişte rivale.
Sângeroasă.

PARTEA A PATRA
Băieții

15.

La două zile după prima apariţie a lui Rosemary, soseşte unchiul Dean cu copiii lui, Yardley şi Tomkin (numele întreg: Thomas). Dean o aduce şi pe prietena lui Penny, Erin Riegert. Gerrard îi transportă pe toţi cu şalupa cea mare, prevăzută cu o cabină.
Dean e un hedonist. Locuieşte în Philadelphia. E avocat, deşi nu pare să muncească prea mult.
Acum opt ani, când a divorţat de soţia lui, i-a lăsat pe copii în grija acesteia. Îi ia vara şi-i aduce pe insulă. E tipul de tată amuzant, care se revanşează pentru timpul pierdut. Când e aici, Luda-i spală rufele, îi goleşte maşina de spălat vase şi-i clăteşte căzile de urmele de săpun, însă Dean a fost dintotdeauna adultul care s-a ocupat cel mai mult de noi, copiii. Ne plimbă bucuros cu barca sau ne duce la Edgartown să cumpărăm îngheţată, când Tipper e ocupată cu treburile casnice, iar Harris discută la telefon cu diverşi oameni de la firma lui. Dean pare cu adevărat în vacanţă când e aici. Se zbenguie cu Tomkin în apă. Trăieşte din plin, bea bere, e jovial.
El şi tata deţin împreună Beechwood, dar azi, Harris îl întâmpină pe unchiul Dean ca pe un oaspete. Barca soseşte la prânz. Ne ducem cu toţii la doc.
— Pe unde umbli? strigă Harris vesel, în timp ce Dean debarcă. A trebuit să începem vara fără tine.
— S-au încurcat puţin treburile în afaceri, răspunde Dean. Avem ceva de mâncare la prânz? Aş înfuleca şi-un Cadillac.
— Sendvişuri şi chipsuri de cartofi, zice mama. Vor fi gata la Clairmont într-o oră.
— Feliile alea de vită, care-mi plac cu hrean?
— Pe pâine cu maia. Şi salată de ton. Frigiderul tău e plin, dacă nu poţi aştepta.
Casa Pevensie a fost aerisită, curăţată şi aprovizionată.
— Tomkin vrea la baie, zice Dean. Bess, îl duci tu sus, să facă pipi?
— Pot să fac pipi şi singur, spune Tomkin.
E subţire şi pistruiat, cu păr şaten şi nas cârn. Picioarele lui de puşti de unsprezece ani sunt pline de julituri şi pişcături de insecte. Aici, pe insulă, îşi petrece timpul zgâindu-se la bălţile rămase după maree şi

cocoţându-se pe stânci. Anul trecut, el şi Rosemary au construit o colecţie de căsuţe pentru zâne în jurul unei buturugi din spatele casei Pevensie. Unele au fost făcute din pietre, iar altele au fost ridicate din rămurele, cu acoperişuri de frunze, căsuţe potrivite pentru cele mai mici dintre păpuşile lui Rosemary, însă multe au fost lăsate goale, pentru adevăratele zâne. Au fost mobilate cu scoici şi bucăţele de muşchi, măceşe şi trandafiri japonezi. Tomkin se pricepe la aşa ceva. Se înţelege bine cu fetele. Anul ăsta, abia dacă pare mai înalt ca înainte.

Bess îl conduce, cărându-i valizele.

Penny a şi dispărut de pe doc. A luat-o pe Erin şi au fugit amândouă spre casă, ţipând, trăgând după ele bagajele lui Erin. Erin ar putea dormi în fosta cameră a lui Rosemary, firește, dar Penny vrea să stea cu ea. Oricum, în camera lui Penny sunt două paturi identice.

Mama îmi dă un ghiont.

— Yardley.

Ezit. Nu i-am văzut pe oamenii ăştia de la Crăciun, dinainte de operaţie. Ce-i drept, am vorbit de câteva ori cu Yardley la telefon. Mi-a trimis o felicitare după prima intervenţie. Ştiu că maică-sa a pus-o s-o scrie, dar a fost una reuşită. Scrisul lui Yardley, cu litere rotunde, săltărețe, umplea tot interiorul felicitării, pe ambele părţi, şi se revărsa pe spatele ei.

Nasoală treaba cu regimul lichid!

Abia acum îmi dau seama cât de important e pentru mine să mestec chestii. De fapt, sunt chiar obsedată de mestecat. Gumă de mestecat! Lemn dulce! Doar din ăla roşu. Alte chestii de mestecat, caramel! Sau chestii crocante, nuci şi alune!

Mă rog, nu dau doi bani pe nuci şi alune. Dar mestec gumă la greu.

Scuze, nu vreau să fii invidioasă pe mestecatul meu. Felicitarea asta are scopul de a te înveseli!

A, uite ceva haios. Un nou iubit! M-am descotorosit de Reed, despre care ţi-am spus de Crăciun, fiindcă NU m-a susţinut în privinţa cererii de admitere la facultate. Tot insista să vină pe la mine şi să ne pupăm, când eu îmi scriam efectiv cererea pentru Harvard şi trebuia să trimit formularul a doua zi.

Așa că am zis: s-a terminat cu Reed.
Noul iubit = George.
Și George vrea să ne pupăm tot timpul, dar cererile mele pentru facultate sunt trimise acum, așa că nu contează. Face sport, curse de canoe; habar n-aveam că e și ăsta un sport, dar se pare că este.
Bine, nu mai am loc aici, scrie-mi curând!

Cu drag,
Yardley

N-a fost admisă la Harvard. Se duce la Connecticut College și vrea să se pregătească pentru medicină.
Dean e dezamăgit. El și Harris sunt oameni de Harvard. Dar Yardley e „mândria familiei". E longilină, bine făcută, cu picioare puternice, zvelte. E pistruiată, are nasul cârn, ca Tomkin, și un păr șaten foarte des, astfel încât emană sănătate și o alură sportivă tipic americană. Vocea ei e fermă și puternică; maxilarul ei trasează o linie clară, de la bărbie, până la ureche.
Yardley are țeluri serioase și știe să muncească din greu, dar poate fi extrem de prostuță uneori. N-are imaginație — o spune chiar ea —, drept care e adorabil de extaziată de petrecerile estivale și de extravagențele mamei, ba chiar și de schițele mele ocazionale și de brățările prieteniei pe care le țes.
— Carrie! strigă Yardley, care coboară din barcă, ducând o sacoșă plină cu biscuiți Pop-Tart și cutii cu mingi de tenis. Vino-ncoace, drăguțo! O, Doamne, arăți uimitor!
O îmbrățișez.
— Bun-venit unei noi veri împreună!
— Asta o să fie diferită.
— Nu chiar.
— O, ba da! Hai să faci cunoștință cu băieții!
Mă uit la ea cu ochii mijiți.
— Ce băieți?
— Ți-am adus un cadou.
— Ce?
— Glumesc. Și nu prea.

Yardley mă trage în barcă şi mă cară după ea jos, în cabină, unde doi băieţi adolescenţi se agită în jurul celui de-al treilea, care, după cum se vede, tocmai a vomat într-o găleată verde.
— Jalnici marinari, dar drăguţi foc! spune ea.
— Sunt un bun marinar, zice unul dintre ei.
E lat în umeri, cu piele albă, păr negru, des şi pometi înalţi. Nasul pare că i-a fost spart de mai multe ori. Poartă un tricou inscripţionat cu sigla festivalului de muzică Live Aid şi un şort lăbărţat din bumbac.
— Prea multe valuri, spune băiatul care a vomat.
Arată bine într-un fel mai curând neconvenţional, înalt, cu nasul proeminent, cu părul roşcat tuns foarte scurt. Are un aer newyorkez. Poartă o geacă de piele, deşi afară e foarte cald.
Cel de-al treilea băiat vine şi se apleacă spre urechea lui Yardley.
— Voma aia a fost cel mai odios moment din viaţa mea, se preface el că-i şopteşte.
E arămiu din cap până-n picioare — piele bronzată, păr decolorat de soare, care-i atârnă pe frunte, de statură medie. Bronzul pielii contrastează cu un şort roşu ecosez şi un tricou polo roz, cu gulerul ridicat.
Ăsta e precis George. Canotorul. Doar dacă n-o fi Yardley cu altcineva acum. Arată banal — drăguţă, dar nu superbă, nimic special la hainele ei —, însă a avut mereu câte un iubit. Nu ştiu ce-i atrage aşa tare pe băieţi la ea. Poate siguranţa de sine. Yardley nu se gândeşte — sau cel puţin, nu pare să se gândească — la toate chestiile care mă descumpănesc pe mine. E sigură pe locul ei în lume, evident, e fericită, mai capabilă să iubească pur şi simplu şi să fie iubită. Oricum, o ador.
— Verişoara mea, Carrie, anunţă ea. Are şaptesprezece ani, loveşte mai bine ca voi cu bâta de baseball, ştie toate secretele de pe insula asta şi sunteţi cu toţii foarte fericiţi s-o cunoaşteţi. 'Nţeles?
George cel bronzat întinde mâna.
Băiatul cel lat în umeri, cu nasul spart, face o plecăciune comică.
Roşcatul cu geacă de piele îşi ridică privirea din găleată.
— Scuze, sunt prea scârbos.
— Mulţumesc pentru cadou, Yardley!
Obraznică, dar sinceră.

— Cu plăcere, răspunde Yardley, în timp ce se îndreaptă cu pas apăsat spre găleata cu vomă şi o ridică. Major, ai terminat de borât? îl întreabă pe băiat.
— Am terminat.
— Promiţi?
El mijeşte ochii.
— Mergem pe uscat, nu?
— Da.
— Atunci, promit.
Yardley iese din cabină şi merge în partea din spate a bărcii, de unde azvârle conţinutul găleţii şi o clăteşte în mare. O urmăm cu toţii, iar băieţii îşi cară rucsacurile. Genţile de voiaj au fost luate de către personal.
— Vrei nişte mentă, Major? întreabă Yardley. Sunt sigură că vrei, înainte să-mi cunoşti mătuşa şi unchiul.
Major dă din cap, aprobator.
Îi întinde un drajeu de mentă dintr-un tub de hârtie scos din buzunarul de la spate al şortului.
— În regulă, puţoilor, daţi-vă jos din barcă şi faceţi cunoştinţă cu toată lumea. Căscaţi ochii la mătuşica mea, Tipper, ’nţeles? Şi daţi mâna cu unchiul Harris.
Urmează o buluceală, în care părinţii mei fac cunoştinţă cu George Bryce-Amory, iubitul lui Yardley, canotorul bronzat, dar în acelaşi timp roz-şi-ecosez. George e tot numai un zâmbet, antebraţe puternice, declaraţii entuziaste („Ce locşor drăguţ aveţi aici“), presărate cu remarci autoironice. „O, sunt un bucătar de doi bani“, îi spune el mamei, când ea se oferă să aprovizioneze bucătăria casei Goose pentru el şi amicii lui.
— E de-a dreptul şocant, ba chiar îngrozitor. Fac de pildă cafea arsă şi, stai să mă gândesc, un fel de fulgi de ovăz cruzi, şi cam atât.
Mama îl invită imediat să ia micul-dejun la Clairmont în fiecare dimineaţă şi-i spune că poate servi din plăcinta rămasă.
— Cafeaua se pregăteşte întotdeauna la şase dimineaţa, îl lămureşte ea. Iar pe la opt, se servesc ouă şi brioşe.
Promite să-i cumpere cereale pentru casa de oaspeţi şi întreabă toţi băieţii despre mărcile lor preferate. Lui George îi plac cerealele Lucky Charms.

— E revoltător, știu. Ar trebui să mănânc tărâțe de ovăz, dar astea-mi plac așa de mult! explică el.
Jeremy Majorino, căruia i se zice Major, e borâtorul cu rău de mare, roșcatul în geacă de piele. E produsul (din câte aflăm) unei școli private de artă din Brooklyn, prieten cu George din taberele de vară.
— Când George decide că ești prietenul lui, n-ai încotro, spune Major, dând stângaci mâna cu Harris. Cel mai loial tip pe care-l știu.
În timp ce se petrec toate astea, băiatul lat în umeri, cu nasul spart, se fâțâie prin spatele prietenilor lui, zgâindu-se la apă cu mâinile-n buzunare. Îi suflă vântul prin tricoul uzat. Toți cei trei căței ai noștri se apropie de el, iar el se apleacă să-i mângâie pe capetele mătăsoase. Îl aud spunând cu voce tare:
— A, salutare, arătosule! A, da, și tu! Și tu! Ah, mi-ai umplut mâna de bale, cu nasul tău de cățel! Mă șterg pe blana ta, cățel bălos! Așa meriți! Da, o meriți. Suntem oricum prieteni, nu-i așa? Cred că suntem prieteni.
Simte că-l privesc și se ridică. Zâmbete. Are sprâncene groase și ochi de un căprui închis. Părul lui aproape negru n-a fost tuns de secole.
Îl cheamă Lawrence Pfefferman, le spune el părinților mei.
— Pe scurt, Lor. Sau Pfeff.
— Ai grijă! îmi șoptește Yardley la ureche.
— De ce? o întreb.
— Ai grijă și gata, îmi răspunde. Pfeff e mare figură.
Se pronunță „Feff". George le explică alor mei că el și Pfeff s-au împrietenit la școală, în Philadelphia.
— Îți place să navighezi, Lor? întreabă tata, gesticulând ironic din cap spre Major.
— Da, domnule.
— Foarte bine. Ieșim spre seară cu iahtul, să vedem apusul. Toată lumea, cu excepția tipului de acolo — nouă înțepătură către Major, fiindcă a vomitat. Te bagi, George? Navigăm puțin?
George pare să ezite în a-l lăsa singur pe Major în prima lor seară aici, dar nu e nevoit să răspundă, fiindcă intervine Tipper.
— Harris, în seara asta avem Vânătoarea de Lămâi.
— A, dar vremea e…
— Nu, spune Tipper pe un ton hotărât. Am muncit zile întregi pentru Vânătoarea de Lămâi. În seara asta nu e momentul.

Îşi ia foarte în serios petrecerile. Tata râde forţat.
— Atunci, mâine, le spune lui George şi lui Pfeff. O să prindem un apus frumos de tot. Haideţi să vă arăt Goose Cottage, băieţi!
Apucă rucsacul unuia dintre ei şi-o porneşte pe aleea ce duce spre casa de oaspeţi. Yardley îi însoţeşte pe băieţi.
Pfeff rămâne ultimul şi mângâie din mers trandafirii japonezi. Sare ca să atingă creanga unui copac ce se arcuieşte deasupra aleii.

16.

Mama se întoarce spre unchiul Dean.
— Bună!
— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, Tipper. Mă bucur să te văd, spune el şi zâmbeşte.
— Ce ţi-a venit?
Are atitudinea fudulă a unei neveste dintr-un vechi serial de comedie alb-negru, în timp ce face o mişcare din cap, în direcţia băieţilor.
— Ce? Sunt băieţi drăguţi, răspunde Dean, aprinzându-şi o ţigară.
E un bărbat masiv, ceva mai înalt ca tata, cu o uşoară tendinţă spre îngrăşare.
— Yardley e împreună cu George de cinci luni. L-am scos pe băiatul ăsta în oraş, la masă. Am jucat împreună golf de câteva ori.
— Dar nu m-ai întrebat şi pe mine, răspunde mama. Nici măcar nu mi-ai spus că vin.
Dean se uită spre ocean şi scutură din cap.
— Nu trebuie să-ţi spun, Tipper. Şi, cu siguranţă, nu trebuie să te întreb.
Teoretic, are dreptate. E co-proprietar al insulei. Însă cum Harris e fratele cel mare şi Dean e divorţat şi, probabil, dintr-un milion de alte motive, Dean e pe locul doi. Mama e gazda, iar Dean o lasă să se ocupe de personalul care-i face curăţenie în casă şi-i aprovizionează frigiderul. Cămara lui e plină cu prăjiturile preferate şi cu sticle de bere scumpă, mulţumită ei.
Tipper zâmbeşte.
— Şi dacă aveam deja oaspeţi în Goose Cottage?

El ridică din umeri.
— Are patru dormitoare. Băieţii ar putea sta câte doi în cameră, cineva ar putea dormi pe patul pliant.
— Nu orice musafir s-ar bucura să locuiască împreună cu trei băieţi adolescenţi.
El îi aruncă o privire.
— Ai pe cineva cazat în Goose, Tipper? Şi, dacă ai fi avut, m-ai fi întrebat înainte? Sau m-ai fi informat măcar?
Ea îşi întoarce privirea.
— Yardley are optsprezece ani, spune Dean. Vrea să petreacă puţin timp cu iubitul ei, înainte să meargă la facultate şi, probabil, după vara asta nu-l va mai vedea niciodată. Aşa că va sta puţin aici şi şi-a adus nişte amici. Nu-i mare lucru.
— Trei băieţi neinvitaţi, zice Tipper. Crezi că am destulă carne de pui pentru apetitul lor? Pentru seara asta?
Dean devine conciliant.
— Vor mânca hotdogi. N-o să le pese câtuşi de puţin.
— Mie-mi pasă. Nu vreau să-i hrănesc cu hotdogi.
— Sunt prietenii lui Yardley, intervin eu. A zis că provin din familii bune şi tot restul.
— N-ai idee ce înseamnă să întreţii proprietatea asta, cu tot cu musafiri neaşteptaţi, îmi răspunde Tipper.
— Nu-i poţi trimite acasă, îi zic eu. Ar fi nepoliticos să nu-i laşi să stea măcar o săptămână.
Se încruntă. Ştiu că detestă să fie nepoliticoasă.
— Vor însufleţi un pic locul ăsta, adaug eu.
Nu-i nevoie să pomenesc de Rosemary, fiindcă ştie ce vreau să spun. Pentru că ea nu e aici, ne-ar prinde bine puţină însufleţire.
— Ar putea fi distractiv, continui. Înţelegi, pentru mine şi Penny. Putem să-i luăm cu caiacul şi, vorba lui Harris, cu iahtul. Am putea organiza un turneu de tenis sau ceva de genul ăsta, o ademenesc eu cu activităţi de grup sănătoase.
Mama îşi încrucişează braţele.
— Te rog, Tipper! zic eu şi-mi reazem capul de umărul ei. Cea mai bună persoană, cea mai drăguţă mamă din lume. Lasă-mă să uit de toate într-un mod plăcut! Am nevoooie de asta!
Oftează, dar îmi dau seama că am cucerit-o.

— Chiar sunt depăşită, se răsteşte ea la Dean. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai vrea să te ocupi de grătar. În seara asta. Şi în multe alte seri. Imediat ce te instalezi.
Dean afişează un rânjet.
— Oricând, cu plăcere.
După ce pleacă Dean, mama îmi spune:
— Ai grijă să se simtă bine, da?
— Băieţii?
— Bineînţeles că băieţii. Dacă rămân aici. Eu am să fiu o gazdă bună. Tu du-i la plajă, arată-le caiacele. Şi asigură-te că învaţă cum funcţionează videorecorderul, maşina de spălat, toate cele, ca să se simtă confortabil. Nu pot să cred ce tupeu are Dean! exclamă, scuturând din cap. Trei băieţi şi niciun avertisment! Nici măcar n-am pus să se facă paturile în casa de oaspeţi. Faci tu asta pentru mine?
Major, George şi Pfeff. Îi simt de aici, ca pe nişte pulsiuni sau nişte bătăi ale inimii acolo, în casa de oaspeţi. Testosteron, pretenţii, bere rece şi râsete.
Îi spun mamei că da.

17.

Când ajung la Goose, e un haos total. George şi Major joacă ping-pong în curtea de lângă aleea din lemn; au scos o masă veche din şopronul grădinii, unde a zăcut ani de zile. Şi-au dat jos tricourile. George e musculos şi bronzat uniform, pentru ca pielea să se asorteze cu părul lui de culoarea aramei; Major e palid şi sprinten. De sub betelia şorturilor li se văd boxerii. Ai lui George sunt ecosez, bleumarin cu verde, contrastând puternic cu şortul roşu, în carouri. Ai lui Major sunt doar albaştri.
— Hei! strigă George şi prinde mingea ca să oprească jocul. Eşti Carrie, nu?
— Mda.
Genţile de voiaj sunt îngrămădite pe verandă. Din ele se iţesc haine. Rachete de tenis, pungi cu chipsuri de porumb. E şi o maşină de scris deschisă, în care a fost introdusă o foaie de hârtie.

Pfeff şade pe verandă, sprijinit de peretele casei; are o Coca-Cola într-o mână şi telefonul albastru din bucătărie în cealaltă. Cablul ondulat e întins prin fereastră. „Îmi pare rău… Îmi pare rău… Am spus că-mi pare rău“, repetă el. „Ştiu, dar te-am sunat acum… Da, prietena lui George, Yardley. Ea ne-a invitat.“ Se uită la George şi la Major.
— Când ne-a invitat Yardley?
— Pe mine, de ceva vreme, zice George. Pe voi, tăntălăilor, marţi seara.
„Marţi seara“, spune Pfeff la telefon. „Nu, n-am numărul tatălui ei. Stă cumva în altă casă. Suntem într-o casă de oaspeţi… Massachusetts, cred.“ Se uită iar spre noi.
— Suntem în Massachusetts, corect?
— Corect, îi răspund.
„Îhî“, zice Pfeff în telefon. „A zis...“
— Major, cât timp stăm aici?
Major ridică din umeri.
— Poate pentru totdeauna. Locul ăsta e uluitor!
„Poate pentru totdeauna“, repetă Pfeff.
— Maică-sa, îmi explică George, aruncând mingea de ping-pong în sus şi prinzând-o iar.
„Ştiu că sunt un fiu îngrozitor“, spune Pfeff. „Şi ştiu că meriţi un fiu încântător, nasol că te-ai ales cu mine, dar mai ştiu şi că mă iubeşti oricum… Sigur că te iubesc. Deci putem fi prieteni?… În plus, sunt adult cu acte în regulă. Asta înseamnă că nu trebuie să vin acasă. Bine.“
— Am venit să vă arăt cum funcţionează maşina de spălat şi tot restul, spun eu.
— Yardley ne-a arătat deja totul, zice Major.
— Suntem la curent cu toate, confirmă George.
Şi poate din cauza celor doi băieţi la bustul gol, nu-mi pot lua ochii de la ei. Sau poate că de vină e felul în care au dat deja peste cap întreaga atmosferă de la Goose Cottage. Sau poate doar fiindcă afară e o căldură ca de cuptor — oricum, mă trezesc zicând:
— Haideţi să înotăm! Nu puteţi spune că sunteţi la Beechwood, până n-aţi intrat în apă.
— Da, să fiu al naibii! zice George.
Pfeff pune capăt conversaţiei cu maică-sa.

Prosoapele de plajă sunt într-un dulap, lângă uşă. Băieţii îşi caută costumele de baie. Pfeff scormoneşte prin geanta lui, aruncând şorturi şi blugi peste tot pe verandă; apoi se schimbă în vestibul, strigând:
— Nu intraţi să-mi vedeţi puţa!
Major îi strigă că nu e genul de puţă care să intereseze pe cineva, iar Pfeff răspunde, tot din vestibul:
— Ce naiba înseamnă asta? E o puţă absolut normală. Chiar o puţă bună. Doamne, Carrie o creadă chestii oribile despre mine. Major, nici măcar n-ai văzut-o vreodată! Carrie, n-a văzut-o niciodată! Pe bune!
George îi spune să tacă, iar Major adaugă că protestează chiar prea mult. Cei doi se schimbă rapid la etaj, în dormitoare. George o sună pe Yardley, care e în casa Pevensie, şi coborâm în grup scara lungă de lemn care duce spre Plaja Mică.

*

Ora două e momentul ideal pentru înot la Beechwood. Soarele a încins deja apa toată dimineaţa. Golful e protejat de vânt. Malul e stâncos. Nisipul de pe Plaja Mare e mai plăcut, dar pe Plaja Mică ai o senzaţie magică de intimitate.
Toţi trei băieţii aleargă chiuind spre apă şi se scufundă în valurile blânde imediat ce apa le atinge nivelul genunchilor. Mă opresc un moment şi mă uit la ei. Văd cum le freamătă muşchii de pe spinare. Umerii uzi le lucesc. Îşi dau pe spate părul din ochi şi se stropesc între ei. George înoată într-un stil energic spre stâncile ascuţite ce mărginesc golfuleţul, apoi se opreşte, calcă apa şi se uită împrejur. Major face pluta pe spate, uitându-se în sus. Pfeff strigă şi înoată spre George.
— Vii? mă întreabă Major. Să ştii că nu muşcăm!
Mă dezbrac în costumul de baie şi intru în apă. Codeina pe care am luat-o mai devreme blochează toate gândurile legate de ce s-a întâmplat cu Rosemary în aceeaşi apă. În schimb, aud ecoul valurilor, simt pulsaţia caldă a soarelui şi răcoarea de castravete a apei de mare pe piele.

Sunt trează. Mă dilat.
Terminațiile nervoase din buricele degetelor vor cu disperare să atingă pe cineva,
îmi pulsează sângele-n vene.
Băieții ăștia sunt aici, pe insulă. O transformă.
Poate că o profanează.
Ar putea zăbovi o săptămână.
Ar putea rămâne pentru totdeauna.

18.

Înainte de cină, mă îmbrac într-o rochie albă de bumbac. Mă simt prea bătrână să port galben, iar la Vânătoarea de Lămâi trebuie să purtăm cu toții galben sau alb. Mă pieptăn și-mi dau cu puțin fard pe obraji.
Perlele negre zac pe masa mea de toaletă încă de acum câteva seri și mă bântuie gândul că n-ar fi trebuit să le păstrez. Tipper o să se supere din cauză că nu le-am înapoiat mai devreme. Poate fi aprigă în legătură cu lucruri de felul ăsta, mici abateri de la etichetă, care pentru ea înseamnă că nu apreciezi ceva. „Bunele maniere înseamnă bunătate", spune ea mereu. Consideră că ele denotă respectul pe care li-l porți celor din jur; denotă faptul că le apreciezi timpul, averea, efortul creativ.
Știu că e la parter, cu șorțul la brâu, muncind cu Luda în bucătărie, așa că-i scriu un bilet scurt.

Draga și buna mea mamă, care împrumuți perle,
Îți mulțumesc pentru faptul că am avut ocazia să port perlele negre și fiindcă mi-ai spus că vor fi ale mele într-o bună zi.

Cu drag,
Carrie

Uşa de la camera părinţilor mei e deschisă. Înăuntru nu e decât Wharton. Doarme pe o pătură de bumbac întinsă la picioarele patului şi nu se clinteşte când intru eu.
Hainele lui Harris sunt aruncate pe un fotoliu. Pe noptiera lui se îngrămădesc câteva perechi de ochelari, cărţi (The Fatal Shore, Lonesome Dove, o carte despre CIA), spray nazal, şerveţele şi un flacon de plastic portocaliu, cu pastile de dormit date pe reţetă. Se cheamă Halcion.
Pe noptiera lui Tipper e doar un borcănel drăguţ de sticlă, cu cremă parfumată pentru mâini, şi un mic vas în care ştiu că-şi pune cerceii.
Studiez un moment jumătatea de pat a lui Harris.
Foloseşte spray nazal.
Are nevoie de pastile pentru dormit.
Uită să-şi arunce şerveţelele.
Harris Sinclair cel pe care-l cunosc e mereu vigilent, mereu hotărât.
Are un serviciu brutal la jocul de tenis, asemenea părerilor lui. Dar noptiera îi trădează vulnerabilitatea. Vorbeşte despre disconfort şi epuizare.
Mă uit împrejur, să mă asigur că sunt singură, şi deschid flaconul cu Halcion. Îmi scutur o mână de pastile în buzunarul rochiei, lăsând încă o mulţime în sticlă. Pun capacul la loc.
Apoi mă duc la masa de toaletă a lui Tipper. Pun perlele negre în sertarul cu bijuterii şi strecor biletul meu dedesubt, ca pe o surpriză.
O să-i placă.
Sunt gata să închid sertarul, când simt tentaţia de a privi fotografia. Deşi încercam să mă conving de contrariu, o parte din mine şi-a dorit tot timpul s-o vadă. Şi nu voiam ca surorile mele să fie de faţă.
Ridic căptuşeala de catifea neagră şi trag poza de sub ea. A fost mototolită la un moment dat, după care, îndreptată din nou. Imaginea e brăzdată de cute.
Pare să dateze de la sfârşitul anilor şaizeci sau începutul anilor şaptezeci. Într-o parte e mama. Pare în timpul facultăţii, în perioada când s-a măritat: părul îi e prins cu o bentiţă şi coafat. Şade pe o bancă, undeva afară. Poartă o rochie cu guler stil Peter Pan. Bănuiesc că în fundal se vede Harvard Radcliffe. Cărămidă veche şi copaci mari, un crâmpei de peluză. Râde şi se uită la un bărbat — care nu e acolo.
Faţa lui a fost zgâriată, poate, cu un cutter.

Îmi dau seama că e alb, de talie medie. Ar putea fi unchiul meu, Chris, pe care nu l-am cunoscut niciodată. Sau ar putea fi altcineva. Bărbatul poartă un tricou simplu, alb şi blugi cu talie înaltă, cum se purta pe vremuri. Picioarele lui nu sunt în cadru; arată spre obiectiv, de parcă i-ar da instrucţiuni fotografului, care a făcut poza chiar în momentul inoportun.
Oare mama a zgâriat poza şi a mototolit-o, după care s-a răzgândit?
Strecor fotografia la loc, sub catifeaua neagră a sertarului cu bijuterii, asigurându-mă că o aşez exact cum era.

19.

Vânătoarea de Lămâi e o tradiţie nocturnă. Uneori are loc la începutul verii, alteori, pe la sfârşit, iar în anumiţi ani e omisă complet. Tipper poartă o rochie delicată, de vară, cu pliuri fine, galbenă ca lămâia. O poartă cu un pulover alb din bumbac. Mi-o amintesc în rochia aia încă de când aveam trei ani. Penny şi cu mine purtam şpilhozeni imprimaţi cu lămâi, cumpăraţi special pentru seara respectivă.
Când ajung la parter, veranda e scăldată în lumini decorative, iar peluza e mărginită de torţe. Bess îl răsuceşte pe verişorul nostru cel mic, Tomkin, pe leagănul făcut dintr-o roată de cauciuc, agăţat de copacul cel mare aflat în curtea din faţă. Tomkin poartă o cămaşă albă şi bermude tot albe, deja foarte murdare. Bess e desculţă, poartă o rochie de un galben deschis, cu mâneci bufante şi decolteu în formă de inimă.
Unchiul Dean se ocupă de grătar, aşa cum a promis, îmbrăcat cu bermude albe şi un tricou oribil, galben, în carouri, pe care cred că-l poartă la meciurile de golf. E în elementul lui, mânuind o grămadă de piepţi de pui marinaţi cu lămâie.
Pe legendara masă de picnic sunt aşternute feţele de masă ale mamei, imprimate cu lămâi. Pe o altă masă s-a început aranjarea bufetului. Sunt teancuri de şervete verzi, buchete de flori albe şi galbene, tăvi şi boluri cu „ciuguleli“ — adică ce se mănâncă la ora cocktailului. Boluri cu măsline sărate, amestecate cu coajă de lămâie, cremă de somon şi biscuiţi cu susan, alune caju şi roşii cherry galbene.

Silueta atletică a verişoarei mele Yardley e înfăşurată strâns într-o rochie galbenă înflorată, care lasă la vedere bretelele sutienului bleu. Părul prins cu o cordeluţă îi lasă fruntea liberă. O ajută pe Luda (îmbrăcată toată în alb, cu un şorţ alb) să facă ultimele ajustări pe masa cu băuturi. Sunt trei feluri de limonadă — obişnuită, cu căpşuni şi o combinaţie de lămâi galbene cu lămâi verzi — cu apă minerală, apă tonică şi opţiuni alcoolice pentru amestecuri. La combina stereo se aude Simfonia a IX-a de Beethoven. E una dintre preferatele mamei.

Penny şi Erin urcă dinspre Plaja Mare, cu pantofii în mână. Erin poartă hainele lui Penny — un tricou galben şi o salopetă albă. Penny poartă rochia ei albă de plajă. Erin e scundă şi robustă, are părul ondulat, şaten-roşcat, strâns într-o coadă de cal, spre creştetul capului. Are o faţă de îngeraş — în formă de inimă, cu buze drăguţe, roşii, şi sprâncene închise la culoare —, iar la şcoală preferă bluzele negre cu guler pe gât, fustele lungi, strâmte, şi ghetele Doc Martens. Pe lângă Penny cea înceată, Erin pare mereu să dea pe-afară de atâta energie.

Mă îndrept spre ele, în vreme ce Penny se aşază pe iarbă, fără să-i pese de rochie, ca să-şi şteargă nisipul de pe picioare.

— Abia dacă te-am văzut pe doc, îi spun lui Erin.

— Mi se-nvârtea capul, cu atâţia masculi în barcă, răspunde ea. N-am ştiut că Yardley o să-şi aducă gaşca.

— Nici eu.

— Pfeff ăla e tare de tot, zice Penny de pe iarbă.

— Major arată mai bine când nu borăşte, adaugă Erin. Ţi-am zis, el e cel super.

— Nu înţeleg cum de te poţi gândi la un tip care şi-a vărsat maţele chiar în faţa ta, spune Penny. Mama e de acord cu prezenţa lor aici? mă întreabă ea şi îşi pune espadrilele, după ce şi-a curăţat tălpile.

— E ofticată. Dar băieţii au vrăjit-o. Am strâns-o şi eu cu uşa ca să-i accepte.

— Unde vor dormi cu toţii? întreabă Erin.

— E destul loc în casa Goose, răspunde Penny. Sunt în Goose, nu-i aşa?

— Îhî.

— Doamne! Ce loc! exclamă Erin. Tocmai îi spuneam lui Penny că habar n-aveam la ce să mă aştept.
Nu vreau să se simtă ciudat aici.
— E doar…
— E doar o insulă întreagă, mă întrerupe Erin. Cu o casă în plus pentru musafiri. Cine are o casă în plus? Voi, ciudatelor!
— Poţi să-ţi iei orice din bucătărie când ţi-e foame, o informez. Adică, dacă vezi o plăcintă întreagă sau aşa ceva, nu mânca, dar poţi să-ţi iei mere, chipsuri, fursecuri sau chestii din astea. Băuturi şi cafea. Serveşte-te cu ce vrei. Şi cina e de obicei la ora şapte, cu excepţia serilor speciale, ca asta. Şi, ia să vedem, ce-ar mai fi? Foloseşte oricât şampon şi balsam de păr şi orice altceva ai nevoie. Cremă solară. Şi… ai făcut cunoştinţă cu Luda? Dacă ai nevoie de ceva, poţi să-i ceri ei, îi atrag eu atenţia.
— Mulţumesc. Penny nu mi-a spus nimic din toate astea, răspunde Erin cu un zâmbet forţat.
— Ei, haide, se scuză Penny. Ţi-aş fi spus la un moment dat.
— Nu ţi-a spus nici să-ţi aduci haine albe, nu-i aşa? o întreb.
— Nu, răspunde Erin, uitându-se la grupul de pe peluză. N-am haine potrivite.
— Nicio problemă, o liniştesc eu. Nici gaşca n-are haine potrivite.

*

Băieţii sosesc târziu, atrăgând atenţia tuturor; aleargă împreună pe alee, apoi pe pajiştea în pantă, ca s-o salute pe mama. George e îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Culoarea nu-i avantajează faţa şi părul arămiu, dar arată impecabil: tricou stil polo, jachetă şi pantaloni, ca un tenismen din anii 1920. Ceilalţi doi poartă tricouri albe şi pantaloni crem de doc, Major cu pantofi sport Converse (un pic de aer newyorkez), iar Pfeff poartă şlapi (nici că-i pasă).
Tipper zâmbeşte şi apoi râde, având grijă ca toată lumea să aibă paharele pline. Îmi dau seama că se bucură de musafiri, indiferent ce i-a spus unchiului Dean. Familia noastră a vânat lămâi dintotdeauna, de-a lungul atâtor veri. Noi ne-am obişnuit cu pandişpanul cu lămâie

al lui Tipper, cu spuma ei de lămâie în borcane de dulceață. Băieții ăștia și Erin reprezintă pentru ea un public proaspăt.
Nu mâncăm la masa de picnic, ci pe pajiște. Sunt întinse pături albe și galbene de bumbac, vechi și desperecheate, cuverturi din petice îmbinate pe care să șadă lumea când se servește cina.
George se cuibărește lângă Yardley, în hamacul de pe verandă. Penny, Erin și cu mine ne-am așezat lângă Pfeff și Major, în vreme ce Bess și Tomkin aduc ciocane și inele pentru crochet. Pe ăștia doi nu-i prea interesează puiul cu salată și pâinea cu maia. Își păstrează apetitul pentru desert.
Ne uităm la jocul lor. Setul nostru de crochet e vechi, a fost al mamei lui Harris. Noi îl folosim rareori. E mai degrabă un moft, decât un joc adevărat. Bess și Tomkin joacă frumos, lovesc în mingile colorate, aleargă și râd, sunt fermecători.
Major vorbește despre un film, Ferris Bueller's Day Off, pe care nu l-a mai văzut nimeni. Explică intriga pas cu pas, dar Pfeff îl întrerupe.
— Nu le povesti acțiunea.
— De ce?
— Oamenii nu vor să li se povestească acțiunea unui nenorocit de film, Major. Le strică cheful.
— Vreau să-mi povestească, zic eu. Ne e dor de filme. Ba suntem la școala cu internat, ba aici, — nu văd niciodată vreun film.
— Avem câteva casete video, explică Penny. Dar nu-i nimic de văzut.
Se lasă pe spate, pe cuvertura de picnic. Toți ochii băieților se îndreaptă spre picioarele ei, căci fusta i s-a ridicat deasupra genunchilor.
— Cred că avem cu totul douăsprezece filme, în toate trei casele, spun eu.
— Unsprezece, mă corectează Penny din poziția întins. Și cele mai aleatorii filme pe care le poate deține cineva.
— Mai ales filme de copii, adaug eu. De când eram mici.
— Avem Bedknobs and Broomsticks, zice Penny. L-am văzut de-un milion de ori.
— Și câteva filme clasice pe care tata le-a considerat potrivite pentru noi, completez eu.

— Nu sunt nici măcar filme clasice autentice, spune Penny. Sunt doar chestii care le plac oamenilor în vârstă, cum e Ben-Hur. Doamne, ce film idiot! exclamă ea, scuturând din cap.
În timp ce discutăm, nu-l scap pe Pfeff din ochi. Nu fiindcă e foarte arătos. Are buze subțiri. Distanța dintre nas și buza de sus e probabil prea scurtă ca să fie o frumusețe. Dar e vorace — mănâncă cu poftă și entuziasm, exprimându-și admirația pentru pui, pentru pâinea cu maia. Se ridică apoi în picioare.
— Mă mut aici, să locuiesc cu mama ta, în loc de a mea, îmi spune el. Am terminat-o de tot cu mama. Îți adopt familia. Adică, trebuie să mă luați voi. Așa am să mănânc în fiecare zi, până merg la facultate.
— Nu fi mârșav, zice Penny.
„Mârșav" e cuvântul ei preferat vara asta. Îl folosește când vrea să spună cu totul altceva.
El continuă să se uite la mine, dar îi răspunde ei.
— Calea spre inima mea trece prin stomac. Zic și eu.
— La Amherst o să fie doar mâncare de cantină, zice Major. Așa că mănâncă acum cât poți.
Major și Pfeff se duc amândoi la Amherst, o facultate din vestul statului Massachusetts.
— Asta și fac, răspunde Pfeff.

*

Tipper m-a rugat să anunț regulile Vânătorii de Lămâi. În ciuda veleităților ei de amfitrioană, nu-i place să țină discursuri în fața unei mulțimi, motiv pentru care eu sunt aceea care face anunțul ăsta de câțiva ani încoace. Nu mă deranjează să vorbesc în public. Știu că am o voce puternică, ce contrazice așteptările oamenilor care se uită la bărbia mea. Sau așteptările lor din trecut.
Când îmi face semn, înainte de desert, urc treptele casei Clairmont și sun dintr-un clopoțel.
— Vânătoarea aproape anuală de Lămâi a familiei Sinclair va începe imediat, trâmbițez eu, în timp ce toată lumea se adună la baza scării. Cu mulțumiri colosale pentru mama mea, miraculoasa Tipper Sinclair,

veţi descoperi că pe teritoriul insulei Beechwood sunt ascunse o sută de lămâi galbene şi o singură lămâie verde. Niciuna nu se află în locuri periculoase. Niciuna nu se găseşte pe acoperişuri sau în rugii de mure. Şi nu e niciuna în interior, chiar dacă nu sunt vizibile cu ochiul liber. Fiecare dintre voi, adulţi şi copii, trebuie să ia câte un coş.
Arăt spre colecţia de coşuri pe care le-a adus Luda afară. Sunt din răchită, unele închise, altele deschise la culoare. Toate au forme diferite, dar fiecare e legat cu câte o panglică de un galben pal.
— Adunaţi lămâile, continui eu. Plimbaţi-vă prin împrejurimi, mergeţi până departe. Vă rog, nu intraţi în apă de unii singuri — o văd pe Tipper cum tresare, dar trebuie s-o spun — gândul că Tomkin sau Bess sau că oricine s-ar duce să înoate de capul lui îmi dă fiori. Nu e cazul să căutaţi pe lângă clădirea personalului, dar oricare alt loc poate fi adăpost pentru un fruct citric — deşi spun asta an de an, lumea râde. La finalul vânătorii, veţi auzi din nou clopoţelul. Atunci, lămâile vor fi numărate de către Tipper — aici fac o reverenţă spre mama — şi se vor acorda două premii. Unul pentru cele mai multe lămâi găsite, celălalt, pentru lămâia verde.
— Porniţi! strigă Tipper, făcând cu mâna spre grup. Noroc!
S-au luat coşurile. S-au aprins lanterne.
Muzica se aude mai tare, în timp ce oamenii părăsesc pajiştea.
Îi aşteaptă o sută de lămâi (şi unica lămâie verde).

20.

Băieţii o pornesc împreună. Penny o apucă de mână pe Erin şi se îndreaptă spre şopronul pentru bărci. Unchiul Dean îl înşfacă pe Tomkin şi o iau la fugă. Bess, care ia vânătoarea în serios, dispare în spatele casei Clairmont, ca s-o înconjoare.
Eu plec cu Yardley. Convenim să mergem spre terenurile de tenis şi spre zona împădurită dimprejur. Trecem de Tomkin, care vânează prin tufişuri, dincolo de alee.
— I-am spus tatei să mă lase-n pace, îi zice el mândru lui Yardley. N-am nevoie de ajutor să găsesc nişte lămâi. Am unşpe ani!

— Aşa e, căposule, răspunde Yardley, apoi scoate lămâia verde din buzunar şi i-o aruncă. Totuşi, uite aici!
Tomkin o prinde.
— Pe bune?
— Taci din gură, spune Yardley şi mergem mai departe.
— Unde ai găsit lămâia verde? o întreb. Şi când? Abia am plecat de la Clairmont.
— Era în iarbă, camuflată, chiar la baza treptelor, răspunde ea. Nimeni din familia asta nu poate vedea ce are-n faţă.
Mergem puţin în tăcere.
— Am găsit o fotografie cu mama, îmi scapă în sfârşit ce mi-a stat toată seara pe vârful limbii, dar n-am avut cui spune. De când s-a măritat prima oară, cred, cu tipul ăla pe care nu-l cunosc.
— Hm?
— Faţa lui era scrijelită. Până la hârtia albă. Nu mi-am putut da seama cine era.
Yardley se opreşte.
— Pare un film de groază.
— Nu, pare că cineva l-a urât pe bărbatul din poză, l-a urât aşa de tare, încât i-a răzuit faţa.
— Oricum, un film de groază.
— Dar de ce-o fi păstrat Tipper poza?
Yardley o ia din loc.
— Unde ai găsit-o?
— În sertarul cu bijuterii.
— Doamne, adică o păstrează ca pe o comoară? Cu faţa aia scrijelită?
— Îhî.
— Dar e o poză veche?
— Dinainte să mă nasc eu. Aşa cred.
— Hm. Sincer, Carrie, aş zice să uiţi de asta, spune ea, după ce mergem tăcute un moment. De când au divorţat părinţii mei, ignor o tonă de chestii. Documente legale, dovezi ale faptului că tata are iubite, chiar şi curve. Mesaje telefonice furioase de la mama, chestii legate de bani şi planificări şi… ştii ceva? Pur şi simplu, dau pe repede înainte. N-am nevoie să ştiu, sunt mai fericită fără toate astea. Lasă-i pe adulţii ăştia proşti să se descurce singuri cu mizeriile lor emoţionale şi cu chestiile lor ilegale, cu tipi dubioşi care apar şi alte

alea. Dacă începi să cotrobăi prin viețile adulților, treaba se împute așa de repede, încât ți se taie pofta de micul-dejun. Cred că treaba mea e să-mi văd de școală, pe urmă să devin medic și să ajut oamenii. Să fiu bună cu prietenii mei. Să nu rămân gravidă, să nu mă urc beată la volan. Pur și simplu, vreau să-l iubesc pe George și să mă bucur de vara asta.
Mă străduiesc să uit de fotografia aia, s-o îngrop în stratul gros și rece de mizerie din mintea mea, mizerie încărcată de lucruri la care nu mă gândesc, dar pe care le port totuși cu mine.
— Voi doi vă iubiți?
— Așa cred, spune ea. Nu sunt foarte sigură.
— Cred că aș ști dacă aș iubi pe cineva, zic eu. N-am nicio îndoială vizavi de cei pe care-i iubesc.
Surorile mele. Chiar și când sunt meschine sau enervante. Le iubesc pur și simplu. Am ținut-o pe Bess în brațe când era bebeluș. Penny și cu mine am fost dintotdeauna împreună.
— Și eu îmi închipuiam că voi ști, zice Yardley. Dar cu cineva nou? Sunt cu George abia de cinci luni. Simt că-l iubesc, dar mi-ar trece cu totul dacă ar începe să se poarte ca un porc.
— Pare foarte, foarte îndrăgostit de tine.
— Mda. Dar poate doar din cauza insulei private. Trebuie să iei asta în calcul, nu? Când oferi distracții în plus, nu știi dacă cineva te iubește doar pentru ceea ce ești.
— Ești cinică.
— Mă rog, nu gândesc mereu așa, spune Yardley. Doar acum. În întuneric. Când nu m-a ales ca parteneră la Vânătoarea de Lămâi.
Ajungem la terenurile de tenis. Yardley aprinde luminile. Căutăm cu ochii mijiți, trăgând o fugă pe zgură. Două lămâi, amândouă ale mele. Apoi cufundăm iar terenurile în întuneric. Părăsim aleea și o pornim prin zona împădurită din spatele terenurilor, spre aleea înconjurătoare.
O lămâie pentru Yardley.
Dăm roată pe la Pevensie, căutăm în iarbă, printre stinghiile gardului, prin spalierul pentru vița cățărătoare, sub scări și sub pernele leagănului de pe verandă.
O lămâie pentru mine.
Când cobor de pe veranda casei Pevensie, Yardley e de negăsit.

Înconjor casa, iar când ajung înapoi, la intrarea principală, o văd sărutându-se cu George. Îl ţintuieşte de zidul casei, cu o mână pe sub tricoul lui.
Rămân puţin pe loc. George îi cuprinde fesele în căuşul palmei, aşa cum pare că a mai făcut de vreo mie de ori. Yardley s-a transformat din fata cea nostimă şi raţională pe care o ştiu într-o femeie experimentată, în cineva care are curajul să-şi plimbe mâna peste abdomenul şi pieptul lui, părând că ştie cum să-i provoace plăcere.
Se întoarce spre mine.
— Carrie, du-te mai departe fără mine. Eu am să vânez lămâi cu George. Bine?
— Să vânăm lămâi e o definiţie potrivită, zice George pe un ton gutural, râzând.
— Asta-i casa mea, spune Yardley. Vrei să-mi vezi camera?
Mă răsucesc pe călcâie şi-o iau la fugă pe aleile întunecate ale insulei.

21.

Mă îndrept spre Plaja Mare, înaintând pe aleea care mărgineşte insula, când dau nas în nas cu Pfeff.
— Hei! îl strig în clipa în care îl văd.
— Au, m-ai speriat.
— Cum merge vânătoarea?
Îmi arată coşul cu două lămâi.
— Îngrozitor. L-am pierdut pe George, după aia l-am pierdut pe Major şi… nu ştiu. Nu prea sunt lămâi pe nicăieri. Poate că am nevoie de ochelari. Ar trebui să merg la doctor. Vrei să-mi dai nişte ponturi?
— Nu le-am ascuns eu.
Pielea lui străluceşte în lumina lunii. Brusc, devin conştientă de bretelele rochiei mele, de atingerea părului meu pe spate, de aparatul dentar, de luciul de pe buze.
— Nu? Ai ţinut discursul ăla şi păreai aşa de impresionantă şi oficială, încât am crezut că ştii toate locurile secrete.
— Nu.

Suntem într-un loc unde aleea traversează un pasaj stâncos. Dincolo de balustradă, foarte jos, valurile se izbesc de stânci întunecate. Pfeff se sprijină de balustradă şi se uită în jos.
— E un loc periculos.
Mă sprijin şi eu de balustradă, lângă el.
— Când eram mici, n-aveam voie să mergem singure pe aleea asta. Nu cumva să ne vină ideea să ne cățărăm pe balustradă.
Se apleacă ceva mai mult.
— Totuşi te face să te simţi viu. Nu-i aşa?
Mă aplec şi eu şi simt cum mă străbate un val de adrenalină.
— Să mă cațăr până sus? întreabă Pfeff. Doar ca să văd cum se simte un pericol mortal?
— Nu te prosti!
— O! exclamă el, umilit. Bine.
— Sunt foarte atentă la siguranţa în apă. Toţi copiii ca lumea sunt preocupaţi de siguranţa în apă.
— Ha! râde el. Eşti deşteaptă, ştii?
— Uneori.
Pfeff mă priveşte. Tricoul lui alb şi subţire are gulerul lărgit, lăsându-i clavicula la vedere. Ochii lui scânteiază.
Se apleacă încet spre mine şi, când îmi dau seama că urmează să mă sărute, încremenesc. Sunt uluită. Îşi freacă uşor buzele de ale mele. Atât de uşor, de parcă m-ar atinge o pană. Când se îndepărtează, simt încă locul în care ne-am atins.
N-am mai fost sărutată niciodată. E ca şi cum
aş plonja în apă rece, ca şi cum
aş mânca zmeură, ca şi cum
aş asculta un flaut şi e ca
nimic din toate astea.
— Ador oamenii deştepţi, spune Pfeff cu voce joasă. Şi cu lumina lunii şi tot pericolul, şi lămâile, şi cu toată lumea îmbrăcată în alb, mi se pare că sunt într-un film sau aşa ceva. Ţie nu?
— Nu chiar. Asta e viaţa mea obişnuită.
— Eşti ca o fată dintr-un film, şopteşte Pfeff. A trebuit să te sărut. Fiindcă suntem aici. Nu-i aşa? mă întreabă şi arată spre mare, spre cer, spre lună. Ar fi păcat să irosim toate astea, adaugă el, apoi îşi

înclină capul şi schiţează un zâmbet. Sper că n-am fost grosolan sau ceva de genul ăsta.
— Nu. N-ai fost grosolan.
— Ce bine!
Îmi trec mâna pe după gâtul lui şi-i răspund la sărut, săltându-mă pe vârfuri. Îi simt gâtul cald sub degete şi deodată gura mea nu mai e
defectă,
cicatrizată,
infectată,
neadecvată,
aşa cum mi-a părut încă de când am aflat că trebuie să-mi operez maxilarul. În schimb, gura mea e numai
conectare şi
simţire.
Pfeff se apleacă spre mine şi-şi desface buzele, în timp ce una din mâinile lui îmi urcă în sus pe talie, spre piept. Plutesc, ameţită de noua senzaţie. Geme încet şi mă sărută puţin mai apăsat, cu răsuflarea fierbinte.
Şi pe urmă gata. Se îndepărtează şi zâmbeşte.
— Ar fi mai bine să plec, şopteşte el.
— Bine.
Sunt buimăcită şi confuză. Nu ştiu ce fac oamenii după ce se sărută pe neaşteptate sub clar de lună. Nu vreau să plece.
— Ai uitat că suntem în plină vânătoare de lămâi? întreabă Pfeff.
— Aproape că da, răspund şi râd.
Vreau să mă sărute din nou sau să-mi dea ocazia să-l sărut din nou, dar se pare că şi-a schimbat dispoziţia.
— Ar fi cazul să-mi văd de vânat lămâi, zice el. Îmi place să câştig, dacă nu te-ai prins.
— O să ai nevoie de mult peste două lămâi, dacă vrei să câştigi.
Îşi ia coşul în mână.
— Atunci, am să vânez lămâi în draci. Noroc, frumoasă Carrie!
Şi cu asta, Pfeff dispare, fugind pe alee şi pierzându-se în noapte.

22.

Petrec mult din ora următoare pe docul familiei. Găsesc câteva lămâi în bărci, dar nu-mi stă mintea la vânătoare.
Rememorez întruna cele întâmplate. Oare a fost acel prim sărut doar un capriciu pentru Pfeff? Un băiat şi o fată sub clar de lună, cu zbuciumul valurilor undeva dedesubtul lor?
Sau mă place, crede că sunt deşteaptă şi impresionantă? A folosit cuvintele astea.
Ce-a mai spus? „Eşti ca o fată dintr-un film.“ „Noroc, frumoasă Carrie.“
Dar a vorbit ca şi cum săruturile ar fi fost un fel de glumă, mai degrabă ceva amuzant de făcut, ca să nu ratezi farmecul serii şi peisajul spectaculos. După care a plecat să caute lămâi.
Însă a mai fost şi privirea aia, înainte să mă sărute. Senzaţia gurii lui pe buzele mele, mirosul apei de mare din părul lui.
Şed pe marginea docului, când sună clopoţelul. Tipper vrea să ne întoarcem cu toţii când îl auzim. Vânătoarea de Lămâi s-a isprăvit.

*

Când toată lumea s-a adunat pe pajiştea de la Clairmont, Harris anunţă că a venit vremea pentru premii. Tipper stă lângă el, ca o asistentă dintr-un joc cu public.
Firește că Tomkin câştigă premiul pentru lămâia verde. Cadoul e un zmeu alcătuit din cuburi: trei cuburi legate unul de altul, o frântură de geometrie roşie, strălucitoare, de aruncat pe cer. Pe urmă, oamenii încep să-şi numere lămâile.
Pfeff e ultimul la numărătoare, lămâile i se îngrămădesc caraghios în buzunarele din faţă şi din spate, ţine câteva şi în mână.
— Mi-am pierdut coşul, anunţă el, îngenunchind teatral la picioarele mamei. Bănuiesc c-a fost furat de unul dintre puţoii ăştia, zice el, arătând spre Major şi George. Scuze, unul dintre găozarii ăştia.
Tipper râde.

— Oricum avea două lămâi înăuntru când a fost furat, aş adăuga, dar am perseverat totuşi, iar acum, domniţă, vă prezint — începe să-şi scoată lămâile din buzunare şi le pune pe toate în iarbă — douăzeci în total.
Câştigă, le învinge pe Bess şi Erin, care au adunat câte cincisprezece.
Mama îi oferă lui Pfeff un voucher-cadou în valoare de o sută de dolari la librăria din Edgartown.
Desertul constă din spumă de lămâi cu picături pufoase de frişcă deasupra şi pandişpan savuros de lămâie, înmuiat în sirop de lămâie.
Sper că Pfeff va veni lângă mine.
Vreau să merg la el.
Îl simt oriunde se duce — să discute cu tata, să se zbenguie cu George şi Major, să-şi toarne limonadă. Oamenii îşi aduc farfuriile cu desert pe păturile de picnic. Bess pune Madonna la combina stereo. „Where's the Party", „True Blue", „La Isla Bonita".
Vreau să vorbesc cu Penny, să-i spun despre Pfeff, însă a acaparat leagănul împreună cu Erin şi nu pare uşor să le întrerup. Yardley îşi ajută fratele să asambleze zmeul. Aşa că sunt singură cu noua mea experienţă, cu secretul întâmplării de pe alee, sub clar de lună.
Pfeff, Major şi George se instalează pe o pătură, cu farfuriile pline de prăjituri. Îmi aleg o pătură de lângă ei, mă întind şi mă uit la stele.
— Trebuie să joci tenis, îi spune Pfeff lui Major. Fiindcă George o să mă bată mereu, şi asta nu-mi place. Am nevoie de cineva de nivelul meu.
— Nu-s aşa de forţos, răspunde Major. N-am venit pe insula asta ca să mă obosesc.
— Tenisul nu înseamnă oboseală. E un joc, îl contrazice Pfeff.
— Eu obosesc când joc tenis, îi spune George lui Pfeff. De-aia sunt mult mai bun ca tine.
— Uite ce grup de presiune, zice Major. Joacă cu Yardley sau cu una dintre verişoarele ei, Pfeff. Sunt sigur că joacă toate.
— Mda, dar eu visez la o camaraderie şi o întrecere masculină, ceva de genul ăsta, răspunde Pfeff.
— Aoleu, Doamne! exclamă Major.
— Păi tocmai mi-am amintit că am uitat să-mi aduc racheta, spune Pfeff.
— Au rachete de rezervă, răspunde George.

— Nici şosete n-am, spune Pfeff. Acum îmi dau seama. Şi nici lenjerie intimă, cred.
— Câh, exclamă George.
— Mi-am făcut bagajul în grabă.
— Dar ai stat aproape o săptămână acasă la mine, zice George.
— Acolo îmi sunt şosetele şi chiloţii. Pe raftul de jos al chestiei ăleia din camera de oaspeţi.
— Ţi-ai lăsat toată lenjeria într-un loc în care s-o poată găsi mama?
— Nu intenţionat! râde Pfeff. O, Doamne, trebuie să fac cumva rost de lenjerie.
— Poţi să ţi-o speli, propune Major. E o maşină de spălat în casă.
— Şi dacă uit într-o seară? întreabă Pfeff. Dacă uit şi pe urmă îmi rămâne să port doar lenjerie murdară? Tipper o să ştie.
— Precis, zice Major.
— O să mă miroasă, zice Pfeff, continuând să râdă. Şi, chiar dacă nu mă miroase, o să simtă cumva că sunt un tip dubios şi împuţit, care n-are ce căuta pe insula ei.
Sesizez ocazia şi profit de ea.
— Pot să te duc la Edgartown, strig. Să-ţi rezolvi toate problemele.
— O, vai! Carrie a tras cu urechea! spune Pfeff şi-l apucă strâns pe George, într-un gest comic.
— Vorbeai tare despre lenjeria ta intimă, chiar lângă mine, zic.
— În Edgartown e şi librăria? întreabă Pfeff. La care am primit voucherul-cadou, fiindcă sunt zeul lămâilor?
— Îhî. E o grămadă de magazine acolo.
— În regulă. Putem merge mâine?
Mă ridic în şezut.
— Sigur.
— La ce oră ar fi bine?
— La unşpe, răspund. Ne vedem pe doc.
Pfeff se ridică în picioare.
— Am să fiu acolo, zice şi apucă un ciocan de crochet de pe iarba peluzei. Acum am să-l oblig pe Major să joace crochet, dacă refuză tenisul.
— Joc crochet, răspunde Major. Crochetul nu te face să transpiri, aşa că se potriveşte cu agenda mea de leneveală.
Mă întind şi privesc iar la stele.

Ce băiat magic! Un băiat cu lămâi în buzunare. Un băiat în şlapi care are nevoie de o tunsoare. Care-i spune mamei „găozari“, ca să-şi corecteze grosolanul cuvânt „puţoi“. Un student, sau un student în devenire, care m-a sărutat în seara asta şi, poate, o să mă mai sărute.
Mergem să ne plimbăm cu barca.

23.

Aproape toată lumea a părăsit peluza, iar eu mă îndrept către casă, când îl zăresc pe tata la capătul docului. E cu câinii: Wharton, McCartney, Albert şi labradorul unchiului Dean, Reepicheep. Stă aplecat, face ceva la lumina lunii; poartă un pulover închis la culoare peste hainele albe.
Mă întorc şi mă duc la el. N-am uitat de fotografia din sertarul cu bijuterii al mamei şi sunt rare ocaziile când îl prind singur. Vreau să-l întreb despre poză.
A smuls o scândură care stătea să se desprindă.
— E nevoie de reparaţii, spune Harris în clipa în care mă apropii. Din chestia asta ies cuie ruginite, adaugă el şi aşază scândura pe marginea docului. Sunt convins că nu e singura. Ar trebui probabil să verific totul.
Nu mă interesează întreţinerea proprietăţii, dar mă prefac interesată de scândura veche.
— E deformată, zic.
— Sunt multe aşa. Furtunile din primăvara asta chiar au făcut stricăciuni pe insulă, spune Harris şi ia loc pe unul dintre cele două scaune Adirondack pe care le-am plasat pe doc. Pe unul dintre braţe stă paharul lui de whisky, în care se topeşte gheaţa. Te-ai distrat în seara asta?
— Da.
— Mama ta s-a supărat pe mine fiindcă n-am vânat.
Dau din cap. E ceva tipic pentru dinamica relaţiei lor.
— Vrea ca munca ei să fie apreciată printr-o implicare totală.

— O apreciez. Doar că n-am nevoie să caut lămâi ca un puşti, zice el şi chicoteşte. Dean s-a implicat trup şi suflet. Îi cântă-n strună pentru că a adus atâţia musafiri.
— O să-l ierte?
— Dean face orice are chef pe moment şi se gudură după aia pe lângă oameni. Ăsta e modul lui de operare, explică tata. E întotdeauna iertat. Bine, fiarelor, le spune Harris câinilor în clipa în care Albert îi aduce o minge de tenis în bot şi-o lasă jos. Se ridică iar în picioare, cu mingea în mână. Sunteţi gata?
Sunt gata.
Roteşte mingea, se preface c-o aruncă, râde de zăpăceala lor. Pe urmă chiar o aruncă, şi toţi cei patru câini se avântă în ocean, înotând de zor spre minge. Harris mă priveşte.
— Sunt neobosiţi, exclamă el. Mereu, uimitori.
Câinii ies la mal, iar el aruncă din nou mingea de tenis.
— Pot să te întreb ceva?
— Îţi permit, răspunde el, făcându-mi cu ochiul, ca să îndulcească rectificarea gramaticii mele.
Aveam de gând să-l întreb despre fotografie, dar mă opresc înainte să-mi iasă cuvintele din gură. Dacă l-aş întreba, l-aş împinge pe Harris într-o situaţie vulnerabilă. Soţia ta are un secret.
Dacă ştie că ea păstrează poza aia, îmi imaginez că nu-l bucură chestia asta, indiferent dacă e vorba de unchiul Chris sau de un vechi iubit. Iar dacă nu ştie că ea ţine poza, se va supăra că n-a ştiut. În orice caz, se va enerva.
Îmi ţin buzele strânse.
— Nu contează, spun.
— Dă-i drumul! îi comandă Harris lui Albert, care a urcat pe rampă cu mingea de tenis.
Albert îi dă drumul.
— Căţel bun, zice tata, apoi ia mingea şi-o ţine la înălţime, aşteptându-i pe ceilalţi să iasă din apă şi să fie atenţi. Eşti sigură? mă întreabă el. Înţeleptul nu oferă răspunsuri corecte, ci pune întrebări corecte.
— Cred că era o întrebare greşită.
— Claude Lévi-Strauss, adaugă el, ca explicaţie a citatului. Antropolog.

Toţi cei patru câini sunt acum în aşteptare. Harris aruncă mingea, iar ei sar în apă, înoată şi gâfâie.
Tata mă cuprinde cu braţul pe după umeri.
— Te-ai descurcat bine cu discursul în seara asta, zice el. Sunt mândru de tine.

24.

În noaptea aia, iau unul dintre somniferele pe care le-am furat.
Îl iau fiindcă sunt curioasă.
Îl iau fiindcă, dacă n-aş lua nimic, m-aş trezi probabil în toiul nopţii transpirată, însetată şi confuză. Asta mi se întâmplă foarte des. Şi-mi place senzaţia pe care mi-o dau calmantele mele, aşa că vreau să le iau când sunt trează.
Îl iau şi pentru că m-au stârnit evenimentele din seara asta — fotografia mamei, imaginea cu Yardley şi George, sărutul lui Pfeff, planurile pentru mâine, conversaţia cu tata. Zbârnâi de energie, dar sunt şi ruptă de oboseală. Vreau să mă sting ca o lampă.
Sunt precaută. Nu iau somniferul cu nimic altceva. N-am băut alcool.
Şi funcţionează. Adorm repede. Fără vise.
Încă nu ştiu că îmi vor trebui câţiva ani şi două internări în clinici de reabilitare, ca să scap de pastile.
Nu ştiu că obiceiul ăsta o să mă facă să zbor din facultate. Nici că, până şi după vindecare, am să beau întotdeauna un pic mai mult decât ar trebui, ca să umplu golul pentru care mă consolau pastilele alea.
Încă nu ştiu că voi regreta faptul că beau aşa de mult şi că obiceiul ăsta mă va face să gândesc mai încet. Îmi întunecă judecata şi mă transformă într-o versiune mai egoistă, mai ştearsă a persoanei care aş fi putut deveni. Încă nu ştiu că am să mă întreb, la vârsta de patruzeci şi ceva de ani, dacă nu cumva fiul meu Johnny a murit şi din cauză că eu beau atât de mult.
Nu ştiu nimic din toate astea.
Pur şi simplu, dorm.

25.

Hai să-ți povestesc un alt basm. Nu e celebru. L-am citit prima oară în cartea fraților Grimm, din biblioteca familiei noastre. Și i-l citesc din nou lui Rosemary, în vara în care am șaptesprezece ani.
Asta e versiunea mea.

Bănuții furați

Odată ca niciodată, un om s-a dus să-și viziteze un prieten. Prietenul acesta avea șapte copii și o nevastă.
În ziua în care a sosit oaspetele, ședeau cu toții la masă. Când ceasul a bătut ora prânzului, s-a deschis ușa casei.
În casă a intrat o fetiță de vreo zece ani. Purta o rochie albă și era desculță.
Niciunul de-ai casei n-a luat-o în seamă, doar oaspetele. Ceilalți au continuat să mănânce.
Fetița a trecut în liniște pe lângă familia așezată la masă și a intrat în încăperea alăturată. N-a privit împrejur.
— Cine e copila aceasta? a întrebat oaspetele.
Gazdele i-au răspuns că nu văd pe nimeni. S-au pus iar pe mâncat.
După o vreme, copila s-a întors, a trecut pe lângă membrii familiei și a ieșit pe ușa casei.
— Cine e copila asta? a întrebat din nou oaspetele. Fetița desculță?
Însă ei i-au răspuns din nou că n-au văzut pe nimeni.
În ziua următoare, chiar la ora prânzului, ședeau iar cu toții la masă, când s-a deschis ușa casei. A intrat fata. La fel ca deunăzi, a trecut în liniște pe lângă familie și a intrat în încăperea de alături.
Nimeni altcineva n-a văzut-o.
De astă dată, oaspetele a urmat-o. Prin crăpătura ușii, a văzut copila așezată în genunchi, zgâriind scândurile podelei cu unghiile. Săpa cu înverșunare. Oaspetele se temea că ea își va răni mâinile.
Bărbatul le-a povestit gazdelor cele văzute. Le-a descris părul ei ciufulit, chipul ei rotund, alunița de pe bărbie.

Atunci, ei i-au dezvăluit ceea ce-i ascunseseră în timpul acestei vizite stranii, tulburătoare: unul dintre copiii lor murise cu patru săptămâni în urmă, de o boală iscată din senin. Era o fetiță în vârstă de zece ani, cu părul ciufulit, cu chip rotund și o aluniță pe bărbie.
Părinții au mers în încăperea alăturată. Au smuls scândurile din podea, pe care le zgâriase fetița, și au găsit acolo doi bănuți.
Acum, mama știa povestea. Îi dăduse bănuții fiicei ei, pentru ca ea să i-i dea unui cerșetor care cerea de mâncare pe stradă.
Fata îi furase.
— Poate că a vrut să-și cumpere pesmeți dulci, a spus mama. Așa că a păstrat bănuții pentru ea.
Stafia a încuviințat.
— Am să dăruiesc bănuții aceștia, spuse mama. Vor fi de ajutor cuiva aflat în nevoie. Fiica mea nu mai trebuie să mai fie îngrijorată, nici să-i mai pară rău.
Când oaspetele s-a uitat în colțul unde stătuse stafia copilei, n-a mai văzut-o. Se odihnea în mormântul ei.

Asta e povestea mea. Eu sunt oaspetele.
Eu sunt cea care vede fantoma unei fete în vârstă de zece ani.
Rosemary s-a întors să-mi ceară ajutorul ca să-și găsească odihna.
Oaspetele e cel care vede adevărul, care spune adevărul, cel care vede și recunoaște durerea, astfel încât familia să fie iertată. Eu sunt aceea.
Vreau să spun că mi-aș dori să fiu oaspetele.
Dar am să fiu sinceră.
Dacă spun cum trebuie povestea asta, dacă o spun chiar așa cum trebuie, nu sunt eu oaspetele, la urma urmei. În basmul ăsta, basmul despre bănuții furați, te asigur că
eu sunt
stafia.

26.

Pfeff nu apare pe doc la ora unsprezece.

Îmi fac de lucru cu şalupa. Verific ancora şi vestele de salvare. Mă asigur că e suficientă benzină în rezervor. Am o listă de cumpărături de la mama şi un vas frigorific pentru îngheţata pe care mi-a cerut s-o cumpăr din Edgartown.
S-a răzgândit? Sau a uitat?
Tata ne-a învăţat să nu-i aşteptăm pe cei întârziaţi. „Mai bine cu trei ore mai devreme, decât cu un minut mai târziu“ e unul dintre citatele lui preferate. E din Shakespeare, Nevestele Vesele din Windsor. N-am citit piesa, dar ne-a spus Harris.
Plec la ora 11:10.
E o prostie, o tâmpenie — dar lacrimile îmi înţeapă ochii în clipa în care pornesc barca şi mă îndepărtez de doc. Am luat ţeapă.
Vreau să fiu genul de fată cu care băieţii îşi amintesc că au întâlnire. Genul de fată pe care băieţii ar aştepta-o ore în şir.
Iubiţii lui Penny o aşteaptă întotdeauna. Lachlan şi cei de dinaintea lui. Vin la meciurile ei de tenis. Stau pe hol, la uşa clasei ei, ca să iasă cu ea la prânz, şi-i păstrează un loc la întruniri.
În fine. N-am să mă gândesc la asta. Am să cumpăr săpun şi cremă solară de la drogherie, plus reviste pentru toţi, să le citim la plajă; am să cumpăr caramele de la Murdick; o umbrelă nouă de plajă care s-o înlocuiască pe cea stricată. Am să-mi cumpăr un milkshake cu căpşuni şi am să-l beau uitându-mă la ambarcaţiunile din port.
Nu contează.
A fost doar un sărut. Două săruturi.
Un sărut nu înseamnă nimic pentru un băiat ca Pfeff, care a sărutat fără îndoială un milion de fete, ba chiar s-a şi culcat cu ele. Aseară s-a lăsat pur şi simplu dus de val. Şi eu am făcut la fel.
N-ar trebui să-mi pese. Nici măcar nu-l cunosc.
În clipa în care trec cu şalupa pe lângă Plaja Mică, îmi aud numele peste huruitul motorului.
— Carrie!
Reduc viteza şi mijesc ochii. Pfeff a intrat în apă până la glezne; poartă pantaloni scurţi de plajă şi un hanorac cu glugă. Îmi face semne cu braţele în aer.
Opresc motorul.
— Abia m-am trezit, strigă el. E prea târziu?

Nici măcar nu sunt sigură că mai vreau să-l văd. Fiecare vorbă pe care o s-o spună îmi va aminti: nu e interesat de mine. Nu merit să se trezească la timp.
— Carrie! strigă el din nou. Aşteaptă! Vin!
Aleargă şi plonjează în valurile potolite.
Înoată spre barcă. În hanorac. Stilul lui liber e viguros, dar neordonat. Sunt mai departe decât crede.
Îl studiez un moment, ca să înţeleg. Pfeff depune foarte mult efort. Ca să ajungă la mine. Aproape că a ieşit din zona golfului, aşa că repornesc motorul şi mă apropii încet de el.
— Faci alegeri greşite, îi spun când se saltă pe scară.
— Fac asta destul de des, răspunde, scuturându-şi capul să-şi scoată apa din păr. Doamne, hanoracul ăsta cântăreşte o tonă!
Şi-l trage peste cap, împreună cu un tricou ud fleaşcă.
Nu știu unde să mă uit. E prea aproape de mine. E bronzat pe umeri. Are doar puţin păr pe piept. La gât poartă un lanţ subţire de care atârnă o plăcuţă, cum sunt cele de identificare.
— Mulţumesc, îmi spune. Că nu ţi-ai văzut de drum în vreme ce făceam acest gest grandios, care mi-a luat o grămadă de timp — se apleacă spre mine, ud leoarcă şi cu bustul gol, şi mă sărută uşor pe obraz, chiar lângă bărbie; are buzele foarte reci. În regulă, hai să pornim!
O sărutare. Nu un sărut. Nu ştiu cum să interpretez gestul lui, drept care mă prefac că nu prea îmi mai aduc aminte de ce-a fost aseară. Ca şi cum m-am sărutat cu o mie de tipi. Îmi petrec serile de vineri sărutându-mă sub clar de lună şi nimic nu mai contează dimineaţa.
Conduc barca spre Edgartown.
Pfeff se apleacă peste marginea bărcii şi-şi stoarce tricoul şi hanoracul.
— Trebuie să-mi cumpăr nişte încălţări, spune el. Mi-am lăsat şlapii pe mal.
— Ai măcar portofel? îl întreb.
— Am, răspunde, apoi îşi deschide fermoarul de la buzunarul pantalonilor şi scoate un portofel albastru de pânză, ud leoarcă.
Îl deschide, ca să scoată la iveală câteva bancnote ude a câte douăzeci de dolari şi un voucher-cadou ud.

— O, nasol! exclamă el, apoi împăturește la loc hârtia udă și o pune din nou în portofel.
Suntem nevoiți să țipăm când vorbim între noi, fiindcă barca are viteză mare, așa că nu ne mai spunem prea multe. Mai e aproape o oră până la Vineyard. Când legăm șalupa la doc, Pfeff e deja uscat și îmbrăcat.
— Hei! zice el și-mi atinge brațul în timp ce străbatem docul, pregătindu-ne să intrăm în oraș.
— Da?
— Scu… ah… scuze că am dormit atât de mult. Și că te-am făcut să crezi că n-am să vin.
— Nu contează.
— Bine, zice și-mi zâmbește; ochii lui întunecați sunt veseli. Hai la cumpărături. Ești gata? Îmi plac cumpărăturile.

27.

În Edgartown, trotuarele sunt din cărămidă. Aproape toate clădirile, din șindrilă albă. Garduri din uluci îmbrăcate în trandafiri cățărători mărginesc străzile. Ajungi în zece minute de la un capăt la altul al orașului.
Magazinele sunt fie vechi și simple — o mică drogherie, un magazin de feronerie, un magazin cu băuturi „la pachet“ — sau demodate și turistice, care vând mărfuri de uz casnic, clopoței de vânt, cărți și dulciuri. Există și câteva gelaterii.
Mai întâi, ne ducem la un magazin cu articole pentru plajă. Înăuntru se aude muzică pop. Pereții sunt plini cu costume de baie cu sloganuri drăgălașe pe fese (Vineyard e pentru Îndrăgostiți), tricouri cu Fălci (pelicula a fost filmată în vestul insulei Martha’s Vineyard), prosoape de plajă ieftine, zmeie și cozoroace.
Pfeff stă de vorbă cu vânzătoarea, o întreabă despre mărimile hanoracelor. Pare studentă. Plictisită. Cu câțiva ani mai mare decât noi.

— Crezi că mi se potriveşte mărimea M? întreabă el. Poate-mi vine mai bine L, zice şi adaugă înainte ca ea să răspundă: a, şi fiindcă tot eşti aici, spune-mi ceva, bine?
— Sigur.
— Se pare că sunt o persoană care face alegeri greşite. De fapt, ştiam asta dinainte. Şi chestia e că am făcut alegerea greşită când mi-am pregătit bagajul ca să vin aici; de fapt, nu stau în Edgartown, suntem pe o insulă — arată spre port — pe acolo, pe undeva. Oricum, aş vrea să ştiu de unde şi-ar putea cumpăra cineva lenjerie în oraşul ăsta. De fapt, e genul de oraş în care se poate cumpăra lenjerie?
— Da, răspunde fata. Avem lenjerie.
— Ştiu eu unde să mergem, îi spun lui Pfeff.
Dar el mă ignoră şi-mi dau seama că nu e foarte preocupat să obţină informaţia. Vrea doar să stea de vorbă cu vânzătoarea.
— Bine. Unde sunt boxerii din Edgartown?
Ea îl îndrumă spre magazin.
— Dar şosete? întreabă Pfeff. Există şosete?
— Există şosete, zice ea. Dar avem şosete chiar aici.
Îi arată nişte şosete imprimate cu mici hidroavioane, cu harta insulei, cu pescăruşi, homari şi balene.
Pfeff cumpără câte o pereche din fiecare.
— Şosetele astea sunt super, zice el. Aş zice că mi-am făcut plinul pe viaţă — îmi arată perechea cu homari. A, crezi că au şi cu creveţi? Aveţi şi şosete cu creveţi? o întreabă pe fată. Sau cu raci? Cumpăr toate şosetele cu crustacee pe care le aveţi în magazin. Vreau să zic, câte o pereche din fiecare. N-am luat-o razna.
N-are decât homari. Nicio altă crustacee.
— Langustine? întreabă Pfeff. Midii?
Ea îi spune că midiile sunt moluşte şi că nu are şosete cu midii.
— Mulţumesc oricum, zice Pfeff. Sunt foarte meticulos cu lucruri din astea.
Plăteşte cu cardul şi nu cumpără doar şosete, ci şi şlapi, pe care şi-i pune imediat în picioare, un tricou imprimat cu Vineyard în locul tricoului umed şi două perechi de ochelari de soare profund idioţi, cu lentile oglindă.
— Arăt ca desprins din Top Gun?
— Tom Cruise n-are lentile oglindă, îi spun. Are lentile normale.

— Nu există! răspunde Pfeff. Jur că sunt oglindă!
— Oricum, nu semeni în niciun caz cu Tom Cruise, zic eu.
Deşi seamănă un pic.
— Pot să visez, spune Pfeff. Lasă-mă să visez. Tu îţi permiţi să umbli peste tot cu corpul ăla de fotomodel. Habar n-ai cum e să fii un om obişnuit.
Roşesc. E un compliment ieftin şi general. Şi nu reflectă realitatea. Dar îmi face oricum plăcere să-l aud.
— Taci, îi spun. Ţi-e foame, sau vrei să-ţi iei boxerii mai întâi?
— N-am luat micul-dejun, răspunde Pfeff. Fiindcă am făcut nişte alegeri greşite.

*

Cumpărăm sendvişuri cu homar, midii prăjite şi chipsuri de murături prăjite. Le mâncăm pe o bancă, lângă port. Pe urmă, Pfeff îşi cumpără lenjerie. Şi un pulover în carouri, care-l face să arate „ca un bunic, dar în sensul bun".
Din librărie vrea să cumpere cadouri: Armistead Maupin pentru Major, Stephen King pentru George şi un thriller cu medici pentru Yardley, fiindcă vrea să devină doctoriţă. E un tip surprinzător de citit.
— Citesc la greu literatură de consum, mă informează el. Dar chestiile pe care trebuie să le citesc pentru şcoală mă adorm.
Urcăm la raionul de ştiinţifico-fantastice, unde găseşte mai multe cărţi groase de buzunar pe care le adaugă la teanc.
În timp ce coborâm din nou spre zona din faţă a magazinului, Pfeff întâlneşte o cunoştinţă: o fată minionă, cu părul lung şi negru, americancă de origine asiatică, îmbrăcată cu un şort jerpelit din material de blugi şi cu o bluză uşoară în carouri. Duce o sacoşă uriaşă, ce pare a fi din răchită. Are o faţă rotundă, puţin bronzată.
— Sybelle, şopteşte Pfeff, foarte secretos. Aia e Sybelle.
Ea se întoarce.
— O, Doamne, Pfefferman! Mă urmăreşti cumva?

— Ha! Cât a trecut, un an? N-am mai văzut-o de-o veşnicie, mi se adresează el. N-o urmăresc. Carrie, Sybelle. Sybelle, Carrie. Anul trecut am fost cu Sybelle la chestia aia în aer liber, în Canyonlands. Un fel de program în care ne-au dus în sălbăticie trei, poate patru săptămâni. Am fost de multe ori la un pas de moarte.
— Nu eşti om de munte, spune Sybelle.
— Am făcut cățărări cu coarda şi chestii din astea, explică Pfeff. Am şi acum cicatrici.
— Ai timp să stăm la o înghețată? întreabă Sybelle. Am putea să ne povestim unul altuia ce-am mai făcut între timp.
— Absolut, răspunde Pfeff şi plăteşte cărţile cu voucherul-cadou. Ne întâlnim pe doc, bine, Carrie? Nu durează mult. N-am mai văzut-o pe Sybelle de când am căzut de pe stâncă, în Utah.
— Sigur, răspund, cu un zâmbet fals.
— Eşti sigur că nu mă urmăreşti? întreabă Sybelle.
— Nici măcar nu stau pe insula asta, zice Pfeff. Sunt pe o cu totul altă insulă, pe bune.
Îmi întinde pungile lui.
— A fost cea mai tare zi de cumpărături, nu-i aşa?
— De fapt, eu n-am cumpărat nimic, spun.
Şi duşi sunt.

28.

Las pungile în barcă.
Fac cumpărături pentru mama.
Nu contează. Nu contează.
Nici măcar nu-l cunosc.
Cumpăr un milkshake cu căpşuni. Are gustul tuturor verilor trecute. Acelaşi milkshake de când aveam trei ani, nouă ani, treisprezece ani. Acelaşi pahar de carton alb.
Mă sprijin de barcă. Mi se răcesc mâinile. Buzele.
Îmi scot puloverul din sacoşă şi mi-l trag pe mine. Mă pieptăn prosteşte, jenată, şi-mi dau cu luciu de buze.
Şi-l aştept pe Pfeff.

De la trei și un sfert, până la patru. Pe urmă, până la patru și jumătate. Aș putea să plec, la fel ca azi-dimineață. Dar n-am stabilit o oră precisă la care să ne întâlnim. Așa că n-a întârziat.
Iar dacă-l las aici, altcineva de pe Beechwood va trebui să vină înapoi cu barca și să-l recupereze. Poate chiar eu.
Și știe oare numărul de telefon de la Goose? Nu cred. Măcar figurează Harris și unchiul Dean în cartea de telefon din Cape Cod? Poate că da, poate că nu.
Dacă-l abandonez pe Pfeff, o să se înfurie. Și eu am să-mi ratez șansa.
Așa că aștept. Și, în timp ce aștept, sunt nevoită să recunosc că îl doresc pe băiatul ăsta cu umeri lați și nasul spart, cu entuziasmul lui față de orice. Îmi doresc un băiat care să înoate spre barcă în hanorac, care să îngenuncheze în fața mamei, care cumpără șosete cu homari și cadouri pentru prieteni. Care sărută cum sărută el. Care-mi spune că sunt impresionantă și deșteaptă și frumoasă.
A plecat cu Sybelle acum trei ore.
Iau o codeină și aștept să-mi treacă durerea.
Mi-e frig. Și sunt plictisită. Mă urc în barcă și mă întind, adăpostindu-mă de vânt.
Codeina își face efectul. La un moment dat, găsesc un telefon public, o sun pe Tipper și-i spun să nu mă aștepte cu cina.

*

Soarele apune deja când ajunge Pfeff pe doc.
— Îmi pare așa de rău, spune el de departe, venind spre mine. Am închiriat două biciclete. Am vizitat zona aia unde poți să ajungi cu bicicleta și e apă pe ambele laturi, zice în timp ce se urcă în barcă și-și pune puloverul. Oceanul pe o parte și un fel de lac pe cealaltă. E așa frumos! Trebuie să vezi și tu locul!
L-am văzut. De multe ori.
Nu-i răspund. Dezleg barca.
— Te-am făcut să mă aștepți? întreabă Pfeff. Sper că nu. Ne-am dus așa departe cu bicicletele alea și pe urmă a durat o veșnicie să ne întoarcem, după care nu ne-am mai adus aminte de la ce magazin am

închiriat bicicletele, a fost cea mai mare tâmpenie. Ne învârteam prin oraş şi nu recunoşteam magazinul. Bicicletele ar trebui să aibă abţibilduri pe ele, dar n-au. Şi n-aveam nici chitanţa. Oricum, muream de foame şi ştiam că trebuie să vin aici, dar era o pizzerie chiar în drum şi m-am gândit să înfulec două felii din mers, ca să fiu un însoţitor mult mai plăcut pentru tine, dar până la urmă a trebuit să aşteptăm până au scos pizza din cuptor.

— Las-o baltă, Pfefferman!

Sunt uimită să mă aud spunând asemenea cuvinte. Plănuisem să fiu veselă şi relaxată, să mă prefac că tocmai am ajuns şi eu la barcă.

— Cum? întreabă Pfeff, surprins.

— Nici să nu încerci măcar!

— Bine. Ştiu că te-am făcut să mă aştepţi. Atât de mult, încât e de neiertat. Dar a fost chiar o situaţie complicată, Carrie!

— Ce?

— Sybelle şi cu mine. În excursia aia din Canyonlands, am fost… Oricum, s-a terminat prost, ştii? Eu… eu am stricat totul. Şi deodată, a apărut aici! După ce m-a urât, poate, un an întreg. Şi s-a purtat aşa frumos! M-am simţit în sfârşit iertat, fiindcă am fost un idiot anul trecut şi m-am gândit că, dacă petrecem azi puţin timp împreună, mă revanşez pentru toate. N-am ştiut cum să-i spun „Nu, Sybelle, trebuie să mă întâlnesc cu Carrie pe doc“. Fiindcă era toată chestia asta cu iertarea.

Cârmesc şalupa spre larg, apoi mă întorc către el.

— Nu eşti decât un nesimţit, îi spun. Nu există nicio explicaţie pentru egoismul şi nesimţirea ta.

— Nu înţelegi, zice Pfeff. Am fost…

— Înţeleg că nu-ţi pasă decât de tine, izbucnesc eu. Că poţi lăsa cu plăcere pe cineva să te aştepte cinci ore şi pe toţi oamenii de pe o insulă să te aştepte cu cina, ca să-ţi spui că o fată pe care ai părăsit-o te consideră acum un tip extraordinar. M-am gândit la asta şi tot ce ai făcut toată ziua a fost, până la urmă, să le arăţi oamenilor că Pfeff e un tip extraordinar. Ai flirtat cu vânzătoarele. Ai făcut complimente. Ai cumpărat cadouri. Dar, de fapt, nu-ţi pasă de nimeni. Îţi pasă doar de ideea că tu eşti un tip special şi cei din jurul tău sunt lipsiţi de experienţă.

— Carrie, îmi pare rău, spune el.

— Stai departe de mine, îi răspund. Nici măcar să nu-mi vorbeşti.

29.

Când ajung înapoi la Clairmont, Luda tocmai a terminat de strâns masa după cină. Tipper, Harris şi unchiul Dean râd şi beau ultimul păhărel al serii pe verandă.
Mănânc un sendviş cu pui în bucătărie şi stau de vorbă cu Penny şi Erin, care mi se alătură la masa mare de lemn. Seara a devenit răcoroasă, iar puloverul negru cu guler pe gât al lui Erin pare deplasat în bucătăria noastră, la fel şi conturul de culoare închisă al ochilor şi rujul de pe buzele ei pline, drăguţe. Dar ea pare că se simte bine aşa. Ciupeşte bucăţele dintr-un rest de tort de ciocolată rămas de la cină, mâncând cu degetele. Penny poartă un pulover vechi, albastru, de-al tatei şi bea ceai de mentă.
— L-ai sărutat pe Pfeff? întreabă Penny. Aseară? De ce aud abia acum despre asta?
— Când am plecat azi-dimineaţă, dormeai încă, răspund. Cum era să-ţi spun?
— Trebuia să mă cauţi aseară şi să-mi zici imediat chestia asta. E datoria ta de soră.
— Erai ocupată.
Le povestesc despre ziua petrecută în Edgartown — cumpărăturile, întâlnirea cu Sybelle, aşteptarea de cinci ore, pe urmă, cearta.
— Ce mitocan! zice Erin, înclinându-şi gânditoare faţa în formă de inimă.
— Oribil! spune Penny. Să te lase să aştepţi aşa! Era drăguţă?
— Cine? întreabă Erin.
— Sybelle. Pe fata aia o chema Sybelle, nu?
— Da, răspund eu. Era foarte, foarte drăguţă. Puţin cam arsă de soare totuşi.
Erin are un stil analitic. Se încruntă şi despică firul în patru, indiferent de subiectul conversaţiei.
— Crezi că s-a culcat cu ea?
— În Edgartown? În timpul zilei?

Nu mă gândisem la asta.
— Nu cred că s-au plimbat tot timpul ăla cu bicicletele, zice ea. Imposibil.
— Dar unde puteau să…? întreb.
Gândul ăsta îmi răspândește o senzație rece în piept. Am fost geloasă din cauză că Pfeff și-a petrecut după-amiaza cu Sybelle, fosta lui iubită. Nu mi-a trecut prin minte că s-a culcat cu ea în timp ce eu îl așteptam pe doc. Ca să fiu sinceră, nu mi-a trecut deloc prin minte că cineva s-ar putea culca cu oricine în miezul zilei.
— Acasă la ea, normal! zice Penny. Locuiește acolo. Probabil că are și ea un dormitor.
— Deci credeți că toată povestea cu bicicletele a fost o minciună? întreb. Dar știa de drumul cu apă în ambele părți.
— Drumul spre plajă, răspunde Penny, ia cuțitul din mâna lui Erin și-și taie o felie de tort. Yardley zice că Pfeff e mare crai, adaugă ea. Că mereu îmbrobodește pe câte cineva.
— Tu l-ai putea îmbrobodi, îi spune Erin lui Penny.
— Taci din gură. Știi că n-aș face una ca asta.
— Major a întrebat dacă am chef să ieșim cu caiacele, spune Erin. Ți-am zis?
— Nu.
— Păi, m-a întrebat. Crezi că-i place de mine?
— Nu, repetă Penny.
— Pe Carrie o întreb, clarifică Erin. Carrie, crezi că Major mă place? Fiindcă a avut ideea cu caiacul, vreau să spun, adică ai observat dacă se uită la mine, sau ceva de genul ăsta?
Îmi termin sendvișul și duc farfuria la chiuvetă, s-o clătesc.
— Tu îl placi? o întreb pe Erin. După părerea mea, ar fi norocos dacă ar avea vreo șansă să se apropie de tine.
— Nu știu, răspunde Erin. Îmi plac roșcații.
— Major e homosexual, zice Penny.
— Ba nu! răspunde Erin, cu ochii cât cepele.
— Mi-a spus mie că e. Părinții lui sunt genul hippy, sau așa ceva, și sunt de acord cu chestii de genul ăsta, iar el e deschis în privința asta, explică Penny. Așa că poți să-l placi cât vrei, dar n-ai nicio șansă.
— Ți s-a destăinuit ție Major? întreabă Erin, sceptică.

— N-a fost un secret, răspunde Penny. A fost pur şi simplu o chestie de care a pomenit.
— În ce context?
— În niciun context. A povestit despre un tip cu care a fost la un moment dat. Şi, când am întrebat, a zis că maică-sa e foarte spirituală, că meditează şi tot felul de alte de-astea — şi filosofia ei de viaţă e „iubirea e iubire".
Nu ştiam asta despre Major. N-am mai cunoscut pe cineva care să spună deschis că e homosexual.
— Păi, mă bucur că între voi s-a ţesut o asemenea legătură, spune Erin. Poate că tu ar trebui să-l duci cu caiacul. Să fiţi cei mai buni prieteni.
— Doamne, Erin! exclamă sora mea. Termină-ţi tortul şi hai la culcare. Cred că am stat prea mult în soare. Sunt ruptă de oboseală.
Erin râde. Se ridică în picioare şi-mi spune:
— Pfeff şi-a petrecut după-amiaza în pat cu fata aia.

30.

Când ajung în camera mea, o găsesc pe Rosemary; poartă costumul ei cu ghepard. O mângâie pe Wharton, care e încolăcită pe covor, istovită după o zi de alergătură cu ceilalţi câini.
Rosemary a primit costumul în dar, de la o prietenă, când a împlinit nouă ani. E o pijama cu tot cu ciorapi, aşa cum purtam în copilărie. Dar are coadă şi glugă cu urechi. Când era în viaţă, Rosemary dormea în ea toată iarna. Acum aşteaptă în patul meu, cu gluga pe cap. Materialul lucios s-a ros la coate.
— Bună! spune ea pe un ton vesel. Vrei să ne uităm la Saturday Night Live?
— Ce?
— A început la unşpe jumate. M-am uitat pe ghidul TV.
— Nu putem, zic. Sunt oameni jos.
— Se uită fără mine?
— Îhî. Se uită Bess. Iar Tipper şi Harris sunt încă pe verandă.
— Dar n-am văzut niciodată emisiunea asta.

— Puişor, nu putem să ne ducem la ei, nu-i aşa?
— Nu, spune ea şi oftează, după care vocea i se înveseleşte. N-am venit să stau cu Bess, oricum. Numai cu tine, cu tine, cu tine.
Încep să-mi schimb hainele ca să mă bag în pat.
— Dar tot aş vrea s-o văd cândva, continuă ea. Nu cred că ar trebui să fiu moartă şi să nu aflu niciodată despre ce vorbesc oamenii.
— Bine. O să încercăm să punem treaba asta în practică.
— Săptămâna viitoare?
— Sigur. Putem încerca.
— Bine. Vrei să jucăm Kings in the Corner?
Uf. Sunt copleşită de atâtea emoţii, din cauza excursiei la Edgartown.
— E un joc scurt, adaugă Rosemary.
Nu mă pot preface amuzată de un joc de cărţi.
— Sunt ruptă de oboseală, îi răspund şi-mi pun un maiou vechi şi nişte pantaloni de pijama.
— Doar o partidă! Te las să câştigi.
— Nu, puişor. Stai să mă spăl pe dinţi şi ne culcuşim împreună.
Iau o pastilă de Halcion şi-mi împletesc părul într-o coadă lejeră. Deschid larg o fereastră şi dau drumul la ventilator. Când ajung în sfârşit în pat, Rosemary se întoarce cu spatele, iar eu îi cuprind trupşorul pufos de ghepard.
Respiră încet. Ascultăm ventilatorul zumzăind la fereastră. Auzim valurile izbindu-se de ţărm.
Mâna lui Rosemary devine inertă sub palma mea. Pare că e pe cale să adoarmă.
— Ştii ce ne mai lipseşte acum? întreabă ea încet.
— Ce?
— Să ne uităm la Saturday Night Live, răspunde ea.
— Eşti nemaipomenită! Credeam că dormi.
— Închipuie-ţi! Culcuşeală, culcuşeală, plus TV.
— Nu se poate.
— Bine, nu asta. A, ştii ce altceva mai lipseşte?
— Ce? zic şi mă întreb dacă încearcă să-mi spună ce doreşte, de ce e aici, de ce mă bântuie.
— Să poarte Wharton un costum de ghepard.
— Wharton, îmbrăcată în costum de ghepard? întreb eu râzând.
— I-ar plăcea tare, zice Rosemary. Vrea să fie ghepard.

— Toţi trei căţeii în costume de ghepard.
— Nu, nu. Albert şi McCartney nu vor să fie gheparzi. N-au aspiraţii.
— Ce cuvânt mare!
— Tu m-ai învăţat, la Scrabble.
— Eu?
— Îhî. Stai, am o idee şi mai bună.
— Mai bună decât aia cu Wharton în costum de ghepard?
— Da, mai bună.
— Bine, nu mă ţine pe jar.
— Să porţi tu un costum de ghepard.
— Asta ar îmbunătăţi cu siguranţă situaţia.
— Păi du-te şi ia-ţi un costum.
— Acum?
— Îhî.
— În regulă, îi răspund. Mă duc pe doc, pornesc şalupa, merg pe apă vreo oră — nu, stai, în Edgartown e totul închis. Mai merg o oră, până pe continent, pe urmă iau un taxi până la un magazin non-stop K-Mart, de prin Cape Cod, şi-mi cumpăr un costum de ghepard, corect?
— Mda.
— După aia, pot să mă întorc şi să mă culcuşesc cu tine. O să-mi ia cinci ore, dar e în regulă.
— O să-ţi ia şase ore, zice Rosemary. Dar merită.
— Culcuşeala în două costume de ghepard, răspund. Abia aştept.
— A, ştii ce lipseşte cel mai mult şi mai mult dintre toate? întreabă ea.
— Un somn bun.
— Nu, pe bune.
— Ce?
— Un joc Kings in the Corner, spune Rosemary.
— Nu se poate, îi zic. Acum dormim.
— Tu dormi, răspunde ea. Eu sunt un ghepard. N-am nevoie de somn, fiindcă sunt cel mai rapid animal de pe pământ.
— Şi-ţi place să joci Kings in the Corner?
— Păi, da, zice. Cu alţi oameni îmbrăcaţi în costume de ghepard.
— Vrei să spui alţi oameni-gheparzi, răspund şi mă ia somnul.
— Mda, chiar aşa.

31.

În fiecare seară, când sunt băieţii de faţă, părinţii mei vorbesc numai de facultăţi şi de aşteptările lor în privinţa mea.
— Amherst are o istorie măreaţă, spune tata, uitându-se la mine şi asigurându-se că sunt atentă. Robert Frost a predat acolo. A şi trăit acolo. Mare poet! „Dar am promisiuni de împlinit/ Şi mult de mers, înainte să adorm“, recită el.
Băieţii contribuie vitejeşte la conversaţiile pe tema asta. Îl întreabă pe Harris despre timpul petrecut la Harvard, despre sporturile pe care le practica, despre farsele între colegi. Tipper participă cu anecdote drăgălaşe legate de studenţie şi-i întreabă pe băieţi despre planurile lor în privinţa studiilor. Harris indică subiecte ce par interesante şi activităţi la care mi-aş dori, poate, să iau parte. Se gândeşte la şcolile care iau softballul feminin în serios.
Iau codeină ca să rezist în astfel de seri. E mai bine să fiu doar pe jumătate trează. Nu vreau să simt forţa deplină a ceea ce vor părinţii mei de la mine.
Ştiu deja ce înseamnă să locuiesc într-o cameră de cămin. Ştiu despre marea bibliotecă şi despre eseul de cincisprezece pagini. Aş prefera să merg prin cluburi de noapte şi să hoinăresc prin muzee, să am un apartament urât, într-un bloc fără lift, pe care să-l împart cu prietenii. Vreau să-mi găsesc un iubit cu care să stau la coadă într-o noapte friguroasă, ca să văd piese ciudate de teatru. Cred că mi-ar plăcea forfota unui oraş murdar şi haotic şi sărac şi bogat, un oraş cochet şi sucit, cu oameni diferiţi de mine. Poate mi-ar plăcea să lucrez cu mâinile.
Tipper, care-şi petrece zilele făcând aluaturi de plăcintă şi curăţând sparanghel, vrea ca eu să merg la facultate. O viaţă dedicată minţii şi împlinirii. E de neclintit.
Merg pe o cale aşternută de părinţii mei. La fel cum merg pe pasarelele de lemn făcute de ei, care se întind peste Beechwood. Nu ştiu cum să mă abat.
Dacă părăsesc aleile şi-o iau prin tufişuri, pe sub copaci sau pe plajă — n-are importanţă.
Sunt tot pe insula lor.

*

Pfeff se poartă de parcă nici nu ne-am certat vreodată, iar eu mă port de parcă nici nu mi-a păsat vreodată. Stăm în aceeaşi încăpere, dar nu vorbim unul cu celălalt. E o situaţie tolerabilă.
Seară de seară, băieţii dau muzica tare la Goose. R.E.M., Prince şi Talking Heads. Jucăm Scrabble sau poker pe mărunţiş. Într-una dintre seri ne uităm la Ben-Hur, în alta, la Mary Poppins. Livingul e ticsit cu pungi de chipsuri şi cutii goale de conserve. Când aerul nocturn e cald, băieţii aleargă fără teamă până la Plaja Mică şi se aruncă în apa neagră ca noaptea.
În unele seri, vin şi Penny cu Erin la Goose, dar şi-au luat obiceiul să se plimbe împreună pe aleea care înconjoară insula, fumând ţigări cu aromă de cuişoare aduse de Erin şi sporovăind fără încetare. „Plecăm la hoinărit-şi-vorbit“, răspunde Penny, scuturând din cap, când unul dintre băieţi o întreabă dacă vine la Goose.
Într-o seară, la aproximativ opt zile după ce Pfeff şi cu mine am fost la Edgartown şi ne-am certat, suntem în apă până la piept. Eu, Pfeff, Yardley, George şi Major. Aerul nopţii e înăbuşitor, iar valurile, blânde.
George: Hai să ne jucăm de-a Cârnatul.
Yardley: O, nu iar.
Eu: Cum se joacă?
Yardley: Cel mai idiot joc cu putinţă. L-am jucat acum două seri, după ce te-ai dus acasă.
George: Idioată e bucuria jocului.
Pfeff: Mă bag.
Major: Şi eu.
Sunt conştientă de corpul lui Pfeff în apă. Îşi plimbă mâinile la suprafaţă şi face mici valuri. Privirea îmi e atrasă de conturul muşchilor lui, de linia gâtului.
George: Pierde persoana care râde. Sau dă alt răspuns în afară de „cârnat“.
Major: În regulă. Yardley, tu începi. Eşti în compania unui gentleman. Oau, are un… de opt inci.
Yardley: Cârnat.

George: Ce iese din fundul unui câine?
Yardley: Cârnat.
Eu: Pe vremuri, cabanele se făceau din buşteni, dar acum, se fac din…
Yardley: Cârnat.
Pfeff: Pleosc, pleosc.
Sare caraghios în apă, în sus şi-n jos.
Yardley (râzând): O, Doamne!
Pfeff: Ha! Te-am prins.
Yardley: De ce pleoscăi? Trebuia să pui o întrebare cu răspunsul cârnat.
Pfeff: Ştiu. Dar, dacă râzi, pierzi. Sau dacă zici altceva în afară de cârnat. Corect?
Yardley: Pleosc, pleosc. Eşti îngrozitor!
George: Acceptă înfrângerea, Yardley.
Yardley: Bine. E rândul lui Carrie.
Îi arunc o privire lui Pfeff. Nu vreau să-i arunc o privire lui Pfeff. Nu vreau să mă gândesc la el, nici la senzaţia mâinii mele pe gâtul lui, când m-a sărutat, nici la moliciunea uimitoare a buzelor lui. Nu vreau să mă gândesc la asta, dar sunt aproape goală în apă, iar el e la doar un metru depărtare, şi abia dacă mă pot gândi la altceva, chiar dacă e un măgar nesimţit şi nu mă interesează.
Eu: Cârnat.
Major: Am şi eu o întrebare. În timp ce înoţi, simţi că ţi-a intrat o tonă de apă în ureche. Îţi scuturi capul, ştii tu. Şi… ce iese?
Eu: Cârnat.
Yardley: Împuşti un mistreţ şi-l duci acasă. Ce faci după aia?
Eu: Cârnat.
Pfeff: Fasole!
Yardley: Pfeff, spui aiureli!
Pfeff: Pastă de dinţi!
George: Bine, să vedem. Ai un bebeluş şi trebuie să-i schimbi scutecele…
Yardley: George, aia cu bebeluşul e ca aia cu câinele.
George: Nu, nu. E cu totul altceva.
Yardley: Nu poţi face la nesfârşit aceeaşi glumă cu rahatul.
George: Dacă asta o face pe Carrie să râdă sau să intre în discuţie, e important pentru joc. E singura regulă.

Yardley: Nu sunt de acord. În cazul ăsta, putem să inventăm concursul S-o Facem pe Carrie să Râdă.
— Cârnat, spun eu, foarte serioasă.
— Trebuie să combini glumele cu rahat şi cu alte chestii, explică Yardley. Altfel, îşi pierd savoarea.
— Anghinare! zbiară Pfeff, de parcă i-ar fi venit cea mai strălucită idee.
Râd.
Pfeff se apropie de mine înot, în timp ce restul continuă jocul.
Are părul ud şi stropi de apă pe pomeţi. Vine aşa de aproape, încât l-aş putea săruta cu uşurinţă.
— Te-am făcut să râzi, şopteşte el. Trebuie să recunoşti.

32.

Mai târziu, când mă duc la culcare, trec pe lângă uşa deschisă a camerei lui Penny. Ea şi cu Erin sunt leşinate, în patul dublu al lui Penny; pe jos zace o sticlă goală de whisky. Mă gândesc să le las acolo, dar ştiu că Tipper o să treacă pe lângă cameră când va urca la etaj.
Le scutur uşor, până se trezesc, şi le pun să se spele pe dinţi şi să bea câte un pahar mare de apă. Le dau câte două pastile de Tylenol. Beau şi înghit ascultătoare, iar când dau să pice iar pe pat îmbrăcate, scot pijamale din dulapul lui Penny şi le pun să se schimbe.
— Nici măcar nu port pijamale de obicei, protestează Penny, vorbind cu limba împleticită. Port maiou şi chiloţi. Mama o să ştie că s-a întâmplat ceva.
— Fii mândria familiei şi poartă pijamaua, răspund eu.
— M-am uitat la fotografia secretă a mamei, zice ea.
— Şşt, Penny.
Nu vreau să vorbească despre asta în faţa lui Erin.
— Ai vrut să ştii ce cred! Altfel, nu mi-ai fi spus, insistă Penny, luându-mă cu braţele pe după umeri.
— Taci.
— Cred că e tata în poză, continuă Penny. Şi cred că ea îi zgârie puţin câte puţin faţa, de fiecare dată când e furioasă pe el fiindcă e aşa

autoritar. Adică se duce acolo, sus, scoate poza din ascunzătoare şi zgârie, zgârie, zgârie. Aşa se eliberează de furie.
— Nu e Harris, zic eu, deşi ar putea fi el.
— Are un mic ritual de răzbunare, de pildă, când el nu-i dă atenţie.
— Începi să te contrazici.
— Mai gândeşte-te, răspunde ea, apoi îşi smulge sutienul şi tricoul şi încheie nasturii bluzei dungate a pijamalei de bumbac peste pielea goală. Mulţumită?
— Pune-ţi şi pantalonii de pijama. Fii fată bună.
— Mama ar trebui să meargă la psihiatru, spune Penny şi se prăbuşeşte pe pat, după ce şi-a pus pantalonii. Nu-i normal să răzuieşti faţa soţului tău.
— Eşti confuză în momentul ăsta, spun eu.
— Eu? Nu eu mă droghez tot timpul cu pastile.
Înlemnesc.
Nu ştiam că ştie despre pastile.
Nu credeam că ştie cineva despre pastile.
— Nu-i adevărat, răspund.
— Ba da, zice ea. Acum, du-te. Erin şi cu mine suntem foarte obosite şi bete. Aşa că, pa!

33.

În ciuda faptului că petrec până târziu, Major şi Pfeff, uneori împreună cu George şi Yardley, au început să iasă cu Guzzler, şalupa, foarte devreme. Nu în fiecare dimineaţă, dar des. Aflu despre asta la două seri după ce am jucat Cârnatul, fiindcă mă invită Major.
— Vii la Dimineaţa Devreme? mă întreabă el.
— Ce-i aia?
E după cină; Major şade lângă mine pe canapeaua mare şi albastră, la Goose. Ţine în poală un castron mare cu covrigei amestecaţi cu cereale Lucky Charms. Are braţe slăbănoage şi bronzate. Jeanşii lui negri sunt găuriţi.
— Ieşim cu barca dimineaţa, cu cafelele. Înotăm şi comunicăm cu natura.

Pfeff stă pe podea, în faţa mea. Poartă jacheta de bumbac a lui George şi un tricou cu U2, plus un şort marca Nantucket-red. A comentat cu cinism filmul (Mary Poppins) şi a cântat în paralel, cu propriile versuri.

Omoară-ţi bătrânii! În paşi de dans.
Dă din puţă! În paşi de dans.
Nu lua prizonieri, fă nişte crime.
Fă-ţi la mate! În paşi de dans.

Chestii din astea.
— Mergem foarte atent şi încet, spune el acum, vorbind despre plimbarea matinală cu şalupa. Din cauza mahmurelii. Dar e cu adevărat extrem de frumos.
Major încuviinţează.
— Atent şi încet, ăsta-i genul de plimbare cu barca de care am nevoie.
— Am învăţat să fac cafea, intervine George, înghesuindu-se cu Yardley într-un fotoliu mare — a căpătat un stil mai relaxat, după două săptămâni petrecute pe insulă; şortul lui roşu ecosez arată uzat şi murdar; părul nu mai are tunsoarea îngrijită, care-l făcea să pară o căciulă arămie. Înotăm sau lenevim. Mai demult, mergeam cu tata la pescuit, ştii? Aşa stă treaba. Ne bucurăm dis-de-dimineaţă de natură.
— La început, n-am vrut să merg, spune Pfeff. Dar acum, am prins gustul.
— De-aia sunt toţi leşinaţi după-amiaza, îi tachinează Yardley. Vii la Goose şi-l găseşti pe Pfeff sforăind pe canapea. Major doarme pe şezlong. Şi George e pe burtă în pat, încălţat.
— Sunt drăgălaş când dorm, zice George. E o realitate dovedită. Aşa că n-aveţi de ce râde.
— Ai putea veni mâine, îmi spune Pfeff, privindu-mă plin de speranţă. Ar fi distractiv să fii cu noi.
Zâmbeşte şi nu-mi pot lua ochii de la curba delicată a buzei lui inferioare.
— Aţi putea veni şi voi, li se adresează Major lui Penny şi Erin, care ni s-au alăturat după „hoinărit-şi-vorbit“.

— Câh, orice ar fi dis-de-dimineaţă nu mi se pare distractiv, zice Erin.
Nu-mi place Pfeff, dar vreau să-l sărut din nou. Vreau să mă simt deşteaptă şi impresionantă, să-l mângâi cu degetele pe gâtul cald. Îmi aduc aminte de fiorul vindecător al sărutării lui, ca apa rece şi căpşunile, care mi-a risipit durerea legată de bărbia mea diformă, infectată. Aş vrea să mai simt asta o dată.
Tocmai a spus că vrea să fiu cu el, dis-de-dimineaţă. Eu, în mod special.
— Am să vin, răspund eu. Ce naiba! Spune-mi la ce oră.

34.

E ora 6:15 dimineaţa. Nimeni nu e treaz în Goose Cottage.
Strig „Salut", dar nu primesc răspuns.
Am băut deja cafeaua cu mama şi Luda, dar tot pornesc cafetiera din casa de oaspeţi, mai mult ca să-mi fac de lucru.
Mă simt tânără şi precoce, fiindcă am venit la timp. Poate că nu s-au referit la ziua de azi.
Cafetiera şi-a făcut treaba. Torn cafea într-o cană, adaug lapte şi zahăr. Răsfoiesc un ziar vechi de patru zile.
În sfârşit apare Pfeff, cu bustul gol, frecându-se la ochi ca un copil. Pantalonii de pijama îi atârnă pe şolduri.
— Bună, Carrie. 'Neaţa, îmi spune. Ooo, cafea! Sunt aşa de fericit acum! Tu ai făcut-o?
— Îhî.
— E superexcelent!
Nu-mi pot lua ochii de la el. Îl urăsc, dar, în acelaşi timp, îmi doresc să vină lângă mine, să se aplece şi să mă mângâie pe păr. Poate, să şoptească: „Pot să te sărut? Vreau mult să te sărut", iar eu i-aş răspunde cu un sărut. Mi-aş putea plimba mâinile pe spatele lui puternic şi i-aş putea atinge umerii presăraţi cu pistrui. I-aş simţi buzele pe buzele mele, aşa de blânde, dar şi grăbite, şi ar avea gust de cafea fără zahăr.
Mă îndemn să fac eu primul pas. Nu am de ce să aştept.
Dar nu ştiu cum ar reacţiona.

Poate e împreună cu Sybelle, absorbit de melodrama regăsirii.
Poate mă crede doar o puştoaică, o toantă care a făcut din ţânţar armăsar pentru că a fost nevoită să aştepte puţin.
Poate că nici măcar nu i-a plăcut să mă sărute.
Aşa că nu fac nimic.
Nu mă zgâiesc
la pieptul lui gol sau
la mâinile lui puternice care ţin ceaşca de cafea. Nu mă uit
la pomeţii lui conturaţi de soarele dimineţii sau
la freamătul muşchilor umerilor lui când
deschide frigiderul.
Nu sunt atentă
la felul în care înveleşte o bucată de brânză într-o felie de pâine prăjită
şi mănâncă cu poftă,
la cum îi place să ridice ceaşca de cafea cu ambele mâini,
cum îşi suge degetul când îşi arde mâna cu a doua felie de pâine prăjită.
Nu sunt atentă.

*

La excursia matinală cu barca participăm până la urmă doar eu, Pfeff, Major — şi Penny, care-şi face apariţia pe doc în ultima clipă, cu o prăjitură caldă cu căpşuni, învelită într-un şervet; poartă un costum de baie şi o bluză veche de flanel în carouri, care-i aparţine lui Harris.
— Erin n-a vrut să se trezească, spune ea. Fetişcană puturoasă.
— Aia e o prăjitură? întreabă Major.
— Tocmai a fost scoasă din cuptor. Poate că am furat-o.
— Nu cumva a făcut-o Tipper ca desert pentru cină? întreb eu.
— Nu ştiu, răspunde Penny, ridicând din umeri. Nu era în bucătărie.
Ieşim în larg; Pfeff conduce şalupa. Băieţii au prosoape şi termosuri. Împart cu Penny termosul meu cu cafea. Sau, mai degrabă, mi-l ia fără să mă întrebe, bea jumătate din conţinut şi şi-l propteşte între picioare.

Când ajungem destul de departe, Pfeff opreşte motorul.
— Asta e, spune el.
Stăm cu toţii în barcă. Simţim strălucirea soarelui de dimineaţă. Ne uităm la pescăruşii de deasupra noastră. Beechwood pare foarte departe.
— E cam plictisitor, zice Penny după câteva minute.
— Păi, ajută când eşti drogat, răspunde Major.
Penny îl plesneşte peste picior.
— Eşti drogat? îl întreabă. Adică, acum, înainte de micul-dejun?
— Poate, răspunde Major, râzând.
— Numai puţin, explică Pfeff. Ca să înţeleagă mai bine natura.
— Vasăzică, e o situaţie de genul „scoală-şi-fumează", constată Penny.
— E pur şi simplu — totul pare mai luminos, zice Pfeff.
— Doamne, ăştia sunt infractori! exclamă Penny.
Se ridică în picioare, îşi scoate bluza şi se aruncă în apă. Major îşi trage puloverul peste cap şi o urmează.
— O, drace! E aşa de rece! strigă el când iese la suprafaţă.
— Întotdeauna e rece, zice Penny. Aşa e oceanul ăsta idiot, băiat de oraş ce eşti!
Îi urmăresc bălăcindu-se puţin.
— Intri? întreabă Pfeff.
— E prea răcoare în dimineaţa asta.
Mă aprobă printr-o mişcare a capului. Şedem în tăcere.
— Hei, Carrie, spune Pfeff în cele din urmă. Pot să-ţi spun o poveste?
— Da. Bine.
— Păi, odată ca niciodată, Bebeluşul Lawrence Pfefferman, adică eu, a primit numele lui taică-său, care era şi numele bunicului. Aşa că eu sunt Lawrence al III-lea. Şi mi-au zis Lor, fiindcă tata era Larry, iar bunicul era Lawrence. Şi asta era ideea, înţelegi? Ca eu să fiu ca ei.
— Bun.
— Deci Lawrence întâiul s-a dus la Amherst şi a devenit avocat. Iar Larry s-a dus la Amherst şi a devenit avocat. Şi când Bebeluşul Lor s-a făcut mare, au vrut ca şi el să meargă la Amherst.
— Şi să devină avocat.
— Mă rog, ei acceptă şi alte câteva profesii. Dar asta e tendinţa generală.
— De ce-mi spui toate astea?

— Păi, mi-ai dat clar de înţeles că mă crezi un nătărău, spune Pfeff.
Ridic din umeri. Chiar asta cred. Dar tot îl consider un tip fermecător şi nostim. Tot vreau să-l ating de câte ori e aproape de mine.
— Există circumstanţe atenuante, adaugă el.
— Te-a legat cumva Sybelle ca să nu mai poţi ajunge pe doc, în Edgartown? Fiindcă „am hotărât să-mi petrec după-amiaza făcând amor într-o casă obiectiv turistic“ nu e tocmai o circumstanţă atenuantă.
Râde.
— Nu-i aşa. Doar... uite ce e. Sunt un student tâmpit.
— Şi?
— Nu-mi place şcoala. Vreau să... nu ştiu, vreau să călătoresc. Mi-ar plăcea să mă duc în Mexic sau în Italia şi să învăţ limba, să cunosc oameni. Mi-aş dori să mănânc ceva bun, să fiu cu prietenii. Asta nu înseamnă că nu vreau să muncesc. De fapt, nu mă deranjează să muncesc. Anul trecut, am servit la mese într-un bar mexican în weekenduri, zilele erau lungi şi lumea ţipa la mine, dar mi-a plăcut — atmosfera din local, vânzoleala clienţilor.
Chiar în clipa aceea, Penny se caţără udă pe scară, urmată de Major.
— O, Doamne! exclamă ea. Nu-i nevoie să fii drogat să simţi că ăsta-i un fel minunat de a-ţi începe ziua, spune ea, apoi ia un prosop şi se întoarce spre mine. Acum mă simt ca Supergirl. Sau ca Wonder Woman, sau aşa ceva. Îmi dai puloverul tău?
Mi-l scot şi i-l dau. Îl îmbracă, îşi înfăşoară prosopul în jurul taliei şi apucă termosul meu cu cafea.
— De ce nu facem noi chestia asta dimineaţa? mă întreabă ea. De ce a trebuit să aşteptăm până le-a venit ideea nătăfleţilor ăstora?
— Acum am nevoie de micul-dejun, zice Major. Putem să ne întoarcem?
— A! exclamă Penny, încântată de ea însăşi, şi scoate la iveală prăjitura de căpşuni învelită în folie, din locul ei de odihnă.
— Penelope! Cred că te iubesc, declară Pfeff. De fapt, chiar foarte mult.
Şi uite aşa, îl urăsc iarăşi din răsputeri. Chiar trebuie să-i facă pe absolut toţi să-l adore? Trebuie să flirteze cu toată lumea, inclusiv cu sora mea? De fapt, chiar foarte mult. Oare încearcă să-mi stârnească gelozia?

Tot restul plimbării cu şalupa îl ignor pe Pfeff. Despachetăm tava şi tăiem felii de prăjitură cu un briceag multifuncţional. Aluat de vanilie, cu vârtejuri din gem de căpşuni şi mici bucăţele de căpşuni fierbinţi. Lipicioase. Aromate. Mâncăm în timp ce ne întoarcem; Pfeff conduce barca.

Mă gândesc la discuţia noastră întreruptă. Biet băieţaş bogat, Lawrence al III-lea, te crezi original fiindcă nu vrei să mergi la facultate şi ţi-a plăcut jobul tău estival? Crezi că, dacă aşa simţi, eşti ca oamenii lipsiţi de privilegii? Îţi închipui că eşti deosebit fiindcă vrei să călătoreşti şi să trândăveşti bând bere? Toată lumea vrea să călătorească. Nimeni nu vrea să meargă la facultate.

Şi cu toate astea, oamenii vor să meargă la facultate. Cel puţin, cunoscuţii mei. Asta vor prietenii mei de la şcoală. Major şi Yardley şi George. Şi sunt sigură că mai sunt mulţi alţii care nu-şi permit.

Dar eu nu vreau.

Vreau ce vrea Pfeff. Să fac lucruri cu mâna mea. Să muncesc. Să văd cât mai mult din lumea asta.

Şi, spre deosebire de el, n-am făcut-o niciodată. N-am avut niciodată o slujbă. Nu mi-am părăsit familia pe timpul verii, cum face el acum. Cu siguranţă, n-am lucrat multe ore într-un bar mexican, nici n-am căzut de pe vreo stâncă în Canyonlands, în miezul unei idile fierbinţi.

Ajungem la docul familiei. Legăm şalupa. Penny şi Major se iau la întrecere, alergând spre Clairmont, unde precis s-a adunat lumea pe verandă, la micul-dejun.

Cobor ultima din barcă, fiindcă recuperez tava de prăjituri goală, pe care nu s-a gândit nimeni s-o ia. Când mă uit în sus, îl văd pe Pfeff care mă aşteaptă.

— Carrie!

Vântul îi biciuieşte tricoul. Are părul în ochi.

— Ce e?

Încerc să am o voce neutră, dezinteresată.

— Îţi dai seama că sunt un farsor, nu-i aşa? Mă simt tot timpul ca un farsor. Tu m-ai citit.

— Fiindcă te-am făcut nesimţit?

— Poate, răspunde el, privindu-şi picioarele. Aş… aş vrea să ştie şi altcineva adevărul. În afară de părinţii mei. Şi simt că tu îl ştii deja. Te uiţi la mine de parcă ai şti că sunt un mincinos.

Aştept.
— N-am intrat la Amherst, spune el în cele din urmă.
— Dar te duci, nu? Cu Major.
— Mda. Dar n-am intrat, fiindcă e foarte greu să intri, iar notele mele sunt slabe şi m-am ţinut numai de petreceri în liceu. De fapt, n-am intrat nicăieri.
Se uită în jos şi loveşte cu piciorul vechea scândură din care ies cuie, pe care Harris n-a înlocuit-o încă. Îşi îndeasă adidasul în gaura din doc, unde a fost scândura.
— Aşa că tata a dat un telefon, continuă el. Sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu. A dat nişte telefoane şi, poate, a făcut o donaţie mare către şcoală, şi brusc am primit o scrisoare care mă anunţa că am trecut de pe lista de aşteptare pe aia de admişi.
— Uau!
— Dar n-am fost niciodată pe lista de aşteptare, spune Pfeff. Şi mi-a fost ruşine, ştii? Ruşine, că am dat-o aşa de rău în bară şi că nu mă voia nimeni. Şi nu voiam să ocup locul pe care mi-l ofereau. Dar tata trăsese deja sforile, iar părinţii mei au fost furioşi luni întregi pe felul cum am scrântit-o cu intrarea la facultate.
— Aşa că te duci.
— Mda. Am să mă duc la Amherst şi intru în rândul lumii. N-am o ştampilă pe frunte pe care să scrie „Ratat“. Mă duc şi gata.
— O să fie ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, spun eu.
— Doar o chestie urâtă din trecutul meu, de care nu ştie nimeni, răspunde Pfeff şi zâmbeşte maliţios. În afară de tine. Tu ştii acum ce persoană îngrozitoare sunt, adaugă el şi, dintr-odată, pare mândru de el însuşi, în loc să fie ruşinat. Bine, Carrie? Tu eşti păstrătoarea secretului meu.

35.

— Cine e bărbatul din poză? o întreb în cele din urmă pe Tipper ceva mai târziu, în aceeaşi zi.
Teoria scandaloasă a lui Penny, cum că ar fi tatăl nostru, mă face să urgentez întrebarea.

Am intrat în camera mamei chiar înainte de cocktailul de la ora şase. Îi place să-şi schimbe ţinuta după ce găteşte, să-şi pună haine curate pentru seară.
Am tot vrut s-o întreb despre poză, dar nu am reuşit s-o prind singură. E mereu cu Luda în bucătărie, sau cu Harris pe plajă, ori discută cu Gerrard despre plantări şi reparaţii la case. Pe lângă toate astea, pleacă de pe insulă mai mult ca oricine, să cumpere de mâncare.
— Ce poză? întreabă ea, din dressing.
— Aia cu tine şi bărbatul fără faţă, răspund în timp ce mă aşez pe pat, lângă Wharton.
Tipper îşi face apariţia în uşa dressingului. Poartă o rochie neagră de bumbac, stil cămaşă, şi pare severă.
— Când ai văzut-o? mă întreabă, înţepată.
— Când ţi-am pus perlele la loc. Ieşea puţin în afară, adaug, deşi nu-i adevărat. Am crezut că e cu Rosemary.
Un spasm îi traversează faţa.
— Ei bine, nu e ea.
— Acum ştiu.
M-am mai gândit şi mă îndoiesc că bărbatul e unchiul Chris. Sau Harris. Bănuiesc în schimb că e Albert Holland, iubitul lui Tipper din primul an de facultate. Mi s-a povestit cum o scotea la dans sau la meciuri de fotbal şi cum şi-a adus odată corul a cappella să cânte „Zing! Au cântat Corzile Inimii Mele“ în faţa ferestrei camerei ei de la cămin.
Vreau să aflu de ce e zgâriată faţa bărbatului şi de ce ascunde ea poza în sertarul cu bijuterii.
Mama se întoarce în dressing. O aud cum foşneşte hainele şi mută umeraşele.
— L-ai întrebat pe taică-tău despre asta?
— Nu.
— Spui adevărul?
— Nu l-am întrebat.
— Păi, nici să n-o faci.
— De ce o ascunzi? întreb, iar mâinile încep să-mi tremure.
Tipper nu răspunde, dar revine în cameră, de astă dată, într-o fustă albastră şi o bluză albă.

— Carrie!
— Ce? Nu vorbim niciodată despre nimic, răspund eu. Nu vorbim niciodată despre Rosemary, sau despre faţa mea, sau despre gagicile unchiului Dean, sau despre divorţul lui, nici despre oamenii rămaşi pe drumuri după inundaţii, sau despre bolnavii de SIDA sau despre unchiul Chris. Nu vorbim niciodată despre toate astea. Doar ne prefacem că nu există.
— Nu înţeleg nici jumătate din ce spui.
— Rosemary s-a dus, îmi scapă. S-a dus, dar sufletul ei e aici, cu noi, iar în camera ei n-a mai rămas nimic. Nu crezi că şi-ar dori să fie aici cărţile ei cu basme? Şi leii ei de pluş? Şi jocurile ei? N-ar vrea ca toată viaţa ei să fie încuiată-n pod, de parcă nici nu s-ar fi născut vreodată, de parcă nici n-ar conta.
Tipper se înmoaie puţin.
— Nici măcar n-o vrei prin preajmă, spun eu şi-mi dau lacrimile. A venit la tine şi n-ai vrut-o. Cum să nu-ţi vrei propria fiică? Cum poţi să-i întorci spatele, când eşti mama ei? De unde să ştiu că eşti lângă mine dacă se întâmplă ceva, dacă am nevoie de ajutor, când Rosemary a venit la tine şi ai alungat-o?
— Carrie, n-are noimă ce spui.
— Ba are, ştii că are.
— Rosemary nu-i aici, şopteşte Tipper. Cu toţii ne-am dori să fie, dar nu înţeleg despre ce vorbeşti când spui că am alungat-o.
Mă uit la ea. E încruntată, îngrijorată în privinţa mea.
— Nu înţelegi?
— Eşti… Cred că-ţi imaginezi lucruri. E ceva confuz.
— Nu-ţi aminteşti că Rosemary a venit la tine? În dormitorul tău, noaptea, chiar vara asta?
— Nu, draga mea.
A uitat. Sau crede c-a fost un vis. Sau minte.
— Nu vrei niciodată să vorbeşti despre ea, spun, plângând. Despre nimic. Totul e interzis. Nici măcar nu mai am mutra mea adevărată, nici nu ştiu pe cine văd în oglindă, iar oamenii mor, suferă, se spune tot timpul la ştiri. Dar noi nu pomenim niciodată despre asta. Nici măcar nu ştiu cum să diger toate astea, vieţile lor, viaţa mea, Rosemary.
Mă trântesc pe burtă în pat şi izbucnesc în lacrimi.

Tipper mă bate uşor pe braţ, mă mângâie pe păr, aşa cum făcea când eram mică.
— Aşa e, nu-mi place să vorbesc despre lucruri grave, spune ea. Dar am motivele mele.
— Ce motive? mă smiorcăi eu.
— Cred că e mai bine să le depăşim. Să privim înainte.
— Dar…
— Nu putem schimba ştirile din ziare, aşa că de ce să ne obsedeze? Şi nu putem schimba trecutul, aşa că de ce să ne mai preocupe?
— Dar atunci, niciodată — nu găsesc cuvintele potrivite. Suntem cu toţii în beznă, spun în cele din urmă.
— Nu ne ajută cu nimic să dezgropăm vechile suferinţe, spune Tipper. Lamentările nu-şi au rostul.
— Atunci, viaţa nu-i decât vânători de lămâi, şi jocuri de societate, şi facultăţi şi meniul cinei. Cărţi pe care le-am citit şi planuri pentru plimbări cu iahtul.
— E bucurie, spune Tipper. Intenţionez să duc o viaţă fericită, Carrie. Cred că ar trebui să faci şi tu la fel. Poate că ţi-a scăpat puţin din vedere aspectul ăsta.
Părinţii mei folosesc mereu câte o frază anume, ca să exprime că felul în care au ales să trăiască ei e cel mai bun dintre toate alegerile posibile.
O viaţă fericită.
Mai bine cu trei ore mai devreme, decât cu un minut prea târziu.
Nu te plânge niciodată, nu te justifica niciodată.
Nu accepta un refuz.
Rezolvă problemele când se cer rezolvate.
Îmi trag nasul şi îmi şterg lacrimile de pe obraji. Vreau s-o fac pe Tipper fericită. Nu mă pot abţine. O iubesc. E mama mea.
Vrea să n-o mai întreb despre poză. Vrea să nu fiu tristă.
Dar acum am şansa să primesc un răspuns. Măcar la o întrebare. Dacă renunţ şi încetez să mă plâng, dacă renunţ şi încerc să duc o viaţă fericită, şansa va dispărea.
— Cine e bărbatul din poză? o întreb din nou. Aş vrea să-mi spui şi gata.
Tipper oftează. Se duce la sertarul cu bijuterii şi scoate fotografia.

36.

— Nu le spune surorilor tale despre discuţia asta, mă avertizează ea.
Dau din cap, aprobator.
— Să nu le spui prietenilor tăi, să nu pomeneşti nimic nimănui, adaugă ea. Tatăl tău ştie deja.
Îşi trece degetele peste poză.
— El e cel care a scrijelit faţa, zic eu, înţelegând.
— Da, îmi răspunde şi-mi întinde fotografia.
Dintr-odată, mă simt specială.
Sunt singurul dintre copiii ei căruia mama îi va mărturisi. Eu sunt cea căreia-i încredinţează secretul ăsta. Poate fiindcă sunt cea mai mare. Sau poate fiindcă am petrecut ceva timp împreună, doar noi două, când am fost bolnavă, după operaţie. Sau pentru că sunt demnă de încredere. Şi am fost destul de curajoasă încât s-o întreb.
Mă priveşte o clipă cu blândeţe şi spune:
— Tati nu e tatăl tău biologic.
Nu pot decât să mă zgâiesc, cu gura căscată.
Respiră adânc şi continuă.
— Bărbatul din fotografie se numea Buddy Kopelnick. Şi… îmi pare rău, Carrie. Ar fi trebuit să-ţi spun în urmă cu multă vreme. Sau poate că n-ar trebui să-ţi spun acum. Sincer, nu ştiu ce să fac. Tatăl tău te iubeşte foarte mult. Adică, Harris. Te iubeşte. Şi n-a dorit ca tu să afli vreodată.
— Buddy Kopelnick a fost tatăl meu?
Scutură imediat din cap.
— Nu, nu. Harris e tatăl tău. E tatăl tău legitim. Numele lui figurează pe certificatul tău de naştere.
— Dar… Nu el m-a făcut. Asta vrei să spui?
— Eram căsătoriţi când am rămas însărcinată. Harry voia să fii a lui, şi eu voiam să fii a lui, aşa că ne-am înţeles să fii a lui. Am hotărât împreună să nu mai deschidem subiectul după ce te naşti — mama se şterge la ochi, asemenea unei actriţe într-un film. Pe undeva, mi-am dorit dintotdeauna ca tu să ştii, zice ea. Buddy era un om bun.
— Cine era?

— Un coleg de facultate. Dar în vremurile alea… ei bine, Buddy era evreu. Părinții mei nu-și doreau un mariaj interconfesional. Un mariaj mixt. În zilele noastre, n-ar face nimeni mare caz pentru un lucru ca ăsta, nu-i așa? Oricum, nu prea mulți oameni. Concepțiile s-au schimbat așa de repede. Erin e evreică, nu-i așa?
Încuviințez.
— Știi că lui tati îi place să povestească despre cum mi-a cerut mâna de patru ori, până să spun da.
— Îhî.
— N-am spus da pentru că el a cumpărat în cele din urmă un inel, zice Tipper. Deși asta e varianta oficială. Am spus da fiindcă am înțeles până la urmă că n-aș fi putut niciodată să mă căsătoresc cu Buddy. Căsătoria cu Harris însemna că trebuia să pun capăt ezitărilor, să încetez să mă gândesc la asta, să încetez să-mi doresc ca lucrurile să fi stat altfel. Mi-am ales viitorul și, odată ce am ales, n-a mai fost cale de întoarcere.
— L-ai iubit pe Buddy.
— L-am iubit pe Buddy, spune mama. Dar acum îl iubesc și pe tatăl tău. Am ajuns să-l iubesc.
Îmi amintesc ce a zis când mi-a dat să port perlele negre. Mi-a explicat că le cumpărase Harris pentru cea de-a doua aniversare a lor, când era însărcinată cu mine. A fost un cadou special, a spus ea. Nu ne era ușor atunci.
— Vasăzică, ai continuat cu Buddy, în timp ce erai logodită cu Harris, spun, înțelegând. Și după ce v-ați căsătorit.
Dă din cap.
— Iar când ai rămas însărcinată, știai că era copilul lui.
— Tatăl tău fusese la Londra, spune ea. Timp de trei săptămâni. Voia să cumpere o mașină de tipărit de acolo, ceva de genul ăsta. Nu-mi prea amintesc toată povestea. Dar lipsise mult timp.
Nu știu ce să spun.
Îmi doresc să n-o fi întrebat.
— Voiam să rămân însărcinată, spune mama încet. Te-am dorit atât de tare! În primii ani de căsnicie am fost derutată, foarte derutată, nu-mi era clar pe cine iubesc și de ce m-am măritat. Iar când am înțeles că urma să am un copil, am înțeles și că nu vreau să-l părăsesc pe tatăl

tău. Îl alesesem deja şi, chiar dacă spusesem da din motive greşite, eram măritată. Speram să iasă ceva bun din asta.
Se uită la ceas şi se duce la masa de toaletă; vorbeşte în timp ce-şi dă cu un fard discret, aproape invizibil.
— Prietenele mele m-au sfătuit să nu-i spun. Toate mi-au dat sfatul ăsta. Dar ştiam că nu vreau ca în viaţa mea să existe secrete între mine şi Harris. Trebuia să-mi asum imediat orice consecinţe ar fi urmat. Era singura cale prin care puteam merge înainte.
Să meargă înainte. Întotdeauna, un principiu de-al lor.
— Atunci ţi-a dat perlele negre, spun. Alea erau vremurile grele despre care vorbeai; când erai însărcinată cu copilul lui Buddy.
Încuviinţează.
— Şi Harris a zgâriat poza?
— Da.
Mama îşi pune pe cap o bentiţă neagră, subţire, ca să-şi ţină părul dat pe spate.
— Ce s-a întâmplat cu Buddy? întreb eu.
— Nu mai e, răspunde ea. S-a îmbolnăvit. Am aflat de la nişte prieteni din facultate.
Îmi îngrop faţa în cuvertura de pe patul părinţilor mei. Ştiu că n-ar trebui să plâng. Sau să ţip. Sau să fac orice altceva care s-o supere pe Tipper. Brusc, mă copleşeşte gândul că poziţia mea în familie e una şubredă.
Harry e nevoit să le iubească pe Penny şi pe Bess. A fost nevoit s-o iubească pe Rosemary. Sunt Sinclair. Sunt sânge din sângele lui.
Dar nu e nevoit să mă iubească pe mine.

37.

Astă-seară, urmează să jucăm Cine Sunt Eu după cină. Băuturile se servesc întotdeauna la ora şase, pe veranda casei Clairmont, iar masa, la ora şapte. Nu e grav să întârzii până la şase şi jumătate, însă după aceea, cineva o să înceapă să se întrebe ce-i cu tine. Gustările sunt biscuiţi cu cremă de brânză şi icre de peşte, un castron cu măsline verzi, nişte alune prăjite cu zahăr şi rozmarin.

Când ajung jos, tata şi unchiul Dean stau sprijiniţi de balustrada verandei; au în mâini băuturi în pahare largi, transparente, pline cu gheaţă. George şi Yardley sunt aşezaţi pe canapea. Şi ei au băuturi în mână.
— Primim de băut? o întreb pe Yardley.
— Aşa se pare, răspunde ea. Se pare că, dacă cineva prevăzut cu o puţă îl întreabă pe taică-tău dacă e în regulă să bea alcool, răspunsul e da.
Harry râde.
— George e oaspetele meu, i se adresează el lui Yardley. Nimeni nu se urcă la volan. Şi m-a întrebat foarte politicos.
George ridică paharul. Şi-a netezit cu dichis părul arămiu spre spate şi poartă jacheta de bumbac.
— Asta înseamnă că primesc şi eu de băut? întreb.
— Cred că da, răspunde Yardley. Eu n-am puţă, şi totuşi am primit. Fiindcă George a întrebat aşa de politicos.
— Ai grijă cum vorbeşti, intervine unchiul Dean.
Harris îmi prepară un cocktail old-fashioned, pe care-l beau toţi. Un cub de zahăr dizolvat în apă, puţină gheaţă, un strop de lichior aromat, o gură de whisky Jim Beam şi o fâşie de coajă de lămâie, răsucită astfel încât sucul să picure în lichidul chihlimbariu. Îmi dă instrucţiuni pentru viitor în timp ce-l prepară, apoi îmi întinde paharul.
— La Penny trag linie, îmi spune. Penny, Bess şi Erin rămân la băuturi fără alcool.
— E ceva arbitrar, spune Yardley.
— Întotdeauna e arbitrar, răspunde Harris pe un ton vesel. Cele mai multe reguli sunt arbitrare şi totuşi avem nevoie de ele. Altfel ar domni anarhia.
Beau tot paharul din patru înghiţituri, deşi băutura are gust de carburant.
Harry Sinclair e tatăl meu. Şi nu e tatăl meu. Asta e veranda mea, a fost dintotdeauna veranda mea. Curtea mea, plaja mea. Insula mea.
Însă doar datorită numelui meu. Nu a sângelui meu.
Harris îi întâmpină pe Pfeff şi pe Major. Acceptă entuziaşti cocktailurile şi se năpustesc asupra gustărilor. Ajung şi Erin şi Penny;

au făcut schimb de bluze şi au părul ud. Penny arată diferit în maletă neagră, fără mâneci.
Harris îl întreabă pe Major dacă are o iubită acasă, la New York.
— Pun pariu că ai, nu-i aşa?
Major îşi priveşte pantofii.
— Sau, poate, mai multe? insistă Harris.
— De fapt, n-am.
— A, nu-i nimic. Ai să te descurci de minune la Amherst. Sunt femei inteligente acolo. O să vă luaţi la întrecere pentru ele, sunt sigur.
George îi atinge umărul lui Harris.
— Domnule Sinclair.
— Harris. Spune-mi Harris.
— Major, pot să spun? îşi întreabă George prietenul, care aprobă, dând din cap. Major joacă în cealaltă echipă.
— Aşa e, spune Major.
Pe faţa tatălui meu trece o umbră, aşa de fugară, încât nu cred că ceilalţi îşi dau seama, în afară de mine şi de Penny. Suntem întotdeauna atente la cea mai mică neplăcere. Harris e jenat din pricină că s-a înşelat în privinţa lui Major şi e furios pe George, fiindcă i-a atras atenţia că a greşit, în faţa altor oameni. Dacă trebuie să-l corectezi pe Harry Sinclair, o faci între patru ochi.
De asemenea, acum nu mai e prea încântat de Major. Tata nu agreează homosexualitatea. Nici mama. Deviza lor e „trăieşte şi lasă-i pe alţii să trăiască“, dar îi incomodează chestiunea asta, de parcă ar fi vorba despre un lucru murdar. De parcă nici măcar n-ar vrea ca noi să ştim că există aşa ceva pe lume.
— Ei bine, zice Harry cu stângăcie. Trăieşte şi lasă-i pe alţii să trăiască.
Începe o discuţie despre sporturile studenţeşti cu George.
Eu îmi prepar încă un cocktail old-fashioned şi-mi dau voie să ameţesc.
Vreau să-i spun lui Penny despre Buddy Kopelnick, dar ea stă de vorbă cu Pfeff şi, oricum, nu trebuie să-i spun.
Secretul din cap îmi apasă ochii, întreaga faţă.

*

Familia noastră joacă adesea Şarade, Celebrităţi şi Dicţionarul — dar Cine Sunt Eu e un joc nou. Tipper, care a venit înainte de cină, părând obosită şi abătută, a intrat acum în rolul gazdei. Am mâncat, iar Luda strânge masa.
Tipper ne conduce în living. A înfipt ace de siguranţă în câteva cartonaşe groase, albe. Pe fiecare cartonaş e scris numele unui personaj celebru, cu cerneală albastră. Tipper prinde câte un cartonaş pe spatele fiecărei persoane. Nu ştim ce scrie pe cartonaşele noastre.
L-a rugat pe Harris să explice regulile.
— Ascultaţi aici, ascultaţi aici! anunţă el cu voce sonoră şi citeşte de pe o foaie de hârtie. Acum suntem un grup de oameni extrem de faimoşi. Suntem atât de celebri, încât până şi Tomkin a auzit de majoritatea dintre noi — cei de faţă râd. Dar, din păcate, suferim cu toţii de amnezie.
— De ce suferim de amnezie? strigă unchiul Dean.
Harry improvizează.
— Păi să vedem: un traumatism cerebral? Da. Ne-am lovit cu toţii la cap şi, deşi ne amintim cum să mergem, să vorbim şi să mâncăm, niciunul dintre noi nu-şi mai aduce aminte cine e. În regulă, zice el şi revine la scenariu. Misiunea voastră în seara asta e să vă descoperiţi identitatea. Vă puteţi servi cu ceai şi cafea de pe bufet, cu băutură de pe cărucior, în plus, cu căpşuni învelite în ciocolată, cu tort de portocale şi cu fursecuri. Mâncaţi după pofta inimii. Şi, în timp ce mâncaţi, aflaţi cine sunteţi pe pământul ăsta mare. Dar, atenţie! Nu trebuie să întrebaţi. N-aveţi voie să puneţi întrebări ca: Am fost cumva preşedinte? Sau: Am scris cumva o carte? În schimb, trebuie să discutaţi cât se poate de normal între voi, iar sarcina voastră e să le vorbiţi prietenilor voştri despre ei. Să le daţi indicii. De pildă, îi puteţi spune cuiva, care e preşedintele Reagan: „Am auzit că-ţi plac jeleurile“. Sau puteţi spune o propoziţie de genul „Mi-a plăcut ultimul tău roman“.
— Preşedintelui Reagan îi plac jeleurile? întreabă Tomkin.
— Da, îi plac, răspunde tata. Aşadar, dacă v-aţi dat seama cine sunteţi, ieşiţi pe verandă şi vorbiţi cu Tipper. Dacă aţi greşit, o să vă trimită înapoi.

*

Mănânc trei fursecuri şi-mi torn nişte Jim Beam într-o ceaşcă de ceai când adulţii nu sunt atenţi. Vreau să-mi iau gândul de la Buddy Kopelnick. Cele două cocktailuri old-fashioned n-au fost suficiente.
Când începe jocul, Tomkin vine lângă mine, rânjind:
— Ţi-am văzut eticheta, spune el.
— Şi eu am văzut-o pe a ta.
E Walt Disney.
— Mă bucur să te cunosc, fiindcă te iubesc nespus, zice Tomkin.
— Mă iubeşti?
Beau din ceaşca de ceai. Whisky-ul nediluat mă arde pe cerul gurii.
— O, da! răspunde şi face un gest cu mâna, pe care nu-l pot interpreta. Eşti cea mai tare!
Îi spun că Mary Poppins e extraordinară, chiar şi după ce ai văzut filmul de zece mii de ori.
— Ce?
— Mary Poppins.
— N-ai voie să-mi spui cine sunt. N-ai auzit regulile?
— Nu eşti ea.
Dar Tomkin e atras de farfuria cu tort de portocale pe care tocmai i-a dat-o Tipper. Pleacă de lângă mine, îndesându-şi în gură o furculiţă plină.
Beau iar din ceaşcă. Încăperea devine ceţoasă.
— Ai mâncat din căpşunile cu ciocolată? întreabă Erin, care e Cher. Vai, trebuie neapărat!
— Îmi place părul tău, îi spun.
— Penny mi l-a aranjat, zice ea, atingându-şi o codiţă împletită.
— Nu, părul personajului tău.
Beau din ceaşca de ceai, iar marginile lumii se înmoaie. George şi Yardley sunt acum în faţa mea, ţinându-se de mână.
— Cred că personajul meu e un fel de criminal în serie, spune George, care e Charlie Chaplin.
— Cum aşa? întreb eu.
— Toată lumea-l urăşte. Adică, pe mine.
— Îl urăsc cu pasiune, zice Yardley. Pfeff îl urăşte. Major îl urăşte.

— Eşti foarte talentat în ceea ce faci, îi spun lui George, referindu-mă la Charlie Chaplin. Tu nu eşti chiar la fel, îi zic lui Yardley, care e Broscoiul Kermit.
George se plânge că nu ştie numele niciunui criminal în serie, aşa că nu-şi poate da seama.
Yardley râde.
Eu beau din ceaşca mea de ceai.
Yardley îmi spune:
— Albul îţi stă foarte bine.
— Sunt îmbrăcată în albastru.
— Nu ţie. Îi stă bine personajului tău.
— Dar cine sunt? Tomkin mă iubeşte.
— Nu se spune, o atenţionează Harris pe Yardley, trecând pe lângă noi. Ţi se pare greu personajul tău? mă întreabă, bătându-mă uşor pe spate.
— Puţin.
— Ştiu că sunt Beethoven, zice el. Dar mă prefac nedumerit, ca să-i fac mamei tale pe plac.
Beau din ceaşcă.
Tipper e acum lângă mine; pare îngrijorată. Nu participă la joc, doar îl supraveghează.
— Eşti bine, Carrie? Arăţi… Tati ţi-a dat un cocktail sau două, nu-i aşa? mă întreabă şi arată spre ceaşca mea de ceai. Ceaiul e decofeinizat. Vrei nişte cafea?
— Da, te rog.
— Îţi aduc eu.
Pleacă agitată. Camera se înclină. Mă duc la Major, care şade singur pe canapea. Se apleacă amabil înainte, să-i pot citi cartonaşul de pe spate. E Paul McCartney.
— Îmi place accentul tău, îi spun.
— Pfeff mi-a zis că sunt demn de dispreţ.
— A, nu, răspund. Eşti doar puţin cam siropos, atâta tot.
— Înseamnă că nu sunt Hitler? Mă temeam că sunt Hitler.
— Nu eşti Hitler, îi spun.
Unchiul Dean e aşezat chiar în faţa noastră.

— E clar că sunt Sherlock Holmes, dar nu vreau să fiu primul care iese din joc, zice el şi-i zâmbeşte lui Major. Te-am auzit la radio azi-dimineaţă.
Deodată, nu mai stau pe canapea, ci mă sprijin de bibliotecă.
— Te-ai îmbătat puţin? mă întreabă Pfeff. E oare cu putinţă?
— Arată-mi cartonaşul tău, îi zic.
— Tocmai ţi l-am arătat.
Nu-mi amintesc. Îmi arată spatele pentru a doua oară, se pare. E Pablo Picasso.
— Vrei să zici că personajul meu s-a îmbătat puţin, sau că eu m-am îmbătat? îl întreb.
— A doua variantă, răspunde Pfeff. Dar ce contează? Şi eu m-am ameţit. A, am o întrebare.
— Ce?
— Ce simţi acum pentru sora ta?
— Pentru Penny?
— Nu, vorbesc cu personajul tău din seara asta, explică Pfeff şi arată spre eticheta de pe spatele meu.
Iar acum, şed lângă Bess; ne înghesuim amândouă într-un fotoliu.
— Yardley mi-a zis şi mie că albul îmi stă bine, zice Bess, care e Marilyn Monroe. Crezi că le spune asta tuturor?
— Nu, răspund. Doar ţie şi mie.
— Bine, eşti pregătită? Îţi dau un indiciu, zice Bess.
— Sunt pregătită.
— Îmi place micul tău prieten verde.
— Ce?
— Micul tău prieten verde.
Beau din ceaşca de ceai. E aproape goală. Tomkin se cocoaţă peste mine şi Bess şi se aşază pe genunchii noştri.
— Încă nu ştii cine eşti? mă întreabă el.
— Nu.
— Dar eşti cel mai tare tip!
— Dar eu? întreabă Bess. Sunt şi eu cel mai tare tip?
— Habar n-am cine eşti, răspunde Tomkin. Dar eşti o doamnă.
În clipa următoare sunt cu Penny, lângă combina stereo, iar Tomkin şi Bess sunt la masa cu deserturi şi mănâncă fursecuri. Ceaşca mea e goală, aşa că o pun pe pervazul unei ferestre.

— Se pare că sunt foarte sexy, zice Penny, care e Elvis Presley. Aş zice că şi tu eşti sexy.
Faţa ei e înceţoşată, dar mă străduiesc să focalizez.
— Eşti beată, Carrie? mă întreabă ea cu asprime.
— Nu.
Mă forţez s-o privesc direct pe Penny — şi mă împleticesc îndărăt. N-am stat una lângă cealaltă la cină. E prima oară când sunt aproape de ea, de când a coborât îmbrăcată cu maleta neagră a lui Erin.
Părul ei blond-deschis străluceşte pe fondul bluzei întunecate. Şi poartă perlele negre.

38.

Întind mâna şi le ating.
— Astea sunt ale lui Tipper.
— Am întrebat-o dacă pot să le încerc. Tu le-ai purtat. Toate celelalte lucruri ale ei sunt aşa demodate!
— Ţi-a dat voie să le porţi?
Penny ridică din umeri.
— Sigur, nici nu contează. Cred că mâine ar trebui să mergem la Vineyard şi să comitem nişte infracţiuni. Am putea vedea un film după-amiază, apoi să ne ducem la sala de jocuri sau ceva de genul ăsta. Să facem ceva diferit. Tu, eu, Yardley şi Erin. Ce zici?
Cum de-a lăsat-o Tipper să poarte perlele negre?
— Păi faci cum vrei, continuă Penny, fără să-mi ia în seamă tăcerea. A, şi taică-tău nu e taică-tău.
— Cum?
— Tatăl tău nu e tatăl tău, repetă ea. Sper că asta te ajută, spune ea şi o agaţă pe Erin, care trece pe lângă noi. Erin, sunt foarte sexy, nu-i aşa? Major mi-a spus că sunt foarte sexy.
Se îndepărtează împreună cu Erin.
Pun mâna pe Bess.
— Penny tocmai mi-a spus „tatăl tău nu e tatăl tău".
— Da? zice Bess, aranjându-şi o bretea de la rochie. Te-a ajutat?
— Ce a vrut să spună?

Bess ridică din umeri.
— Ai văzut că poartă perlele negre ale mamei?
— Da, răspund şi mă reazem de bibliotecă, să-mi menţin echilibrul.
— Vreau să văd ce-mi împrumută mie, spune Bess. Adică perlele negre sunt poate cel mai tare lucru, dar fetele de la şcoală poartă sforile alea lungi de perle albe, precum gablonzurile. Crezi că mama are ceva de genul ăsta, care mi s-ar potrivi?
— Nu, răspund şi scutur din cap, ca să-i fie clar. Ce a vrut să spună cu „tatăl tău nu e tatăl tău“?
— Doamne, Carrie! Calmează-te. Nu ştiu. N-am văzut al doilea film. Trebuie să ies la aer.

*

Alerg afară pe verandă şi apoi pe pajişte. Când ajung la oarecare distanţă de casă, îmi duc mâna la spate gâfâind şi îmi smulg cartonaşul cu Cine Sunt Eu de pe spate.
Luke Skywalker.
Tomkin îl iubeşte. Albul îi stă bine. Yoda e un prieten mic şi verde. E sexy. Bess n-a văzut al doilea film. Tatăl lui nu e tatăl lui.
Penny nu ştie nimic. Dar Tipper i-a permis să-mi poarte perlele, perlele care spun povestea lui Buddy Kopelnick, a unei sarcini nedorite şi a unui soţ care-şi iartă nevasta necredincioasă.
I-a permis lui Penny să poarte perlele care spun povestea mea.
Îmi dau seama: bărbia mea nedefinită, dinţii mei malformaţi, reconstruiţi acum astfel încât să arate frumos… tata a vrut să mă repare ca să semăn cu el. A şters urmele lui Buddy Kopelnick de pe faţa mea, spunându-mi că n-am de ales.
Sunt beată. Mă arunc pe leagănul de cauciuc şi mă rotesc, mă aplec, las leagănul să-mi răsucească trupul într-un fel de haos, cel pe care-l simt înăuntrul meu.
Buddy, Rosemary
Codeină şi Jim Beam
Pfefferman, Kopelnick
Tatăl meu nu e tatăl meu

Faţa mea nu e faţa mea
Surorile mele nu sunt surorile mele
I-a dat perlele lui Penny
Mă răsucesc şi plâng, simt că mi-am pierdut locul în lumea asta mică în care am trăit întotdeauna, plâng în hohote până ce corpul meu simte că nu mai poate plânge.
— Salut!
Ating iarba cu picioarele. Leagănul încetineşte şi se opreşte.
Pfeff stă pe pajişte cu mâinile la spate. Arată ca o statuie, pielea îi e aproape albastră în lumina lunii.
— Pleacă, îi zic; nu vreau să mă vadă plângând. Te rog, lasă-mă-n pace!
— Carrie.
— Ce e?
Vine spre mine.
— Te simţi bine?
— Nu, după cum vezi.
— În regulă.
Îi întorc spatele şi mă şterg la ochi, deşi n-am cum să-mi ascund disperarea.
— Nu pot să-ţi explic, îi spun.
Nu vreau să mă vadă aşa, beată şi vulnerabilă şi bastardă.
— Păi nu-mi explica, şopteşte el.
— Nu e treaba ta.
— Bine.
— N-am de gând să-ţi împărtăşesc secretele mele, numai fiindcă mi-ai spus că n-ai fost acceptat la Amherst.
Vorbele ţâşnesc din mine, whisky-ul îmi dezleagă limba.
— Aşa că vrei, te rog, să pleci?
Rămâne pe loc, cu ochii în întuneric.
— De ce sunteţi încă aici, băieţi? întreb, arţăgoasă. Aţi venit pentru câteva zile, dar sunteţi aici de o veşnicie. N-ai unde să te duci?
— Cred că ştii de ce suntem încă aici.
— Nu. Sunteţi pur şi simplu aici, încă aici şi încă aici.
Mi se-nvârte capul de atâta răsucit. Şi privirea îmi e înceţoşată de atâtea lacrimi.
— Gândeşte-te, Carrie, spune Pfeff cu blândeţe.

— Din cauza mesei de ping-pong? A fursecurilor? A jocurilor de societate?
— Foarte nostim.
— Da, aşa sunt eu. Un fluviu nesfârşit de bucurie şi râsete.
— Dar cunoşti răspunsul corect, spune Pfeff. De ce sunt încă aici?
— Ţi-am spus să mă laşi în pace. Nu e cea mai fericită seară a mea şi n-am chef de ghicitori.
— Nu-i nevoie să ghiceşti. Răspunsul e chiar în faţa ta.

39.

Pfeff apucă leagănul cu o mână şi
mă prinde cu cealaltă şi
până să-mi dau seama, mă sărută. Sunt
ameţită şi buzele lui au gust de
tort de portocale şi e
neras. E înalt şi se apleacă să ajungă la mine.
Pfeff îşi trece
degetele de-a lungul gâtului meu
şi se îndepărtează, ca să spună:
— Te rog, hai cu mine. În camera mea. Bine? Te rog, Carrie!
Mă sărută iar.
— Te rog, spune el. Te rog!

*

Merg
cu el
în copleşitorul întuneric liniştitor al
camerei lui
din Goose Cottage.
Ne dezbrăcăm,
ascultând zbuciumul valurilor de afară şi cântecul

greierilor, pielea
noastră sărată, respiraţia
noastră grăbită,
codeină şi Jim Beam
curg prin mine.

40.

— Sunt îngrijorată, spune Rosemary.
— De ce, puişor?
Mă aşteaptă când mă întorc din camera lui Pfeff, foarte târziu în noapte, cu mult după ce toată lumea din Clairmont doarme.
Nimeni altcineva n-o vede pe Rosemary. Din acea primă noapte, când Tipper i-a spus să plece. Când sunt cu ea şi vine altcineva, Rosemary pleacă pur şi simplu. Dispare aşa de rapid, încât am impresia că a fost o închipuire.
Nu ştie cum îi reuşeşte trucul ăsta, la fel cum nu poate spune cu adevărat unde doarme când nu e aici; ştie doar că „e moale acolo", cald şi întuneric.
— Sunt îngrijorată, repetă ea, că ai să faci ceva îngrozitor.
— Chestiile cu băieţii nu sunt îngrozitoare. Ştiu că par ciudate când eşti mică.
— Nu ştiu cum s-o spun. Sunt doar îngrijorată.
— Nu fi îngrijorată.
— Miroşi a alcool.
Mă duc la baie, mă spăl pe dinţi şi iau o pastilă de Halcion. Am buzele umflate de la săruturi. Corpul mi se trezeşte la viaţă în contact cu apa rece şi cu asprimea prosopului.
— Te iubesc, spune ea, dincolo de uşă.
O deschid şi intru în cameră.
— Şi eu te iubesc, Rosemary.
— Putem să facem brăţări?
— Doamne, puişor, e miezul nopţii.
— Vreau foarte mult, zice ea, fâţâindu-se nerăbdătoare şi bătând uşor din picioare.

Chiar nu vreau să fac brăţări. Vreau să zac pe spate, să simt pastila de Halcion alunecându-mi prin vene şi să mă gândesc la Pfeff, şi la întunericul din camera lui, şi la tot ceea ce s-a petrecut între noi. Buzele lui pe gâtul meu.
Rosemary e prea fragedă ca să înţeleagă. Nu vrea ca eu să cresc.
— Nu pot copilări cu tine la nesfârşit, îi spun cu blândeţe.
— Nu despre asta e vorba.
— Ba cred că da, puişor. Ştii că te iubesc cu un milion de iubiri. Sunt aşa de norocoasă că eşti aici. Dar fantomele se întorc în casele lor fiindcă… Eşti o fantomă fiindcă ceva nu-i în regulă, nu-i aşa?
Ea dă din cap.
— Cum te pot ajuta să te simţi mai bine?
Se îmbufnează.
— Vreau doar să facem brăţări.
Încerc să fiu blândă. Dar să-mi ajut sora să-şi accepte moartea e o provocare uriaşă. O iubesc tare mult. Mă străduiesc s-o susţin, s-o consolez — şi am să mă străduiesc de fiecare dată când am s-o văd, dar până când? Până se va simţi în sfârşit în siguranţă? Până va şti că e iubită? Până când va simţi că şi-a luat cu adevărat rămas-bun?
— Te rog, puişor, culcă-te, îi spun.
— Pot să mă culc lângă tine? Doar un pic.
— Bine, răspund eu şi-mi scot rochia.
Rosemary vrea o cană cu apă.
Mă roagă să-i împletesc părul înainte de culcare.
Pastila de Halcion începe să-şi facă efectul.
Îi e cald şi vrea să se culce peste pături.
Nu-i place zumzetul ventilatorului.
Doctoria mă cufundă în somn, iar când îmi aşez în sfârşit capul pe pernă, aţipesc ascultând-o pe sora mea cântând încet pentru sine.
„Hei hei hei hei.“

41.

Pfeff mă trage în antreul de la Clairmont şi-şi lipeşte gura de gura mea. Apoi ia o înghiţitură de Coca-Cola şi-mi atinge gâtul fierbinte cu buzele lui îngheţate.
Îmi spune că miros bine.
Îmi spune că mă doreşte.
Găseşte un loc în care să-şi pună Coca-Cola, ca să mă poată atinge cu ambele mâini, iar când se pare că l-am sărutat atât de mult încât mi se îndoaie genunchii, îmi dă drumul.
Ieşim cu iahtul, doar noi doi, şi petrecem absolut singuri o după-amiază însorită, cu trupurile înlănţuite pe lemnul cald al punţii. În timp ce mângâi cu degetele spatele gol al lui Pfeff, mă simt copleşită de minunăţia lumii. Am voie să-l ating, să-mi trec degetele prin părul lui, să-i pipăi lobul urechii cu degetul mare. E un miracol că doi oameni se pot descoperi unul pe altul atât de perfect de imperfecţi. Că putem vedea unicitatea celuilalt, că putem s-o sărbătorim, comunicând prin atingeri. Şi legată la ochi aş recunoaşte atingerea mâinilor lui, parfumul gâtului, curba umerilor lui sub palmele mele.
Seara, când ne uităm cu toţii la „filmul de groază Bedknobs and Broomsticks“ (cum s-a exprimat Pfeff) pentru a doua oară, îi ating piciorul. Mă furnică degetele la atingerea materialului blugilor lui. Stăm astfel o veşnicie. Într-un târziu, îşi strecoară braţul peste umerii mei, în faţa tuturor. Simt atâta căldură, atâta acceptare! Ne ghemuim unul într-altul, ne luăm în braţe.
Într-o altă zi, când toată lumea îşi strânge lucrurile să părăsească Plaja Mare, urmând să facă duş şi să se îmbrace pentru cină, Pfeff rămâne în urmă.
— Rămâi aici cu mine, îmi şopteşte, în timp ce-mi iau geanta de pe jos. Mai stai puţin cu mine.
Îi privim pe ceilalţi cum dispar şi pe urmă intrăm iar în apă. Îmi scoate cu gingăşie sutienul şi mă apasă cu pieptul pe sub apă. Ne sărutăm în legănatul uşor al valurilor. E alunecos. Derutant. Îmi înfăşor picioarele în jurul lui.

Vreau să-i spun lui Penny despre Pfeff. Adică știe — toată lumea știe. Bess m-a întrebat dacă e iubitul meu și Yardly a zis „Nu-i o surpriză pentru mine“.
Dar Penny n-a spus nimic. Vreau să vorbesc cu ea, să-i povestesc cum m-a sărutat la leagănul de cauciuc, cum e să fiu cu el, toate amănuntele. Sunt sigură că vrea să afle.
Dar e tot timpul cu Erin.
Sigur că aș putea vorbi cu Bess. Ar fi dornică să mă asculte. Însă m-am îndepărtat de surorile mele în săptămânile astea, de când sunt cu Pfeff.
Tatăl meu nu e tatăl meu.
N-am voie să dezvălui secretul ăsta, dar sunt sigură că Penny și Bess îl simt ca pe un ghimpe între noi.
Mi-e dor de ele, dar nu știu cum să mă întorc la paradele cu jeleuri și artificii.
În Seara anuală de Picnic a lui Tipper, mâncăm pui prăjit și salată de cartofi cu muștar pe plajă, așezați la mese speciale pentru jocuri de cărți, acoperite cu fețe de masă albastre din bumbac. Lumânările pâlpâie în pahare albe, aburite. Avem felii reci de pepene verde și știuleți de porumb înveliți în folie, îmbibați în unt și presărați cu piper proaspăt măcinat. Harris face un foc de tabără și noi frigem bezele pe bețe lungi, pe care le înfigem în sendvișuri cu ciocolată neagră și biscuiți graham.
Bess, Penny și Erin intră în apă, plutind împreună pe o saltea gonflabilă, cumpărată de băieți din Edgartown. Eu șed lângă foc împreună cu Yardley și George, Pfeff și Major. Mă lipesc de Pfeff și mă uit la flăcări. El mă cuprinde cu brațul.
George și Major povestesc despre tabăra de vară unde s-au dus ani de-a rândul. Aveau până și cântece de tabără.

Trebuie să te urci în mașină
Trebuie să apeși accelerația
Trebuie să te dai deoparte
Și să-l lași pe Thunder Bunk să treacă!
Noi spunem
Ooh, ah, uită-te la fundul ăla

Ooh, ah, ce frumos
Ooh, ah, uită-te la fundul ăla
Ooh, ah, ce frumos.

— Mi se pare cam sexist, zice Yardley. V-au învăţat consilierii chestia asta?
Se lasă pe spate, cu mâinile în nisip şi picioarele întinse.
— Nu era vorba despre un fund de fată, explică Major, cu mâna pe piept, mimând jignirea. Era despre propriile noastre funduri.
George aprobă foarte serios.
— Absolut, despre propriile noastre funduri.
— Da, sigur, răspunde Yardley, scuturând din cap.
— Le plesneam, precizează Major. Ne plesneam peste fundurile noastre în vârstă de unşpe ani.
— De-asta ştim că erau fundurile noastre, zice George.
Aşa că Yardley le cere să-i cânte cu tot cu mişcările de rigoare.
— Vreau să văd toate gesturile însoţitoare, insistă ea. Dans, mişcări, totul. Trebuie să văd chestia asta.
— Nu cât e tatăl tău aici, spune George, arătând cu capul spre unchiul Dean.
— Şi nici în prezenţa lui Harris, adaugă Major. Omul ăsta nu e sigur în privinţa mea. Vă spun eu.
— Şi cui îi pasă de Harris? întreabă Yardley.
— Mie, răspunde Major. Mă sperie.

42.

Noaptea, târziu, îmi bate cineva la uşă. Tocmai am terminat de citit o poveste pentru Rosemary.
Mă duc la uşă, iar când mă uit peste umăr, înainte s-o deschid, Rosemary a şi dispărut.
Pfeff se sprijină de tocul uşii; poartă un pulover albastru străvechi, împletit, şi o pereche de blugi; gâfâie puţin.
— Pot să intru? întreabă el.

— Ce cauţi aici?
— Repede. Doamne, ce drăguţ arăţi! O să mă găsească cineva pe hol şi o să mă omoare.
Îi dau voie să intre.
— M-am gândit tot timpul, la focul de tabără, să vin aici la tine, şoptește Pfeff. Nu m-am putut gândi decât la faptul că vreau să te ating.
Simt că Rosemary e încă aici.
Pfeff mă propteşte tandru de perete şi se sprijină de mine. Buzele lui le ating pe ale mele şi mă înfierbânt. Îşi lipeşte mâna de spatele meu şi mă trage spre el. Ca de fiecare dată, sunt copleşită de apropierea lui. Vreau să-l ating şi să mă asigur că e real, să simt forţa cu care mă cuprind braţele lui, să-i mângâi pieptul.
Dar e Rosemary aici. Sau nu.
Ar putea fi.
Am avut de multe ori senzaţia asta în ultima vreme. Că ar putea fi în camera mea şi că mă priveşte când n-o pot vedea.
— Nu, spun eu. Nu aici.
— Tocmai am riscat să fiu asasinat de tatăl tău, şoptește el.
— Ştiu.
— Am făcut ceva foarte eroic.
— Îhî.
— Şi-a mai riscat vreodată un tip viaţa pentru tine? Nu, nu-mi răspunde. Sunt sigur că au făcut-o mulţi. Dar eu am reuşit să ajung în vârful turnului din fortăreaţa asta în care locuieşti. Trebuie să-mi dai voie să rămân.
— Nu pot. Nu acum, nu aici.
— Te rog! N-o să afle nimeni. Sunt extrem de agil.
Pastila de Halcion pe care am luat-o mai devreme începe să mi se răspândească prin corp. O simt în vene de parcă ar fi miere.
Nu vreau să fiu cu el în starea asta. Aş putea cădea. Sau adormi.
— Trebuie să pleci, îi şoptesc.
Mă sărută pe gât.
— Te rog! Nu vreau să mă duc acasă.
Sunt prea obosită. Prea drogată. Şi mai e şi Rosemary.
— Mă bucur că ai riscat să fii asasinat, îi spun. E un gest cu adevărat romantic. Dar du-te!

Deschid uşa.
— Te rog, Carrie! Te rog!
— Nu. Am luat o pastilă de dormit. Nu pot.
— Te rog!
— Pa! spun eu şi-l împing afară.
Pleacă. Dar rămâne de partea cealaltă a uşii şi şopteşte:
— Mă auzi?
— Da.
— Eşti nebună?
— Nu.
— Eşti un picuţ nebună?
— Nu.
— Atunci, de ce m-ai dat afară?
— Du-te la culcare, găgăuţă! Putem ieşi cu barca dimineaţă. Singuri, doar tu şi cu mine. Bine?
— În regulă. Am să-mi pun ceasul să sune, răspunde el. La ora şase. Îţi pui şi tu ceasul să sune?
Sunt ameţită de somn. Îmi simt venele grele şi gândurile înceţoşate.
— Da, îi răspund. Îl pun.

43.

Rosemary nu se mai arată în noaptea aceea. De fapt, lipseşte câteva zile, dar într-o dimineaţă mă trezeşte la ora şapte, agitându-şi unul dintre leii ei de pluş chiar lângă faţa mea.
Jucăm Scrabble. O las să câştige.
Îi e încă foame după chipsurile de cartofi, drept care cobor la parter şi-i aduc un castron cu pepene feliat şi nişte pâine caldă cu banane.
Apoi înşirăm mărgele colorate de plastic pe aţă pentru bijuterii, să facem brăţări. Culorile erau ordonate pe vremuri, dar e un set vechi şi s-au amestecat între ele.
Rosemary le sortează. E dezordonată din fire, dar îi place să marcheze lucrurile cu diferite culori, asemenea lui Bess şi lui Tipper. În timp ce lucrează, îi citesc altă poveste.

Acum vreau să-ți spun povestea aceea, fiindcă — ei bine, ca și celelalte basme, te-ar putea ajuta să înțelegi chestia asta dificilă pe care încerc s-o spun, partea din viața mea pe care n-o pot exprima încă prin propriile mele cuvinte.

Domnul Vulpoi

Odată ca niciodată, domnița Mary tânjea după dragoste.
Locuia împreună cu cei doi frați vitregi ai ei, în casa lor, dar credea în iubire și își dorea un soț.
Când s-a ivit domnul Vulpoi, domniței Mary i s-au înseninat zilele. Domnul Vulpoi era inteligent și amuzant, chipeș și înflăcărat. Nu conta că părea uneori nepăsător. I-a spus că e frumoasă, deșteaptă și impresionantă. Își dorea ca ea să-i fie soție. Domnița Mary îl iubea și i-a acceptat cererea în căsătorie.
Nimeni nu știa de unde venise domnul Vulpoi, dar nici asta nu conta.
— Unde vom locui când vom fi căsătoriți? l-a întrebat domnița Mary pe domnul Vulpoi.
— În castelul meu, i-a răspuns el.
Un castel părea potrivit pentru domnița Mary.
Dar săptămânile treceau, iar domnul Vulpoi n-o invita pe domnița Mary, nici pe cei doi frați viteji ai domniței Mary, în castelul său.
Era puțin cam ciudat.
Într-o zi, domnul Vulpoi era plecat într-o călătorie cu anumite treburi, astfel că domnița Mary a pornit în căutarea castelului. A fost nevoită să cerceteze îndelung și cu râvnă, dar până la urmă l-a găsit. Clădirea era făcută din piatră, înaltă și maiestuoasă, cu șanț și creneluri și toate cele pentru un castel frumos.
Domnița Mary a trecut podul mobil și a găsit poarta deschisă. A pătruns în castel și a urcat un șir lung de trepte din piatră. Nu era nimeni prin preajmă.
A mers mai departe, uitându-se prin încăperi și pipăind zidurile cu degetele, închipuindu-și viața ei viitoare ca stăpână a acestui loc uriaș. O, ce bine le va fi împreună! Se desfăta cu gândul la nopțile lor în întuneric și la diminețile lor luminoase, însorite, pline de râsete.

La ultimul etaj al castelului, în capătul unui hol foarte lung, domnița Mary a găsit o ușă încuiată. Era din oțel, mai mare și mai lată decât o ușă obișnuită. S-a înfiorat stând în fața ușii, dar a deschis-o totuși.
Înăuntru se zărea un coridor lung. Era plin cu oseminte și cu trupuri moarte, însângerate, de femei.
Trofee. Asta însemnau femeile pentru domnul Vulpoi. Obiecte ale plăcerii și apoi, ale scârbei, destinate să fie ciopârțite și păstrate într-un ungher, ca amintiri, în vreme ce el pornea în căutarea următoarei prăzi.
Domnița Mary s-a întors și a fugit, dar, când a ajuns jos, a auzit cum se deschide ușa cea mare a castelului. S-a ascuns într-un dulap și a stat nemișcată, abia respirând.
Domnul Vulpoi a venit acasă.
Târa după el trupul unei femei tinere, cât se poate de moartă. S-a oprit în holul de la intrare și a azvârlit-o pe podeaua tare de piatră. Femeia purta pe deget un inel mare, cu diamant. Domnul Vulpoi a încercat să-i scoată inelul, dar bijuteria se înțepenise.
Și-a scos furios sabia și a tăiat mâna femeii.
Apoi a târât trupul sus, pe scări.
Domnița Mary a apucat mâna retezată și a fugit acasă cât a putut de repede.
În ziua următoare, urmau să se cunune. Înaintea ceremoniei a avut loc un mic-dejun. Domnul Vulpoi, domnița Mary, cei doi frați ai ei și oaspeții lor ședeau împreună la masă.
— Am avut un vis groaznic azi-noapte, i-a anunțat domnița Mary pe cei de față.
Le-a povestit despre vizita ei la castelul domnului Vulpoi. Le-a vorbit despre ușa din oțel și despre coridorul din spatele ei, plin cu trupuri. Le-a spus despre femeia moartă, a cărei mână fusese tăiată pentru un inel cu diamant.
— Nu e real, a spus domnul Vulpoi. A fost doar un vis, draga mea.
— Ba a fost real, a răspuns domnița Mary și le-a arătat tuturor mâna retezată.
Pe dată, cei doi frați viteji și-au scos săbiile. L-au tăiat pe domnul Vulpoi într-o mie de bucăți.

„Domnul Vulpoi“ e povestea mea, la fel ca „Cenușăreasa“.
Eu sunt domnița Mary,
care tânjește după dragoste,
vrăjită de o nouă idilă,
protejată de surorile ei.
Iar Pfeff
e domnul Vulpoi.

*

Dar poate că și eu sunt domnul Vulpoi.
Ne putem certa în iad pe tema asta.

PARTEA A CINCEA
Domnul Vulpoi

44.

E seara liberă a Ludei. După cină, Tipper ne roagă pe Yardley şi pe mine s-o ajutăm să strângă masa.
Băieţii, Penny şi Erin se întorc la casa Goose, urmaţi de Bess. Tata şi unchiul Dean îşi toarnă câte un pahar şi încep să se certe. Ceva legat de etica financiară şi parteneri de afaceri — nimic interesant. Tipper îi goneşte şi se duc la Plaja Mare. Tomkin se duce în salonul din casa Clairmont să se uite la televizor.
Yardley şi cu mine trebuie să ajutăm la spălatul vaselor, ştersul suprafeţelor de lucru din bucătărie şi aşa mai departe. Tipper ne dă şorţuri şi Yardley bombăneşte în timp ce şi-l pune pe al ei.
— Eu fac treaba asta în fiecare seară din viaţa mea, domnişoară, îi spune mama veselă. Aşa că obişnuieşte-te! Când ai o familie, n-ai de ales.
— Cred că am să fiu în sala de operaţii, răspunde Yardley. Soţul meu o să-i hrănească pe copii, în timp ce eu am să cos cavitatea toracică a unui pacient.
— Copiii mei vor mânca la restaurant, spun eu.
— În regulă, domnişoarelor, ne-o retează Tipper. Să vedem cum vă veţi descurca atunci când o să aveţi doi bebeluşi în scutece.
— A, copiii mei nu vor purta scutece, zice Yardley. Nu vor face caca. Vor fi cât se poate de curaţi şi nu vor mirosi niciodată; altfel, n-o să-i fac.
— Sunteţi o companie foarte plăcută, răspunde Tipper. Dar vă rog să vă puneţi mănuşile alea de cauciuc şi să daţi înainte cu treaba la chiuvetă.
Când isprăvim, mâinile ne miros a clor şi suntem rumene în obraji de la căldura din bucătărie. Yardley şi cu mine o părăsim pe mama, care îşi ia paharul cu vin şi pleacă să se uite la televizor împreună cu Tomkin.
Ceilalţi sunt în casa Goose de peste o oră. În timp ce mă îndrept cu Yardley spre casă, dăm peste unchiul Dean şi peste Harris, care se întorc de la Plaja Mare. Tensiunea pluteşte în aer.
Harris nu se uită la mine, dar o bate pe Yardley pe umăr în clipa în care trece pe lângă ea.

— S-a rezolvat, îi spune şi merge mai departe.
Dean îşi priveşte fiica.
— Mult zgomot pentru nimic, îi zice.
— Nu cred, îi răspunde ea.
— Vrei să vii să discutăm despre asta?
— Nu.
— Haide, Yard!
— Mă duc cu Carrie la Goose.
Dean scutură din cap.
— Harris are un băţ în ştii tu ce.
— Păi tu i l-ai înfipt acolo, zice ea şi îşi continuă drumul.
— Despre ce-i vorba? o întreb, când Dean nu ne mai aude.
— Of, Doamne! Ar trebui să-ţi povestesc întreaga tărăşenie. Vrei?
— Sigur.
— Putem să ne aşezăm aici, propune Yardley când intrăm în grădina de la Goose, care e aproape toată scăldată în întuneric.
Se vede lumina din living. Peluza e plină cu sticle de bere şi mingi de ping-pong. Auzim muzica bubuind înăuntru, Peter Gabriel cântă „In Your Eyes".
Mă pregătesc să mă întind pe iarbă ca să aflu de ce e furioasă Yardley pe taică-său; dar ea mă apucă deodată de mână.
— O, nu! exclamă.
Mă întorc să văd ce-mi arată.

45.

Sprijinită de masa de ping-pong, în întuneric, Penny se sărută cu Pfeff. Sunt înlănţuiţi, părul ei e amestecat cu al lui. El i-a ridicat bluza largă de in, iar degetele lui o pipăie pe sutienul roz-pal.
Nu par să ne audă, într-atât sunt de pierduţi în extazul reciproc.
Sora mea.
Şi Pfeff.

46.

Înlemnesc.
— Nu ne-ați auzit intrând pe poartă, nerușinaților? strigă Yardley. Suntem chiar aici. Carrie și cu mine.
— Fir-ar să fie! exclamă Penny, sprijinită cu spatele de masă.
Pfeff se îndepărtează de ea și se întoarce. Face ochii mari. Buzele îi par umflate, ca după un lung sărut.
Nu mă pot uita la ei.
Nu pot vorbi.
Mi se pune un nod în gât, iar în cap îmi explodează o minge încinsă de furie, care îmi iese prin piele.
Îmi topește fața.
Trăsăturile mi se scurg ca ceara,
mi se preling pe oase,
picurând pe scândurile de sub picioarele mele.
Îmi acopăr fața cu mâinile, simt că doar așa
îmi pot opri pielea să curgă pe alee, topindu-se,
totul e agonie.
Yardley îmi întinde mâna, dar mă răsucesc și-o iau la goană, țâșnesc pe poartă și-o apuc pe alee, spre cele mai întunecate cotloane ale insulei.

*

Imaginea mâinii lui Penny în părul negru al lui Pfeff îmi provoacă greață.
Mă gândesc că m-a sărutat de atâtea ori și că a făcut dragoste cu mine în camera lui, că mi-a spus secretul despre cum a intrat la Amherst, că m-a atins atât de tandru și plin de dorință; mă gândesc că m-a făcut să mă simt deșteaptă, profundă, frumoasă, impresionantă — dar, în tot acest timp, a preferat-o pe Penny.
E fără îndoială mai drăguță ca mine. Chiar dacă frumusețea e ceva subiectiv, chiar dacă standardele de frumusețe se schimbă mereu, e

mai drăguță ca mine — pentru toată lumea. Întotdeauna. Chiar dacă afurisita de bărbie mi-a fost ruptă și remodelată.
Chiar dacă.
Nu contează că înțeleg atitudinea lui Pfeff față de facultate sau că mi-am dat seama că e prefăcut și i-am atras atenția asupra acestui lucru, nici că mă pricep să vorbesc în fața unui public sau că-l fac să râdă.
Nu contează că am sentimente profunde și că mă gândesc la lumea aflată dincolo de Beechwood. Toți o iubesc cel mai mult pe Penny. O iubesc cel mai mult
pentru ochii ei, care se potrivesc mai bine în orbitele craniului ei,
pentru pometii ei cu cinci milimetri mai prelungi,
pentru părul ei auriu-deschis, mătăsos și
pentru forma bărbiei și
pentru aerul ușor agresiv al caninilor ei albi.
Oamenii o iubesc cel mai mult pe Penny,
chiar dacă nu-i pasă de ei sau
tocmai fiindcă nu-i pasă, chiar dacă nu e
prea bună la școală și e
indiferentă față de sentimentele celorlalți. Chiar dacă
nu știe să gătească așa ca Bess și
face totul superficial și
nu face nimic pentru ceilalți,
oamenii o iubesc cel mai mult.
Aș putea să-mi tai călcâiul cu un cuțit de măcelar (deja mi-am tăiat gura); însă n-ar fi destul ca să câștig dragostea, căci sângele s-ar scurge în condurul de sticlă
și ar arăta lumii că nu sunt bună de nimic,
în timp ce Penny încape ușor în pantof,
îl ia de mână și
mi-l răpește.

47.

O aștept pe Penny în camera ei, cu lumina stinsă; șed pe patul ei, cu genunchii strânși la piept.

Intră, urmată de Erin.
Firește, Erin.
Aprind lumina, iar Penny tresare când mă vede acolo.
— Erin, ne laşi un minut singure? întreabă ea.
— N-am unde să mă duc, răspunde Erin. Părinţii voştri sunt la parter. Nu vreau să stau singură cu ei.
— Întoarce-te la Goose, propune Penny.
— Nu, mersi. Voi două puteţi să staţi de vorbă în camera lui Carrie sau să faceţi o plimbare, ori ceva de genul ăsta.
Nu ştiu de ce e Erin aşa de arţăgoasă cu Penny, dar spun:
— Ar fi bună o plimbare.
Nu vreau să purtăm discuţia asta în camera mea, din cauza lui Rosemary. Nu ştiu ce-ar putea auzi.
Penny apucă o jachetă şi coboară tropăind pe scară, de parcă ea ar fi cea supărată pe mine.
O urmez.
Ieşim prin vestibul, ca să-i evităm pe Tipper şi pe Harris, şi ne îndreptăm spre aleea care înconjoară insula.
Acum, că suntem singure, nu ştiu de unde să încep. Mergem în tăcere câteva minute.
— Vreau să ştiu cum de-ai putut să-mi faci una ca asta, izbucnesc în cele din urmă. Eu nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. Niciodată.
— Nu ţi-o făceam ţie, zice Penny.
— Ba da. Ştiai că sunt cu Pfeff. Ştiai şi ai ales să-mi distrugi singurul lucru bun pe care-l aveam, nu ştiu de ce, doar fiindcă puteai? Fiindcă n-am vorbit niciodată deschis despre chestia asta? Fiindcă n-am fost prea mult lângă tine? De ce?
— Eu…
— Sau te simţi forţoasă când săruţi un tip, ştiind că e cu altcineva? Sau mă urăşti pentru un motiv anume?
— Nu e vorba de asta, zice ea. Nici vorbă de aşa ceva.
— Atunci, ce-a fost? A fost cel mai răutăcios lucru pe care mi-l puteai face.
Simt din nou pe faţă fierbinţeala explozivă a furiei şi a ruşinii, revine senzaţia că mi se topesc trăsăturile. Sunt
urâtă. Sunt
de neiubit. Penny

nu mă iubeşte îndeajuns încât
să-l lase pe Pfeff în pace. Pfeff
nu mă iubeşte îndeajuns încât
să fie sincer cu mine.
— De ce ai făcut-o, Penny? o întreb. Ce am făcut eu să merit să fiu tratată în felul ăsta?
Penny oftează.
— Păi, da, mă enervezi. E enervant felul în care te porţi.
— Ce vrei să spui?
— Chiar şi acum. Te frământi atâta pentru el, te faci aşa de vulnerabilă, le arăţi tuturor cum te simţi în fiecare clipă, din fiecare zi. Eşti o prezenţă obositoare.
Asta mă răneşte.
— Dar nu ăsta a fost motivul, continuă ea. De fapt, chiar nu.
— Atunci, care a fost?
— Nu vreau să intru în amănunte.
— Mi-ai distrus… ai distrus totul pentru mine. Cred că-mi eşti datoare cu o explicaţie.
— Dacă mi-a fost aşa de uşor să-ţi distrug totul, înseamnă că n-a fost cine ştie ce, spune Penny.
Are dreptate.
Are dreptate.
Dar, pe de altă parte, au fost trei săptămâni de fericire. Am purtat tricourile lui. M-a sărutat în palmă.
— Uneori, lucrurile sunt fragile, o reped eu. Tocmai de-aia sunt preţioase.
Ridică din umeri.
— Vreau doar să spun că, dacă s-a cuplat cu mine, nu era cu tine pe bune.
O apuc de braţ şi o scutur.
— Încetează! îi spun. Era cu mine. Era. Şi ştiai. Să nu-mi zici că nu ştiai.
Oftează iar, din greu.
— Ştiam.
— Nu te întreb de ce a făcut Pfeff ceea ce a făcut, continui eu. Răspunsul e evident. Fiindcă eşti frumoasă şi obţii tot ce vrei şi toată

lumea te place. Eu te întreb de ce ai făcut tu ceea ce ai făcut. Ce mi-ai făcut mie.
E vânt şi frig pe alee. Părul ne biciuieşte feţele.
— Nu ţi-am făcut-o ţie! strigă Penny. Ţi-am spus-o deja!
— Ba cred că mie, ţip eu. Cred că mi-ai sărutat iubitul pe ascuns şi nu înţeleg cum poţi susţine că nu mie…
— Lui Erin i-am făcut-o! urlă ea. Eşti mulţumită acum? Lui Erin!
— Cum? Ce legătură are Erin?
— Nu fi proastă, răspunde Penny.
— Nu sunt. Nu…
— Ia gândeşte-te!
— Nu pot. De ce i-ar păsa lui Erin?
— Suntem împreună, răspunde Penny. Te-ai prins? Adică am fost. Am… a început chiar la sfârşitul anului şcolar, când ea s-a despărţit de Aldo, iar pe mine nu mă prea interesa Lachlan, şi după aia, am… au început să-mi placă fetele, încheie ea. De fapt, îmi plac fetele de foarte mult timp.
Se învârte pământul cu mine. Sunt o proastă.
Nu mi-a trecut niciodată prin minte.
— Ştiu că tata şi mama o să fie… câh.
— Nu tocmai încântaţi.
— Nu tocmai încântaţi. Dar îmi plac şi băieţii, cred. Poate că nu. Nu ştiu. Nu vreau să-i dezamăgesc. Pe părinţi. Nu pot să suport toată chestia asta.
Încearcă să-şi apuce părul care-i zboară în jurul feţei din pricina vântului. Îşi trage mare parte din el la spate şi-l prinde cu un elastic pe care îl poartă la mână; are dintr-odată o figură aspră.
— Nu-i spune lui Bess.
— Nu-i spun.
— Să nu spui nimănui, continuă ea. Eu n-am spus nimănui. Nici măcar nu ştiu dacă sunt… încă nu ştiu, asta e. Şi Erin, când a ajuns aici, a fost minunat, a fost o idilă secretă frumoasă, dar după aia nu ştiu ce s-a întâmplat. Poate că s-a dus noutatea. Pentru ea. Sau, poate că doar se prostea, sau experimenta, sau ceva de genul ăsta. Vreau să zic că nu mai e interesată şi am avut o ceartă despre plecatul ei acasă mâine. Vrea să plece acasă şi să rămânem doar prietene, cum eram înainte, şi să avem iubiţi şi toate alea. Şi am vrut s-o fac să vrea să rămână, ştii?

Adică, dacă mă sărutam cu altcineva, ar fi fost geloasă şi şi-ar fi dat seama că-i pasă şi ar fi rămas, spune Penny şi-şi împreunează mâinile într-un gest de disperare. Oricum, asta speram. Sau poate că am vrut s-o rănesc.
— E stilul tău.
— Sau poate am vrut să-mi spun mie că-mi plac băieţii. Dacă mi-ar plăcea doar băieţii, totul ar fi uşor. N-ar conta absolut deloc ce s-a întâmplat cu Erin. O parte din mine gândea aşa, ştii? Că nu e prea târziu să fiu heterosexuală. Mi-ar plăcea un tip şi gata. Cât se poate de simplu.
Ştiu că ar trebui să-i spun că e perfectă aşa cum e.
Ar trebui să-i spun că e frumos să iubească pe oricine doreşte. Fiindcă e adevărat.
Ar trebui să-i spun că am s-o susţin în faţa părinţilor, dacă ar dori vreodată să le spună.
Dar Penny tocmai m-a trădat.
— Poate că e o idee bună, îi răspund, pe un ton aspru. Dar nu era nevoie să-l placi pe Pfeff.
— Nu mai e nimeni aici! strigă Penny.
— Atunci, nu trebuia să fii cu nimeni. Ar fi trebuit să te gândeşti: Carrie are grijă de mine. Carrie mă iubeşte. Carrie mă susţine întotdeauna. E loială, Carrie asta. E o fată cinstită. Şi, chiar dacă aş putea s-o dobor şi să-i zdrobesc inima şi să-i fur iubitul, chiar dacă aş putea face asta, n-am s-o fac. Fiindcă e sora mea şi nu vreau să-i fac rău. Fiindcă există nişte limite peste care nu se trece. Există lucruri pe care, odată ce le-ai făcut, nu le mai poţi repara, iar eu preţuiesc relaţia cu sora mea cea sinceră şi loială mai mult decât orice prostie care-mi trece acum prin cap. Ar fi trebuit să ai puţină bunăvoinţă, Penny. De ce-i aşa de greu? Nu înseamnă nici pe departe să fii o persoană cu adevărat bună. Toată lumea cunoaşte regula asta. Nu-l săruta pe iubitul surorii tale, fiindcă, dacă o faci, eşti o javră ordinară.
Penny se îneacă în suspine, fără să-şi ascundă faţa-n palme, aşa cum aş face eu; le dă voie lacrimilor să curgă pe figura ei încântătoare, delicată, cu gura schimonosită într-un gest de suferinţă.
— Îmi pare rău, spune ea.
Mi se pare teatrală. Penny îşi joacă zbuciumul. Stând în lumina lunii, pentru a obţine efectul maxim.

— Nu-mi pasă că-ţi pare rău, mă răstesc eu. Îmi pasă doar de fapte. N-am să uit niciodată că mă preţuieşti atât de puţin. Niciodată.
Mă întorc şi-o iau la fugă pe alee, lăsând-o singură.

48.

Mă trezesc târziu în dimineaţa următoare. Rosemary nu mă trezeşte. N-am mai văzut-o de o vreme.
Mă întreb dacă e supărată.
Sunt amărâtă şi mă doare capul. Am pielea transpirată. Nu-mi amintesc cum am ajuns în pat cu o seară în urmă.
În baia noastră comună, o găsesc pe Bess, care-şi ondulează părul şi-l dă cu fixativ.
— Când intri în apă o să fie iar drept, îi spun.
— Nu contează, exersez, răspunde ea. Să capăt îndemânare, pentru când am să mă întorc la North Forest. Dacă pot să mi-l spăl cu o seară înainte şi să-mi reduc pe urmă rutina la zece minute, am să reuşesc — se întrerupe şi lasă ondulatorul din mână. A, Carrie, apropo de ce s-a întâmplat aseară.
— Nu vreau să vorbesc despre asta.
Nu cu Bess. Bess e superficială, ambiţioasă, încearcă tot timpul să pară mai matură decât e. Se preface compătimitoare, dar n-o interesează de fapt decât bârfa.
Mă prinde de mâini.
— I-am zis lui Penny să nu stea atât de mult la taclale cu Pfeff, am luat-o deoparte şi i-am spus ceva de genul „Carrie o să se supere, ce faci?“ Cred totuşi că a băut prea mult. Nu-i era mintea acasă şi ştii, tipul e foarte drăguţ. Sunt sigură că ea n-a făcut-o intenţionat.
Mă eliberez din strânsoare, storc tubul cu pastă şi încep să mă spăl pe dinţi.
— A băut cam trei beri într-o oră, continuă Bess. Le-am numărat. Şi sunt convinsă că-şi doreşte să nu fi ieşit afară cu el şi…
Scuip şi-mi clătesc gura.
— Ştia ce face.
— Doar s-au sărutat, zice Bess. Nimic mai mult, dacă vrei să ştii.

Mă opresc şi o privesc.
— I-ai urmărit?
— Eram în baia de la etaj, explică Bess. Şi m-am uitat pe fereastră. I-am văzut pe pajişte, fără să vreau. Şi pe urmă ai venit tu şi…
— Câh!
Mă reped în camera mea şi încep să mă îmbrac.
Bess mă urmează.
— Încerc să-ţi spun că-mi pare rău.
— N-are de ce să-ţi pară rău. N-ai făcut nimic, îi răspund, nervoasă. Decât că spionezi lumea şi te amesteci în treburile altora. Dar nu-ţi pare rău pentru asta, nu-i aşa?
Bess. Martira noastră. Sora cea neprihănită. Rămâne o clipă nemişcată, într-o stare de şoc, apoi bate din picior ca un copil.
— Eşti răutăcioasă, zice ea. Crezi că numai tu ai sentimente, nu?
— Ce?
— Carrie e bolnavă, Carrie e îndrăgostită, lui Carrie i-e dor de Rosemary, Carrie plânge în toiul carnavalului şcolii sau în toiul unei petreceri de familie… de parcă doar tu eşti sensibilă, când de fapt, doar tu te plângi. Ştii asta?
Mă holbez la ea cu gura căscată.
— Crezi că nu ştiu că iei pastile? continuă Bess. Folosim aceeaşi baie. Şi se vede că eşti pe altă lume aproape tot timpul. Nu pot să înţeleg cum de n-au observat părinţii noştri. Te duci naibii, Carrie, şi mi-e greu până şi să te compătimesc, fiindcă nu-ţi pasă niciun pic de mine. Nu te gândeşti niciodată la mine, nu vorbeşti niciodată cu mine. De fapt, încerci să scapi de mine ori de câte ori ai ocazia. Aşa că, nu. Nu-mi pasă dacă Penny ţi-a sărutat iubitul. Nu pot să cred că lui i-a plăcut măcar de tine.

49.

Când pleacă Bess, fac un duş lung. Îmi fac curat în cameră şi-mi împăturesc hainele din sertare.

Nu vreau să văd pe nimeni. Niciodată. Poate că am să rămân toată viaţa aici, să iau doctorii şi să vorbesc cu Rosemary, în siguranţa camerei mele, unde nimeni nu-mi poate face rău.
Dar, după un timp, mi se face foame.
Mă pieptăn şi mă îmbrac.
La bucătărie, mama împăturește șervete în pătrate ordonate. Îmi pregătește pâine prăjită cu gem de piersici, în timp ce eu îmi fac cafeaua. Chiar dacă observă că am ochii umflaţi, nu face niciun comentariu.
— Am nevoie să faci un drum cu barca, îmi spune când mă aşez la masă.
— Bine. De ce?
— Gerrard e ocupat cu tipul cu tufişurile.
— Ce tip cu tufişurile?
— Cel care-mi plantează tufişurile noi, explică ea. Călin şi caprifoi. Ţi-am spus deja.
— Ai nevoie de cumpărături?
— Luda va face cumpărăturile pe insula Vineyard. Am nevoie să duci pe cineva la Woods Hole.
— A! Cine pleacă?
Nu vreau să-l duc pe Pfeff.
— Erin trebuie să se întoarcă acasă. Şi Yardley.
— Yardley? Credeam că o să stea aici toată vara.
— Ei bine, s-a răzgândit.
— Cum aşa?
— N-a dat explicaţii. La micul-dejun a spus doar că trebuie să se întoarcă pe continent şi a întrebat dacă-i pot aranja un transport. Asta s-a întâmplat imediat după ce mi-a zis Penny că pleacă şi Erin, spune Tipper şi râde amar. Cred că ne-am purtat destul de frumos cu fata asta. Săptămâni cu plajă şi soare, mese, tot ce şi-ar putea dori cineva. Şi acum pleacă, fără să ne anunţe din timp, de parcă nici nu i-ar plăcea aici.
— Credeam că oricum nu vrei atâţia musafiri.
— E vorba de băieţi, spune Tipper. Băieţii sunt cam mult. Erin e în regulă. E tăcută ca un şoricel şi-o ţine pe Penny ocupată.
Mă doare capul de la pastile şi de la atâta plâns. Şi de la cearta cu Bess.

— Sunt sigură că e recunoscătoare. Poate consideră pur şi simplu că a stat prea mult.
— Atunci, înseamnă că n-am fost o gazdă bună, spune mama. Toată lumea ar trebui să se simtă binevenită aici.
De fapt, eu mi-aş dori tare mult să plec de pe insulă. Departe de toţi.
— Am să le duc, răspund. Am să-i spun lui Erin ce mult ne-a plăcut compania ei. O să fie bine.
Tipper mă îmbrăţişează.
— Eşti o fată bună, zice ea.

*

Mă întâlnesc cu Yardley şi cu Erin pe docul familiei, la ora prânzului. Tipper le-a pregătit un pachet cu sendvişuri cu brânză Brie şi roşii uscate la soare. Fiecare are câte o cutie cu nectarine feliate, o alta cu castraveţi săraţi şi piperaţi şi câte un pachet din hârtie cerată cu biscuiţi cu ghimbir. Le dau pungile de hârtie cafenie, pe care le ţin ca nişte şcolăriţe.
Erin va lua autobuzul spre casă. Şi-a rezervat un bilet prin telefon; îl poate ridica din staţia pentru feriboturi. Mama lui Yardley trimite o maşină cu şofer pentru ea.
Unchiul Dean şi Tomkin ajung pe doc imediat după mine. Tomkin o îmbrăţişează pe Yardley şi îşi ia la revedere. Dean încarcă tăcut şalupa cu bagajele fetelor.
— Scumpo, îi zice fiicei lui, pe un ton aproape glumeţ. Ţi-o spun pe şleau: cred că ar trebui să rămâi.
— Nu, mulţumesc.
— Lucrurile se vor calma. Vei înţelege. Nu e chiar aşa de rău.
— Nici în ruptul capului, răspunde Yardley. Carrie, poţi să porneşti barca, te rog?
Îi fac pe plac şi pornim în larg.
— Pa, Yardo! strigă Tomkin. Ne vedem curând!
— Pa! îi răspunde ea. O să-mi fie tare dor de mutriţa ta urâtă, să ştii!

*

Soarele străluceşte puternic deasupra noastră şi toate trei ne punem ochelari de soare. Mor de curiozitate să aflu problema lui Yardley, dar sunt şi istovită. Analgezicele pe care le-am luat îşi fac efectul şi-mi simt muşchii slăbiţi şi fleşcăiţi. Nu mai am putere să plâng. Furia pe care mi-au provocat-o Penny şi Pfeff s-a mai domolit, dar îmi zvârcoleşte în continuare stomacul.
Aşa că nu fac decât să conduc şalupa şi să dau frâu liber gândurilor.
Ştiu de ce pleacă Erin. Indiferent ce simte pentru Penny — teamă de angajamente, teama că e lesbiană sau că se va afla, plictiseală, nehotărâre sau pur şi simplu lipsă de sentimente —, precis e supărată pe Penny şi Pfeff. N-o ţine nimic pe insula asta, dacă nu vrea să fie aici. Dar Yardley? De ce nu e George lângă ea? De ce e aşa furioasă pe taică-său?
M-aş putea târî uşor în carapacea propriei mele nefericiri, fără să aflu vreodată. Nu mă priveşte şi, oricum, am destule pe cap. Familia noastră consideră că tăcerea e un semn de respect faţă de viaţa lăuntrică a oamenilor. M-aş putea preface că e absolut normal să plece în miez de vară, şi Yardley ar putea aprecia gestul meu.
Dar îi vin în ajutor. Fără Bess, fără Penny, fără Rosemary (cea reală), iar acum, fără Yardley, rămân fără aliaţi pe insula Beechwood. Yardley şi cu mine am legat un fel de camaraderie în fiecare vară. Am împărţit probabil o sută de pungi cu chipsuri de cartofi, am citit aceleaşi cărţi, înghesuite una-n alta în hamac. Am vâslit împreună în caiac, am intonat cântece de tabără, am cules fructe de pădure pe insula Vineyard. Am construit lumi imaginare şi am vânat lămâi.
Îi fac semn să vină lângă mine, la cârmă.
— Vrei să conduc eu? mă întreabă.
O cuprind cu un braţ.
— Nu vreau să pleci.
— Nu pot rămâne.
— De ce?
Erin ar putea auzi frânturi din ceea ce vorbim, dar nu mult. Zgomotul motorului şi vântul împiedică o conversaţie între cele două capete ale bărcii.

Yardley oftează.
— Ții minte când m-ai întrebat despre poza aia? Cea veche, cu mama ta și cu tipul ăla care avea fața zgâriată?
Buddy Kopelnick.
— Ce știi despre ea?
— Nimic, nu știu nimic despre aia, răspunde Yardley. Dar ții minte ce ți-am spus când mi-ai pus întrebarea în timpul Vânătorii de Lămâi?
— Mi-ai spus să nu mă implic.
Discuția îmi revine clar în minte. Parcă văd fața lui Yardley din seara aceea, scăldată în lumina lunii, rochia ei înflorată, mâinile ei care țineau un coș de răchită, cu o fundă mare, galbenă.
— Ai spus ceva de genul, lasă-i pe proștii de adulți să se descurce cu mizeria lor emoțională și cu chestiile lor ilegale. Ceva despre niște tipi dubioși care urmau să vină.
— Da, zice Yardley. Despre asta-i vorba.
— Asta e? Cum de nici nu mi-am amintit măcar până acum?
— Te confruntai cu propriile tale griji; e în regulă.
— Ce tipi dubioși? o întreb.
— Chiar așa. „Ce tipi dubioși?“, asta-i întrebarea. Treaba e că, odată ce mi-au ieșit vorbele astea pe gură, odată ce m-ai întrebat despre familie și despre chestiile pe care le-ar putea ascunde, totul s-a schimbat. M-am auzit rostind propozițiile alea cu voce tare, m-am întrebat ce voiam să spun cu „chestii ilegale“. Știam oarecum, dar nu vorbisem niciodată cu nimeni despre asta. Mă gândeam că, blablabla, dacă mă uit în altă parte și mă gândesc la altceva, treaba asta nu se întâmplă în realitate.
Dau din cap.
— Dar tu — chestia cu tine e, Carrie, că vrei să spui lucrurilor pe nume. Tu pui întrebări. Toți ceilalți vor să ascundă mizeria sub covor. Când ți-am vorbit despre chestiile ilegale, mi-am dat seama că da, se întâmplă ceva rău aici.
— Ce anume?
— Tata — felul în care câștigă banii, răspunde Yardley, apoi scutură din cap și-și ia un scurt răgaz. E un tip priceput la afaceri, pe care nu-l suspectează nimeni fiindcă poartă costum și a fost la Harvard, dar face tot felul de inginerii financiare pentru infractorii ăia cu gulere albe.

— Doamne!
— Am avut o prietenă în clasa a şasea, povesteşte ea. Jenny Neugebauer. Jenny venea la mine acasă, dormea peste noapte şi toate alea. Am fost prietene ani de zile, da? Însă, la începutul clasei a zecea, a dispărut. Nu m-a mai sunat, nu mi-a mai scris. Puf! Dusă a fost! Tot ce mi-a mai rămas de la ea e un pulover pe care mi l-a împrumutat şi pe care nu i l-am dat înapoi — Yardley îşi trage nasul şi se uită spre Erin înainte să continue. La şcoală se zvonea că mama lui Jenny îşi pierduse toţi banii, că afacerea ei s-a dus pe copcă şi că a rămas falită. Aşa că Jenny a fost nevoită să se mute la bunicii ei, în Florida. Oricum, mi-e dor de ea. N-am apucat să-mi iau rămas-bun. Şi, acum câteva săptămâni, am fost la biblioteca din Edgartown. Mă gândeam la ce ţi-am spus. Vroiam să caut câţiva colaboratori de-ai tatei. Amici, oameni de afaceri care vin în vizită la un grătar şi un suc de mere, să zicem. Mă întreabă cum merge cu şcoala, ştii tu, chestii de-astea. Şi, când i-am căutat — am aflat ceva foarte rău.
— Cum ar fi?
— Unul dintre ei a investit în nişte afaceri mărunte şi pe urmă le-a sabotat cu bună ştiinţă, aşa că au dat faliment. A făcut bani distrugând vieţile acestor oameni. Acum a plecat din ţară, să scape de închisoare. Adică fuge de justiţie. Tata e consilierul lui financiar.
— Uau!
— Da. Şi ştii cine-i una dintre persoanele pe care le-a falimentat tipul ăsta cu bună ştiinţă? Mama lui Jenny Neugebauer. E un fapt documentat. În presă.
— Crezi că tatăl tău ştia despre asta?
— O, cu siguranţă! Iar alţi amici de-ai lui — un cuplu pe care-l consiliază — au fost puşi sub acuzare pentru deturnare de fonduri. Taică-meu e în treaba asta până-n gât, fără doar şi poate. Lista lui de prieteni-clienţi e plină de oameni de-a dreptul abjecţi.
Nu ştiu ce să spun.
Yardley continuă:
— Chestia e că tata o cunoştea pe Jenny Neugebauer. O ştia şi pe maică-sa. De fapt, ştiu că ar trebui să-mi pese de toţi oamenii pe care i-a înşelat şi de toate legile încălcate cu ajutorul lui, dar, când am văzut scris negru pe alb numele ăla — Miriam Neugebauer —, abia atunci am înţeles cu adevărat. Nu-i pasă în cine loveşte, dacă-i ies

bani. Dacă-şi face toate poftele. Poate că-i place pericolul sau senzaţia pe care i-o dă faptul că scapă neprins. Iar clienţii ăştia îl îmbogăţesc.
— Câh!
Yardley oftează.
— E un tată bun. Teribil de sâcâitor de cele mai multe ori, bea prea mult, dar e un tată bun. Adică se zbenguie tot timpul cu Tomkin în apă, şi face grătare, şi vine să ne vadă în fiecare weekend când suntem la mama. Ne duce ici-colo — Yardley se şterge la ochi şi-şi trage nasul. Şi acum, pur şi simplu nu mai vreau să am de-a face cu el. I-am spus lui Harris. Aseară.
— Ce a zis?
— A devenit foarte serios. A zis că, dacă tot ce am spus despre Dean se confirmă, are de gând să rupă relaţia cu el.
Pentru Harris familia înseamnă reputaţia familiei. Pentru el sunt unul şi acelaşi lucru. Trebuie să fii mândria familiei, altfel nu vrea să aibă de-a face cu tine.
Când mă gândesc la asta mai târziu, înţeleg că principiile lui sunt şubrede. Banii proveniţi din familia mamei sunt murdari — câştigaţi prin exploatarea sclavilor. Dar Harris îşi poate imagina că banii aceia au fost curăţaţi între timp, fiindcă au ajuns în familie acum foarte multă vreme. Pe urmă, sunt proprii lui bani murdari, dobândiţi prin muncă asiduă, dar şi prin exploatarea unor muncitori vulnerabili, care nu aveau un sindicat. Dar îşi poate imagina că acei bani sunt curaţi, fiindcă sunt obţinuţi pe cale legală, iar lui îi pasă foarte tare de libertatea presei.
Banii murdari ai unchiului Dean? Pe aceia nu şi-i poate imagina ca fiind curaţi.
Nu-mi pot exprima niciunul dintre gândurile astea, nici măcar nu mi le pot limpezi în timp ce vorbeşte Yardley, dar simt totuşi gravitatea situaţiei.
Asta e ultima vară în care suntem împreună.
— Îmi pare aşa de rău, îi spun.
— Tata crede că o să-mi treacă. Îmi zice că nu înţeleg cum face el afaceri, spune Yardley şi trage adânc aer în piept. Dar nu vreau banii lui pentru facultate, nu vreau banii lui pentru cheltuieli de zi cu zi, şi toţi banii îmi par de fapt murdari. Sunt toxici. Cu banii ăia mi-a cumpărat bluza asta şi câh, zice Yardley şi-şi şterge tivul bluzei, de

parcă ar fi murdar. I-am spus lui Harris înainte de cină, continuă ea. Şi după aceea i-am spus tatei că i-am spus lui Harris şi m-a luat cu „Dragă, nu fi aşa îngrijorată“ şi eu l-am luat cu „Eu plec“. Şi pe urmă am mâncat cu toţii, iar eu aveam de gând să-ţi povestesc, dar apoi am făcut curat împreună cu Tipper şi a fost chestia cu Penny şi Pfeff, şi după aceea toată lumea era isterizată.
— Cine era isterizat?
— Bess, firește. Şi Erin. Şi George, de fapt. Lui Major nu-i păsa. Apropo, îmi pare rău de Pfeff, dar ţi-am spus să ai grijă. Ţi-am spus cu subiect şi predicat să ai grijă, adaugă ea şi mă împinge uşor, zâmbind în nefericirea ei.
— Mi-ai spus.
— Pfeff e un nemernic şi-l urăsc, şi e escroc, şi n-am să mai vorbesc niciodată cu el, în caz că te ajută să ştii. Şi am certat-o şi pe Penny. Am făcut-o în toate felurile. A fost ca o terapie.
Simt lacrimi şi furie în fundul ochilor.
— Hai să nu vorbim încă despre asta, zic eu. Nu vreau să plâng.
Mă bate pe umăr şi revine la problemele ei.
— Aşa că l-am tras pe George deoparte şi i-am spus că trebuie să plec de dimineaţă. I-am zis că nu mai vreau să am vreodată de-a face cu tata şi cu banii lui. Şi ştii ce mi-a spus George?
— Ce?
— Crede că n-ar trebui să mă pripesc! Auzi, să nu mă pripesc! A zis că poate n-am înţeles tot contextul. Şi i-am răspuns: „Ba da, îl înţeleg. Pe deasupra, înţelege şi Harris contextul. Harris întrerupe relaţia“. Iar George a spus că a crezut doar că există circumstanţe pe care nu le-am luat în seamă şi că n-ar trebui să acţionez în grabă. Cu alte cuvinte, a spus exact ceea ce mi-a spus şi propriul meu tată.
— Ce porcărie!
I-am răspuns că se comportă oribil, George adică, şi că ar trebui să mă susţină. Iar George a zis ceva de genul „Hai să fim raţionali în privinţa asta, Yardley. Nu ştii sigur că tatăl tău ar fi făcut ceva greşit“. Şi i-am zis „Nu mă mai iubeşti dacă renunţ la banii mei?“. Şi el a spus: „Nu despre asta-i vorba, Yardley. Nu gândeşti raţional“. Şi i-am zis: „Cred că nu mai eşti iubitul meu“.
— Doamne!

— Da. Şi pe urmă am petrecut vreo două ore cu plânsete şi discuţii, iar el îmi spunea că nu sunt rezonabilă. I-am zis că l-aş ierta dacă ar veni cu mine în dimineaţa asta, când plec, fără să-mi pună întrebări. Adică nu i-am cerut să fie de acord cu mine, ci doar să vină cu mine şi să-şi ţină gura închisă. Dar George mi-a spus că-i e imposibil să nu spună ce gândeşte. Şi i-am zis: „Nu pot să cred că te interesează banii mei“, deşi acum cred întru totul chestia asta. După aia, n-am vrut să dorm în casa Pevensie cu tata, nici în casa Goose, cu George. Aşa că mi-am făcut bagajul şi l-am adus pe doc în toiul nopţii. Am dormit în salonul de la Clairmont, iar de dimineaţă am stat de vorbă cu Tipper.

*

Acostăm la docul din Woods Hole. Le ajut pe Erin şi pe Yardley cu bagajele. Maşina lui Yardley o aşteaptă deja. Ne îmbrăţişăm de bun-rămas.
Mai sunt lucruri de spus, dar nu ni le spunem.
O să-mi fie foarte dor de ea.
În câteva minute, s-a dus.
O conduc pe Erin să-şi ridice biletul de autobuz şi aşteptăm în tăcere, la cap de linie.

50.

În ziua următoare, Gerrard îi duce de pe insulă pe unchiul Dean şi pe Tomkin. Nu se vor întoarce niciodată.
Mulţi ani mai târziu, voi afla că tata a plătit facultatea lui Yardley, când ea a refuzat banii lui Dean. Şi că l-a însărcinat pe avocatul familiei noastre, Richard Thatcher, să-l ajute să cumpere jumătatea de insulă a lui Dean.
Casa Pevensie va fi goală câţiva ani.
Când mă mărit cu William Dennis, tata va curăţa o bucată de teren şi-mi va construi o casă. William şi cu mine o vom numi Red Gate,

datorită gardului din ţăruşi de un roşu prăfuit şi a finisajelor exterioare de aceeaşi culoare.
Cam în aceeaşi perioadă, Harris va demola casa Pevensie şi o va reconstrui din temelii; va numi casa cea nouă Windemere. Îi va da Windermere lui Penny, care se va mărita în aceeaşi perioadă cu Sam Easton. Pentru Bess, care se va căsători cu Brody Sheffield un an mai târziu, tatăl nostru va demola casa Goose, pentru a construi Cuddledown.
După o vreme, mie şi surorilor mele ni se va părea că Windemere a fost dintotdeauna acolo, la capătul nordic al insulei Beechwood.
Nu vom resimţi nici măcar ecourile casei Pevensie, nici nu ne vom gândi la ce-ar fi putut să fie. Vom uita să ne fie dor de Tomkin şi de Yardley, vom uita că fiii şi fiicele lor ar fi putut alerga pe alei împreună cu copiii noştri.

51.

Când mă întorc de la Woods Hole, mă duc în camera mea, pretextând că am o migrenă. Rămân acolo întreaga seară. Tipper îmi aduce cina pe o tavă drăguţă.
Îmi spune că băieţii au cerut să mai stea câteva zile, în ciuda absenţei lui Yardley. Au nevoie de timp să-şi facă programul pentru restul verii.
— Niciunul dintre ei nu vrea să meargă acasă, la părinţi. Îşi închipuie că sunt independenţi aici, deşi Luda le spală hainele. George şi Major ar putea lucra pe post de consilieri într-o tabără de vară organizată în luna august. În tabăra aceea mergeau şi ei pe vremuri. Dau telefoane. Pfeff va merge probabil în vizită la nişte verişori. Ştiu că-ţi va fi foarte dor de ei, zice ea. Sper să te simţi în curând mai bine, ca să te bucuri de ultimele zile împreună cu ei.
E prima oară când mi-a pomenit de Pfeff.
Crede că suntem încă împreună.
Dau din cap şi n-o corectez. Nu-i pot spune ce s-a întâmplat. Nu pot să mă plâng, cum m-a acuzat Bess; n-o pot pârî pe Penny. Nu pot fi eu

însămi, dificilă şi nefericită cum sunt, când mama o vrea pe „fata ei cea bună“.
Şi chiar mi-e dor de Pfeff.
Mă gândesc: poate o să vină în camera mea, să-mi ceară iertare. Poate am să fiu în stare să-l iert. Poate o să-mi spună că mă iubeşte şi că are un motiv pentru ceea ce a făcut. O să mă asculte cu adevărat.
Dar nu vine.
Mă gândesc de asemenea: Penny îmi va ciocăni precis la uşă, ruşinată şi cu părere de rău, gata să-şi ceară cu adevărat iertare şi să-mi promită loialitate. Va veni Bess, îngrijorată şi iubitoare. Îmi va lua partea şi mă va înveseli cu frivolităţi şi fursecuri coapte de ea.
Dar mai trece o zi.
Rămân în camera mea.
Vreau să vorbesc despre toate astea cu surorile mele, să le conving să-mi dea dreptate, să urască pe veci persoana care m-a trădat, să urască pe veci persoana care m-a acuzat că sunt egoistă, să mă facă să râd şi să-mi abată gândurile.
Dar poate că n-am fost niciodată acest gen de surori.
Iar ele sunt cele care mi-au greşit.
Aşa că mă gândesc iar la Pfeff. Precis vrea să stăm de vorbă. Cum de-a putut să-mi dezvăluie secretele lui şi să se dezbrace în faţa mea, să mă ţină de mână şi să-mi spună cât de mult mă doreşte — şi să nu simtă nicio remuşcare pentru trădarea lui? E imposibil. Suntem în aceeaşi barcă.
Din când în când, îmi dau cu fard pe obraji, mă pieptăn şi ies pe uşă, ca să mă duc să vorbesc cu el. Simt că n-am linişte până nu aud ce are de zis despre toate astea.
Din când în când, mă opresc în capul scării şi mă întorc la mine în cameră.
Îmi spun că nu contează.
Dar contează.
Îmi petrec timpul citind romane şi discutând cu Rosemary. Vrea să-şi picteze unghiile cu ojă şi să încerce ondulatorul lui Bess. Inventează un cântec despre fursecuri.

Fursecurile sunt mai rele ca brioşele

Fursecurile sunt mai rele ca brioşele englezeşti
Fursecurile sunt nişte pete de aluat
Hai să dăm o lege împotriva fursecurilor

Mă învaţă un „dans celebru“ pe care, zice ea, îl dansează majoretele. Mă prefac veselă pentru ea, prin ceaţa misterelor legate de Pfeff şi Penny, de Yardley şi unchiul Dean, de tata şi Buddy Kopelnick. Vreau să-i arăt surorii mele cât de mult o iubesc. S-o ajut să-şi găsească liniştea. Mă bucur că e aici, dar nu mi se pare drept să mă bântuie pentru totdeauna. Trebuie să caute o cale de a-şi găsi odihna. Şi totuşi, nu sunt sigură că vreau cu adevărat să plece, chiar dacă e cel mai bine pentru ea. În momentul ăsta, doar pe ea o am.

*

La trei zile după plecarea lui Yardley, mi-a ajuns. E după-amiază, iar eu sunt închisă în camera asta fierbinte, mă sufoc şi mă chinui, în vreme ce Lor Pfefferman trăieşte liber şi vesel. În seara asta se organizează un picnic cu fructe de mare pe plajă. Se vor mânca porumb pe ştiulete şi cartofi copţi pe jar. Midii şi homari, unt topit. După aceea, prăjitură cu căpşuni sus, în casă.
E casa mea. Pfeff nu merită să-mi mănânce prăjitura cu căpşuni, fără să suporte consecinţele faptelor lui.
Cobor cu mâinile tremurânde. N-am să mă mai ascund. Am să vorbesc cu el şi pe urmă am să-mi ţin capul sus şi am să-mi iau locul în lumea acestei insule.

52.

În bucătărie e doar Luda, care şterge frigiderul pe dinăuntru.
În camera de zi nu e nimeni.

Afară, Bess depănuşează porumb. Trec pe lângă ea, fără s-o bag în seamă.
De pe alee, îi pot zări pe Penny şi pe părinţii mei pe Plaja Mare, cum fac focul pentru picnic.
Mă îndrept spre Goose.
Vreau o explicaţie. O merit.
Vreau ca Pfeff să înţeleagă — să înţeleagă cu adevărat — cât de tare m-a rănit. Vreau să văd că regretă şi că se ruşinează.
Băieţii nu sunt la Goose, sunt pe Plaja Mică. Major e culcat pe burtă pe nisip şi citeşte cartea scrisă de Armistead Maupin pe care i-a cumpărat-o Pfeff. George şi Pfeff sunt în apă.
Mă opresc la baza treptelor şi privesc scena. Mă simt demnă şi timidă. Nu mă observă de la început. Azi, sunt valuri foarte mari, fapt neobişnuit în golf. George şi Pfeff se aruncă pe plăci de surf, ca nişte puştani.
Major ridică ochii din carte. Poartă un tricou negru şi un şort de baie bleumarin. Fruntea şi nasul îi sunt albe, de la crema solară.
— Bună, Carrie.
— Bună.
— Vrei un sendviş? întreabă el. Avem ton cu salată verde crocantă, vită friptă şi brânză Havarti pe pâine dulce portugheză.
— Nu, mulţumesc.
— Tipper zicea că ai o migrenă afurisită.
— Acum mi-a trecut.
Pfeff mă vede din apă. Mă priveşte-n ochi, îşi apucă placa de surf şi se duce în larg, în căutarea unui nou val. Îi strigă lui George ceva ce nu pot auzi.
— M-am gândit să stau de vorbă cu Pfeff, spun eu.
— Îţi urez baftă, răspunde Major. Vreau să zic că tipul ăsta turuie până te asurzeşte, dar bănuiesc că vrei să te asculte.
Trec pe lângă Major şi mă îndrept spre mal.
Pfeff zăreşte un val pe care vrea să-l călărească — şi se întoarce spre mine. Pare surprins că mă vede, de parcă ar fi uitat deja că eram pe plajă.
Se întoarce iar cu spatele. Îi spune ceva lui George.
George îmi face cu mâna.

— Te simţi mai bine? urlă el, iar dinţii lui pătraţi şi albi formează un zâmbet.
— Pfeff! strig eu. Putem sta de vorbă?
— Ce? Bună! îmi răspunde, se întoarce şi zâmbeşte. Vii în apă?
— Ce?
— Hai să înoţi!
Îşi trece o mână prin părul ud şi se apropie puţin. Nu pot să cred că mă cheamă în apă. De parcă aş fi o simplă cunoştinţă. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.
— Speram să putem sta de vorbă.
George, care s-a îndepărtat mai mult de ţărm decât Pfeff, se cufundă sub un val. Când revine la suprafaţă, o porneşte înot şi se îndepărtează de conversaţie, părând ocupat de apă şi de placa lui.
Pfeff s-a apropiat destul încât să putem vorbi, dar rămâne în apă până la genunchi.
— Nu vreau să discut despre nimic, spune el.
— Dar eu vreau.
— Uite ce e, zice. Sunt un tip impulsiv. Fac alegeri greşite. Ăsta sunt. Ai ştiut-o de la bun început.
— Vrei te rog să ieşi din apă, ca să putem purta o conversaţie?
— Sărut o fată drăguţă sub clar de lună fără avertismente. Uit să-mi pun ceasul să sune. Uit să-mi bag în valiză şosete şi lenjerie. Nu-mi fac temele la şcoală.
— Vreau doar să ştiu…
Pfeff mă întrerupe.
— Nu mai ai ce să ştii. Am spus că nu vreau să vorbesc. Îmi pare rău că te-ai supărat, Carrie, dar ţi-am spus adevărul de la început. Merg la facultate peste patru săptămâni. Asta e o vară de vis, fermecată, care mi-a picat din senin, şi n-am afirmat niciodată că ar fi altceva.
— Nu e o vară de vis, fermecată. E viaţa mea, spun eu, furioasă că el stă acolo, în apă, şi nu pot ajunge la el fără să-mi ud pantalonii. Cred că-mi eşti dator cu o explicaţie.
— Tocmai ţi-am oferit toate explicaţiile pe care le vei primi vreodată, răspunde el, ţinându-şi placa în faţă, ca pe un scut. Fac alegeri greşite, iar tu ai ştiut-o tot timpul.
Vreau să-mi ţip frustrarea. Sau să lovesc ceva. Vreau ca George şi Major să-mi ia apărarea. Vreau ca Pfeff să izbucnească în lacrimi şi să-

mi explice de ce e o persoană îngrozitoare. Vreau să se căiască şi să-i fie ruşine de el însuşi. Vreau să alerge la mine şi să mă ia în braţe, să mă sărute cu pasiune şi să mă întrebe dacă-l iert. Vreau să-l plesnesc peste mutra lui încrezută.
Pfeff se întoarce şi se lasă pe placa lui de surf. Înoată spre George.
Cred că va reveni, că se va căi din pricina comportamentului lui, dar n-o face. Înoată spre larg, tot mai departe. Ca şi cum nici n-aş exista.
Îmi muşc buza ca să nu plâng. Mă întorc şi urc scara dinspre plajă.
Înapoi la Clairmont, îi spun Ludei că sar peste picnicul pe plajă şi mă duc în camera mea. Acolo, iau o doză dublă de Halcion, cu ore bune înainte de apusul soarelui. Îmi pun pijamaua şi plâng până când doctoria mă amorţeşte de tot.

53.

Mă trezesc din somnul indus de Halcion la ora unu dimineaţa. Bess îmi deschide uşa.
— Pleacă, îi spun.
— Carrie!
— Pleacă. Mă simt rău.
— Nu, răspunde ea. Avem nevoie de tine.
— Pentru ce?
Mereu aveau nevoie de mine, înainte. „Avem nevoie de tine“ să ne dai cu balsam pe păr, să construim o fortăreaţă, să ne explici temele, să ne sfătuieşti în privinţa unui băiat, să ne sfătuieşti în privinţa hainelor, să ai grijă de Rosemary.
Dar n-au avut nevoie de mine săptămâni de-a rândul.
— Vino, şopteşte Bess. Nu te-aş ruga, dacă n-ar fi important.
Îşi ţine mâinile împreunate la piept, frământându-şi palmele.
Mă ridic în capul oaselor. Mintea mi-e înceţoşată.
— Mergem afară? Îmi trebuie pantofi? O lanternă?
— Da, răspunde. Îţi trebuie toate astea.

*

Fără niciun zgomot, coborâm la parter. Ieşim afară, pe uşa vestibulului. O luăm pe alei, spre docul familiei.
Deslușesc conturul negru al iahtului și pe cel al șalupei Guzzler, pe fondul mării luminate de lună.
Bess se întoarce și-și pune degetul pe buze.

PARTEA A ȘASEA
O lungă plimbare cu barca

54.

Penny stă în apa care îi urcă până la genunchi, aproape de locul în care docul atinge țărmul. Îi văd pantofii pe nisip.
Se spală pe mâini și pe față, udându-și tricoul alb, larg și pantalonii scurți de blugi; își freacă obrajii cu putere.
— Penny, o strig cu blândețe, te simți bine?
— Nu, nu, las-o, zice Bess.
— Dar m-ai adus aici ca să…
— Nu pentru asta avem nevoie de tine.
Mă ia de mână și mă duce la capătul docului. Primul lucru pe care-l observ e scândura lipsă, mutată din locul în care a lăsat-o tata. E aruncată de-a curmezișul în calea noastră, cu un șir de trei cuie ascuțite care străpung lemnul.
În cuie sunt prinse smocuri de păr uman.
Păşim peste scândură, iar acolo, la capătul docului, zace un corp.
Mă opresc.
— E mort, spune Bess. I-am pipăit gâtul. Și încheietura mâinii, i-am căutat pulsul. Am verificat și am răsverificat.
Mă apropii ceva mai mult și mă las în genunchi.
E Pfeff. Cineva l-a izbit în cap cu scândura.
Are bustul gol. Tricoul lui simplu, gri, e undeva alături, mototolit. Catarama curelei e desfăcută, iar blugii îi sunt descheiați și trași în jos, pe șolduri, împreună cu boxerii.
Poartă adidași. Pe șosetele lui sunt imprimați mici homari roșii.
Îi ating și eu încheietura mâinii, neștiind ce altceva să fac. N-are puls.
E frumos și deplorabil în moarte, cu trăsăturile liniștite, nu însufleţite.
— Trebuie să sunăm pe continent. Să chemăm o barcă-ambulanță. Și, poate, și poliția, zic eu.
— Nu, răspunde Bess.
— Cine ar fi putut face una ca asta? întreb. Cum l-ai găsit?
— Nu, spune Bess. Nu l-am găsit.

55.

Ah!
Ea l-a omorât.
Îngenunchează lângă mine.
— A plecat din Goose împreună cu Penny. I-am văzut ieşind. Au zis că se duc la plimbare. Dar se atingeau, ştii tu, în timpul filmului — avem Fletch de la biblioteca din Edgartown, îţi aminteşti? Şi au plecat înainte de final. Ne-au lăsat la Goose pe George, pe mine şi pe Major. Sunt destul de drăguţi, dar mă consideră un copil. Şi Major a zis, „Nu-i da whisky lui Bess, e prea mult pentru ea". Şi avea dreptate, dar nu mi-a convenit. George era supărat din pricina plecării lui Yardley, dar îmi dădeam seama că nu vrea să vorbească despre asta în faţa mea, şi era foarte, foarte târziu şi — voiam să văd dacă Penny şi-o trage cu Pfeff, să fiu sinceră. Nu mi se părea cinstit faţă de tine, chiar dacă ai zis că nu mă priveşte şi chiar dacă ne-am certat, aşa că…
— Bess, o întrerup. Cum a murit Pfeff?
Penny vine spre noi, udă leoarcă.
— El şi cu mine… Nu fi supărată, Carrie!
Sunt furioasă.
Penny ştia ce simt, ştia în ce hal m-a adus trădarea ei, ştia fiindcă i-am spus, şi cu toate astea — nimic nu conta în faţa nevoii ei de-a fi dorită, de-a fi cea mai drăguţă fată din încăpere, de-a o face pe Erin geloasă, de-a fi fata heterosexuală pe care şi-o doreau părinţii mei, de-a săruta un băiat pe care-l considera atrăgător — toate astea contau mai mult decât mine.
Poate că Penny simte pe undeva că-i sunt soră doar pe jumătate. Poate c-o iubeşte pe Bess aşa cum nu mă va putea iubi niciodată pe mine. Poate că de asta a fost în stare să-mi facă aşa ceva, pentru a doua oară.
Dar la picioarele mele zace un băiat mort, iar Bess a spus „Avem nevoie de tine", aşa că-mi înghit furia şi ascult povestea lui Penny.
— Am venit până aici ca să ne facem de cap, spune ea. Bine, la început am vrut să ne aşezăm pe doc, să ne ciocnim călcâiele de lemnul scândurilor şi să ne uităm la apă, dar pe urmă am început să ne sărutăm şi într-o clipă era peste mine, povesteşte Penny şi

îngenunchează lângă trupul lui Pfeff. Şi cred că se aşteaptă la chestii de la fete. Adică a avut multe experienţe, sau poate nu i se pare că sexul e mare lucru. Şi-a scos tricoul şi mi-a tras pantalonii în jos, şi-i i-a tras şi pe-ai lui, şi eu am zis „O, Doamne, nu!“ Abia dacă-l cunosc, şi nici nu suntem împreună, şi mă gândeam că doar o să ne giugiulim un pic. Şi acum, mă lua cu forţa. I-am zis că nu, iar el zicea întruna „Te rog, te rog, Penny, te rog“ — Penny plânge şi se şterge la nas cu dosul palmei. Şi m-a zăpăcit cu atâta „te rog“, ştii? Dar tot am spus nu, nu voiam mai mult, dar proasta, proasta de mine tot l-am lăsat să mă sărute iar. Pe urmă, parcă trecuse cumva pe pilot automat, îi dădea înainte, cu toate că-i spusesem nu. Mă întrebam cum să scap. L-am refuzat a treia oară, şi el spunea mai departe te rog, şi-mi doream să fiu oriunde în alt colţ de lume, numai aici nu, doar că nu ştiam cum să plec. Pe urmă a venit Bess şi l-a pocnit în cap cu scândura.
Bess dă din cap.
— Ar fi trebuit să-l trag de acolo sau doar să ţip, dar fugeam pe doc, iar scândura era acolo şi am ridicat-o. Nu gândeam.
— M-ai salvat, spune Penny şi-i mângâie părul lui Bess.
— Dar acum e mort, geme Bess. E mort din vina mea.
— N-avea de gând să se oprească, zice Penny. E un nenorocit de violator.
Rămânem tăcute pentru un moment. Sunt încremenită, incapabilă să mă mişc sau să vorbesc, situaţia e copleşitoare.
Bess mă întreabă:
— Ce să facem?

56.

Aş putea spune:
— Hai să le cerem sfatul părinţilor.
Dar părinţii noştri nu sunt genul de oameni cărora să li te confesezi uşor.
Aş putea spune:
— Hai să-i trezim pe băieţi.
Dar ne-am arunca vieţile în mâinile amicilor lui Pfeff.

Am putea chema poliția.
Dar nu vreau s-o expun pe Penny la ororile pe care le spune lumea despre o fată care a fost aproape violată în cursul unei întâlniri romantice.
N-ar fi trebuit să fie singură cu el.
Ea a vrut. Era drăguț. N-ar fi trebuit să se ducă acolo cu el, dacă nu-l voia.
L-a acuzat după ce s-a petrecut fapta, ca să-și salveze sora. E o curvă și o mincinoasă.
Și Bess. Trebuie s-o apăr de orice i se poate întâmpla cuiva în vârstă de paisprezece ani, care ucide pe cineva cu niște cuie ruginite și o scândură veche. Un proces. O închisoare pentru adolescenți. Sau, chiar dacă e achitată, chiar dacă moartea lui Pfeff e înțeleasă de un juriu ca fiind justificată din punct de vedere moral, mediatizarea va fi îngrozitoare.
A, sigur, Harris ar plăti pentru apărarea ei. I-ar păstra numele intact până la capăt. Dar când lumea știe că ești în stare să omori pe cineva — ei bine, nu mai ești mândria familiei. Hai s-o spunem pe șleau.
Hotărârea nu pare deloc o hotărâre. Pare singura cale.
Le aleg pe surorile mele. Aleg siguranța lor. Sunt protectoarea lor și pot găsi cel mai bun mod de a le proteja. Am dat greș în ocrotirea lui Rosemary, dar n-am să dau greș în privința lui Bess și a lui Penny, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să facem niște lucruri cumplite, pe lângă lucrurile cumplite care au fost deja făcute.
— Bess, spun eu. Du-te la Clairmont în mare liniște și adu — am să-ți fac o listă cu ce să aduci de acolo. Bine?
Ea dă din cap.
Mă gândesc puțin, apoi enumăr obiectele de pe listă:
— O sticlă de whisky. Câte un costum de baie pentru fiecare dintre noi și haine — șorturi și tricouri, orice. Și pulovere. Și spray de curățat și un sul de șervete de hârtie. Și ia niște mâncare din cămară — biscuiți Pop-Tarts sau orice e ușor de cărat. Ai înțeles? Repetă.
Bess repetă.
— Să nu scoți niciun sunet. Ia o sacoșă pentru toate lucrurile. Folosește una dintre sacoșele de plajă din vestibul. Clar?
— Îmi pare rău, se smiorcăie ea.
— Ține-ți firea, îi răspund. Fără panică. Du-te!

Bess se întoarce şi-o porneşte pe doc, spre casă.
— Penny, acum du-te la Goose, dar să nu intri, până nu eşti sigură că sunt stinse toate luminile. Ar trebui să doarmă toată lumea. Trage o privire şi asigură-te că nu e nimeni leşinat prin living. Pe urmă, fă cafea. Nu contează dacă e proastă. Fă-o imediat ce ajungi acolo. Ştii să faci cafea?
— Da.
— Stai. Înainte să intri, curăţă-te de nisip pe picioare şi pune-ţi pantofii. Stoarce-ţi tricoul ud. Nu vreau să laşi dâre de apă sau urme de nisip în casă.
Penny încuviinţează.
— În regulă. Adu patru prosoape de plajă. Patru. Şi după aia, du-te în camera lui Pfeff. Poţi să faci asta?
Dă din nou din cap.
— Mergi pe vârfuri, auzi? Aruncă o privire şi vezi ca patul să arate ca şi cum s-a dormit în el. Dacă a fost acolo Luda azi după-amiază, o să fie ordine în camera lui. Răvăşeşte patul. Fă-l vraişte, trage cearşafurile spre capătul pentru picioare. Bine? Apoi fă puţină dezordine, aruncă nişte haine pe jos. Adu un tricou curat pentru el. Nu contează care. Adu tricoul şi patru prosoape. Umple patru termosuri cu cafea şi vino înapoi.
— Ce fac dacă George şi Major sunt încă treji?
— Aşteaptă afară până se duc la culcare. Nu cumva să te vadă.
— De ce să nu mă duc la Pevensie? Nu-i nimeni acolo.
— Vrem ca dormitorul lui Pfeff să arate cum trebuie. Şi avem nevoie de un tricou de-ale lui. Şi trebuie ca prosoapele şi termosurile să fie de la Goose. Tipper şi Luda ştiu tot ce se află în fiecare casă.
— Ce facem? întreabă Penny. Nu ştiu ce facem.
— Rezolvăm problemele atunci când se cer rezolvate, îi răspund. După cum ne spune Harris să facem.

57.

Surorile mele au plecat şi am rămas singură pe doc, cu trupul lui Pfeff.

Nu mă pot împiedica să fiu tristă sau şocată. Acţionez şi atât. Îmi scot puloverul şi-i înfăşor capul lui Pfeff cu el. Rana nu e mare, nici prea sângerândă, dar nu vreau să curgă mai mult sânge pe doc, decât cel pe care trebuie să-l curăţăm deja. E ciudat să-i pun puloverul pe cap şi să-i leg uşor mânecile, dar mă simt uşurată când termin. Nu sunt nevoită să-i văd faţa.
Îmi trec braţele pe sub cele ale lui Pfeff şi-l trag spre Guzzler. Blugii lui se agaţă de scândurile aspre ale docului. Trebuie să-l las jos şi să-i ridic pantalonii. Îi închei fermoarul şi nasturele. Îi închei cureaua.
Pe urmă, îl târăsc până la marginea bărcii şi-l aşez rezemat de cocă. Mă urc în barcă. Îl apuc iar de subsuori şi-i trag corpul pe banchetă. Îl las jos şi ies din barcă.
Duc scândura desprinsă pe plajă, lângă baza docului. Îmi arunc pantofii din picioare şi-mi suflec pantalonii de pijama. Intru în apă şi spăl scândura, forţându-mă să ating cuiele lipicioase şi pline de păr, frecându-le ca să le curăţ.
Bess se întoarce, cărând sacoşa cu provizii. Pulverizez spray de curăţat pe scândură şi-o clătesc iar în ocean. Pe urmă îi dau soluţia de curăţat lui Bess.
Ia şervetele de hârtie şi lanterna mea. Freacă docul scândură cu scândură, căutând urme de sânge sau de păr.
Între timp, culeg câteva pietroaie mari şi grele de pe plajă; le târăsc până la şalupă şi le aşez cu grijă înăuntru. Apoi o încarc cu restul de provizii aduse de Bess. Verific sacoşa pe care a adus-o.
— Ai uitat whisky-ul, remarc, îngrijorată.
Se întrerupe din frecat şi mă priveşte.
— N-am… n-am ştiut ce să iau, îmi spune. M-a încurcat căruciorul de bar. Adică burbonul e whisky? Dar băutura de secară?
— Aşa că n-ai adus nimic?
Dă din cap. Asta-i Bess. Dacă nu e sigură că face perfect un lucru, nu-l mai face deloc.
— Îmi trebuie whisky-ul, îi răspund. Unde e Penny?
— Nu ştiu.
— Mă duc la Clairmont.
— Dar…
Nu-i dau lui Bess ocazia să se plângă c-o las singură cu trupul lui Pfeff. Mă îndrept spre casă cât pot de repede. Intru prin vestibul, atentă să

nu fac niciun zgomot. În pivniţă sunt lăzi cu lichior tare. Acolo ar fi trebuit s-o trimit pe Bess, nu la căruciorul-bar.
Sunt nevoită să aprind o lumină la subsol — lanterna mea e la Bess.
Şi, când aprind lumina, o văd pe Rosemary, şezând pe un balansoar vechi de răchită.

58.

Poartă colanţi şi un tricou de-al meu. E mult prea mare pentru ea. E desculţă.
— Tocmai m-am trezit, spune ea. Nu stau de mult timp aici, pe întuneric.
— M-ai speriat, puişor, îi răspund.
— Pantalonii tăi de pijama sunt uzi. Ce faci?
— Păi…
Nu-i pot spune ce fac.
— De ce înoţi în pijama? întreabă ea.
— Rosemary!
— Ce-i?
— De ce eşti tu aici?
— Nu ştiu! răspunde, iar faţa i se boţeşte. Mă trezesc câteodată şi vin să te văd, asta-i tot. N-am mai fost niciodată în pivniţă — se uită împrejur.
E o încăpere mare, cu tavanul scund. Totul e etichetat în ordine. Pare un loc deprimant, în lumina puternică a becului de deasupra noastră. Ungherele sunt întunecate, iar vopseaua de pe pereţi e scorojită.
— Mi-e frică.
Îngenunchez în faţa balansoarului şi o iau de mâini.
— E doar o pivniţă sinistră, da? Toate pivniţele sunt sinistre. Dacă mergem sus, o să pară o noapte ca oricare alta, cu Tipper şi Harris care dorm la etajul cel mai de sus, cu flori pe masa din bucătărie, cu mâncare bună în frigider şi cu razele lunii pătrunzând prin ferestre.
— Dar tu, de ce eşti trează? întreabă ea. Ce faci aici? De ce eşti udă?
O, Doamne! Vreau s-o consolez. Vreau s-o ajut să se liniştească. Dar n-am cum s-o alint la miezul nopţii în care muşamalizez o crimă.

— M-am trezit, îi spun. M-am dus puţin pe ţărm, ca să mă gândesc. Pe urmă, m-am gândit… să ştii că nu sunt mândră de asta, dar m-am gândit să beau puţin vin, să pot adormi la loc.
— Nu bea vin în toiul nopţii, spune Rosemary, îngrozită. Aşa devii alcoolică. Până şi eu ştiu chestia asta.
— Ai dreptate, răspund. Ai perfectă dreptate. Ce-ar fi să urcăm împreună, în mare linişte, şi eu am să fac o baie, iar tu poţi… nu ştiu. Vrei să citeşti sau să mai faci o brăţară a prieteniei?
Rosemary dă din cap.
— Haide, puişor! Vrei să te iau în braţe? Nu ştiu dacă mai pot, dar încerc.
Întinde braţele spre mine şi o ridic. Îşi înfăşoară picioarele în jurul taliei mele. Stingem lumina din pivniţă şi urcăm scara încet, încet, până în camera mea, de la cel de-al doilea etaj.
Pornesc iar ventilatorul, să acopăr orice sunet s-ar putea auzi din zona docului. Perdelele sunt trase.
O aşez pe Rosemary pe patul meu şi îngenunchez în faţa ei. Inima îmi bate cu putere, iar mâinile îmi tremură, dar vreau ca ea să se simtă în siguranţă şi iubită, în ciuda a ceea ce urmează să fac.
— Îţi aminteşti când tu şi Tomkin aţi făcut cel mai mare castel de nisip? Pe plajă, departe de mal, ca să nu-l ia apa? L-am încercuit cu pietre şi l-am decorat cu scoici.
— Îhî.
— Mama ţi-a dat voie să aduci ceşti şi căni pe plajă, să faci multe grămăjoare, de mărimi diferite. Şi ai fost aşa de mândră!
— Avem o poză într-unul dintre albume, zice Rosemary.
— Da. Ne-am distrat bine. Gândeşte-te la asta. A fost o zi minunată!
Rosemary începe să plângă încet.
O, nu acum, micuţo. Te rog să nu ai nevoie de mine acum!
— De ce plângi?
— N-am să mai fac castele, spune ea. N-am să mai fac niciodată vreunul.
— O, draga mea, am putea face un castel.
— N-am să-l mai văd nici pe Tomkin. L-am văzut pentru ultima oară şi n-am ştiut că e ultima oară.
— Ai putea să-l revezi, îi răspund — nu vreau să-i spun că Tomkin n-o să mai vină pe insulă.

— Ba nu! Sunt aici doar ca să te vizitez pe tine. Şi pe mama, dar ea nu mă vrea.
— Dar poate că, dacă l-ai vizita, te-ai simţi mai bine. Tomkin s-ar juca cu tine. Îi plac mult mai mult decât mie jocurile de masă, şi l-ai putea învăţa să facă brăţări.
Rosemary scutură din cap.
— Nu vin decât în casa asta. Şi la tine. Ţi-am spus deja — îşi şterge nasul cu mâneca bluzei. Asta se întâmplă. Nu eu hotărăsc. Sunt pur şi simplu aici.
O îmbrăţişez strâns. Plânsul i se domoleşte. Îşi trage nasul de câteva ori.
Mă gândesc la Bess, în frig, pe doc, lângă un cadavru.
Şi la Penny — unde naiba-i Penny? S-a întors? A luat ceea ce ne trebuie?
— Mă duc să dau drumul la apă în baie, îi spun lui Rosemary. Şi să ies din pantalonii ăştia uzi de pijama.
Ea dă din cap.
— Bine.
— Stai aici, mă întorc imediat. Trebuie să mă încălzesc şi am nevoie de o baie, ca să-mi vină somnul.
— Îhî.
Înşfac o pereche de pantaloni de trening şi un pulover roz vechi. Intru în baie şi închid uşa. Dau drumul la apă, dar nu pun dopul în cadă şi nu pornesc apa cu presiune, fiindcă nu vreau să fac vreun zgomot care i-ar trezi pe părinţi.
Îmbrac hainele uscate, îmi îndes iar picioarele în adidaşi şi întredeschid uşa dinspre camera lui Bess. O străbat în vârful picioarelor şi cobor în grabă la parter. Arunc pijamaua umedă în coşul cu rufe murdare şi iau o sticlă de whisky din pivniţă. Pe urmă fug cât pot de repede spre docul familiei, lăsând fantoma tristă, însingurată, dornică de afecţiune a surorii mele de aproape zece ani să mă aştepte.
De fapt, îmi pare mai rău pentru trădarea asta, decât pentru orice altceva.

59.

Bess e pe doc.
— Unde-i Penny? o întreb în şoaptă, când ajung destul de aproape încât să mă audă.
— N-a mai venit.
— Ai căutat-o?
— Nu.
— De ce?
— Nu mi-ai spus s-o caut.
— Ai curăţat scândurile?
— Le-am frecat de două ori.
— Ce ai făcut cu toate şerveţelele de hârtie?
— Sunt în sacoşă.
— Bun. Le putem arde mai târziu. Stai aici.
— Unde te duci?
— Să văd de ce întârzie Penny.
— Să vin şi eu?
— Ţi-am spus să stai aici.
— Nu… nu vreau.
— Rămâi şi gata.
O las şi mă duc la casa Goose. Întind o mână spre poartă, când aud:
— Carrie!
Penny e ghemuită în tufişuri, chiar lângă alee. Îngenunchez lângă ea.
— Sunt încă treji?
— Au fost. S-au dus în sfârşit sus, a durat o veşnicie, dar acum e lumina stinsă la Major.
— Şi la George?
— Era, când am verificat. Camera lui dă spre spatele casei.
— Cât timp le trebuie oamenilor ăstora să adoarmă?
— Nu prea mult, cred. Au băut bere mai devreme.
Înconjurăm casa Goose. Lumina e stinsă la George, dar la baie e încă aprinsă.
— Oare chiar o fi cineva acolo, sau fac doar risipă de electricitate? şopteşte Penny.
— Probabil fac risipă.

Ne întoarcem în locul de unde putem vedea fereastra lui Major. Ne aşezăm pe alee ca să vedem mai bine. Iar Penny, căreia nu i-a păsat niciodată cu adevărat cum mă simt,
care se gândeşte doar la ea —
Penny cea
egoistă,
frumoasă —
mă ia de mână, aşa cum făcea în copilărie.
Mă apuca de mână
când se supăra Harris pe noi,
când trebuia să recităm poezii pentru bunica şi bunicul,
când Tipper întârzia să ne ia de la cursul de dans,
când şedeam împreună în barcă şi vedeam insula Beechwood răsărind din întinderea vidă a mării.
Ne ţinem de mână acum şi aşteptăm.
Se aud paşi pe alee şi o zărim pe Bess.
— Trebuia să stai cu Pfeff, îi şoptesc.
— Ai plecat de mult timp, răspunde. M-am îngrijorat.
— Nu-i nimic. Nu se culcaseră băieţii. Dar sunt sigură că acum s-au culcat.
— Dacă vă ajut şi eu, putem intra şi ieşi mai repede, propune Bess. Mă duc sus şi rezolv camera lui — îşi trece hotărâtă părul auriu pe după urechi. O să-mi fie mai uşor decât vouă.
E adevărat. Bess poate răscoli camera lui Pfeff fără să-şi aducă aminte cum mirosea gâtul lui Pfeff, conturul pometiţlor lui, imaginea lui într-un anume pulover, felul cum întorcea colţurile paginilor cărţilor. N-o să-i pese de ciorapii lui din Edgartown, nici de perna pe care-şi punea capul noaptea.
— Bine, spun. Penny, adu prosoapele de plajă şi termosurile. Eu pregătesc cafeaua.
Şi pornim.
Parcă ne mişcăm cu încetinitorul în timp ce intrăm toate trei în Goose tiptil, apoi ne despărţim; Penny se duce la cămară, Bess începe să urce scara pe furiş, iar eu deschid dulapul în care e păstrată cutia cu cafea.

Penny aliniază patru termosuri pe bufet. Găseşte o sacoşă de plajă, încă plină cu cremă de soare şi cutii calde, nedeschise, de Coca-Cola. Îndeasă patru prosoape în sacoşă. Mă apucă de braţ şi şopteşte:
— Ne trebuie costum de baie?
— Le-a luat Bess.
— Pentru el. Un costum de baie pentru el.
— Nu, îi răspund.
— De ce nu? Ar trebui să poarte unul.
Cafeaua începe să se filtreze prin aparat şi în carafă.
— Nu.
— Dar…
— Uite ce e, îi spun. Vrei să-i scoţi pantalonii şi să-i pui costum de baie?
Păleşte.
— Nici eu, continui. Şi chiar că n-avem nevoie. O să-l scufundăm cu greutăţi şi n-o să-l găsească nimeni. Nici într-un milion de ani.
Nu mă simt nici pe departe la fel de sigură cum vreau să par.
— Bine, zice Penny. Am încredere în tine.
Ne holbăm la aparatul de cafea care şuieră, iar carafa se umple.
Bess coboară scara. Ne face semn cu mâna, că totul e în regulă.
Când e gata cafeaua, o turnăm în termosuri, înfiletăm capacele şi ieşim. Pe drumul spre uşă, înşfac o pungă cu chipsuri de cartofi.

60.

Vâslim în Guzzler departe de doc. Eu ţin o vâslă, Penny, pe cealaltă.
Nu vrem să se audă zgomot de motor.
Acum e ora două şi jumătate dimineaţa. Toate luminile din toate casele sunt stinse, în afară de cele lăsate aprinse în casa Goose de George şi Major.
Când ajungem departe, în larg, tragem vâslele în barcă şi pornim motorul. Aerul e rece, iar apa neagră. Curând, nu mai putem vedea uscatul şi pare că cerul negru e una cu apa neagră, iar noi plutim în mijlocul neantului.

Când suntem cu adevărat în larg, atât de departe, încât pare imposibil ca trupul lui Pfeff să ajungă vreodată la ţărm, opresc motorul. Dau drumul ancorei.
Desfăşurăm puloverul de pe capul lui Pfeff. Nu cred că-i va găsi cineva corpul vreodată, dar, dacă o va face, nu vreau ca puloverul meu să fie asupra lui.
Pielea feţei lui e rece. Îi închid ochii.
Îi scoatem adidaşii şi ciorapii cu homari şi vârâm ciorapii în pantofi, aşa cum ar fi făcut el, dacă s-ar fi dus să înoate.
Luăm pietroaiele pe care le-am cules de pe plajă şi i le îndesăm în buzunarele din faţă şi din spate ale pantalonilor. E o operaţiune înfiorătoare. Pielea lui e lipicioasă şi păroasă. Pietrele nu intră uşor.
Ne temem că nu sunt suficiente greutăţi încât să-l scufunde, aşa că-i suflecăm pantalonii şi îndesăm pietre mai mici în pliuri.
— Cred totuşi că ar trebui să poarte costum de baie, zice Penny. În caz că-l găseşte cineva. Ar fi trebuit să aducem unul.
— Nu are niciun rost, de vreme ce îi îngreunăm corpul cu pietre, explic eu. Trebuie să facem asta, iar odată ce l-am îngreunat, va fi evident ce s-a întâmplat pentru oricine l-ar găsi.
— Pietrele astea nu-s destul de grele. N-o să se scufunde.
Are dreptate.
— Ancora! exclam eu.
Tragem ancora din apă. E legată cu un lanţ de o sfoară galbenă, de nailon. Folosim briceagul, acelaşi cu care am tăiat prăjitura de căpşuni în acea primă Dimineaţă Devreme, şi tăiem sfoara de nailon. Pe urmă o legăm strâns în jurul taliei lui Pfeff.
Penny se opreşte brusc şi-şi acoperă faţa cu palmele.
— Ce s-a întâmplat? întreb, deşi fireşte că ştiu foarte bine.
— N-ar trebui să facem chestia asta.
— Hai să terminăm odată.
— Nu pot.
— Poţi.
Se uită la mine.
— Ar trebui să ne ducem imediat acasă şi să le spunem tuturor adevărul. Nu e prea târziu să ne răzgândim.
— Nu.

— Vor înțelege. Le spunem… nu știu ce le spunem, dar o să sunăm la poliție și…
— Penny.
Mă străduiesc să vorbesc cu blândețe. Cu calm. Le explic ei și lui Bess ce va păți persoana care l-a ucis pe Pfeff.
Le explic și ce va păți Penny.
— E mort, le spun. N-a fost o persoană cumsecade. Trebuie doar să ducem treaba la bun sfârșit și să ne dorim să nu se fi întâmplat niciodată. Vom minți extrem de bine, apoi vom uita. N-o să ne mai gândim niciodată. N-o să pomenim niciodată despre asta. Și va dispărea cu totul.
— Eu nu pot să uit, spune Penny.
— Ba poți. Așa cum ai uitat-o pe Rosemary.
Penny se uită la mine stupefiată.
— N-am uitat-o pe Rosemary.
O fixez cu privirea.
— N-am uitat-o, insistă ea.
— Pare că ai uitat-o.
— Mă gândesc zi de zi la ea.
Bess dă din cap.
— Pare aiurea, dar eu mă rog la Rosemary. Ca și cum ar fi un înger, sau așa ceva. Înainte să adorm. Îmi place să cred că ne veghează. Dar nu acum, zice ea, tremurând.
Mă gândesc puțin la lucrul ăsta. Niciuna nu vorbește vreodată despre ea. Nici măcar un cuvânt, de când am fost cu Penny în pod și de când am țipat la Bess.
— Nu-mi pot da seama dacă vreuna dintre voi se gândește măcar o secundă la Rosemary, le zic.
— Lui mami și lui tati nu le place să vorbească despre ea, zice Bess. E prea mult. Încerc să le arăt în felul ăsta că-i respect, știi tu.
— Nu-mi place să-mi arăt sentimentele, spune Penny direct. Parcă m-aș dezbrăca în public.
— Deci putem face treaba asta, zic eu. Ne pricepem la asta.
— La ce? întreabă Penny.
— La jucat teatru. Ne-am prefăcut întregul an că totul e bine, și vom continua să ne prefacem. Știm cum. E în tradiția familiei. Și, după o vreme, va fi totul bine. Înțelegeți?

Dau amândouă din cap.
— Nu trebuie decât să trecem cu bine de partea care urmează, iar restul va fi mai uşor. Nu există altă cale de ieşire, decât să înfrunţi problema, citez eu deviza tatei.
Bess ţine ancora.
Eu îl apuc pe Pfeff de umeri.
Penny îl apucă de picioare.
Îl ridicăm şi ne cocoţăm pe banchete. Barca se înclină din pricina greutăţii noastre, suntem toate pe o singură parte, dar nu ne pierdem echilibrul.
Îi dăm drumul lui Lor Pfefferman în apa oceanului, cu ancora legată de talie.
Privim corpul lui în timp ce se scufundă.
— Oasele i-s de coral, spune Penny, citându-l pe Shakespeare. Ochii lui, mărgăritare.

61.

Pornesc motorul şi plecăm. Curând, nici nu mai ştim unde zace Pfeff şi oprim din nou şalupa.
Ne schimbăm hainele — cu costumele de baie şi îmbrăcămintea adusă de Bess.
Ne punem puloverele pe noi.
Folosim bricheta părinţilor noştri să ardem şerveţelele de hârtie cu care a curăţat Bess docul. Aruncăm în aer hârtiile în flăcări şi le privim dezintegrându-se, scântei minuscule, portocalii, care se aştern pe mare şi se sting.
Deschid sticla de whisky şi o trecem de la una la alta în tăcere.
E aproximativ ora 3:45 dimineaţa.
Stăm toate trei întinse sub o prelată de ploaie, pe podeaua bărcii. Dar ne e greu să dormim.
— Vă amintiţi când prietenul ăla al mamei ne-a dus pe toate trei în camping? întreabă Bess.
— Îhî, răspund, deşi nu-mi prea aduc aminte.

Am doar amintirea vagă a unor hotdogi fripţi pe băţ şi a unui rucsac galben, plin cu provizii; cam atât.
— Aveam doar vreo trei ani, zice Bess. Dormeam toate sub o cuvertură ca asta. Eram mult prea mică să merg în excursie.
— Ai făcut pipi în pat, spune Penny.
— Nu-i adevărat.
— O, ba da, răspunde Penny. Când m-am trezit, aveam piciorul ud. A trebuit să mă duc la pârâu şi să mă spăl în apa aia rece ca gheaţa, iar patul nostru era plin de pipi şi am fost nevoite să băgăm totul într-un sac negru de plastic şi să-l aducem acasă, să spele mama lucrurile.
— Cine era tipul ăla? întreabă Bess. De ce a vrut să ne ia în camping?
— Habar n-am, răspunde Penny. Dar îmi aduc aminte că i-a dat lui Carrie o pungă cu jeleuri combinate. Şi i-a zis: „Împarte-le cu surorile tale“, dar le-a lăsat cu totul în grija ei. Ne împărţea câte două odată, de parcă ar fi fost regina jeleurilor.
— Buddy, spune Bess. Aşa-l chema.
— Cum de-ţi aminteşti? întreabă Penny, somnoroasă.
— Creierul meu e mai tare decât crezi.
— Buddy Kopelnick? întreb eu, înţelegând brusc totul.
— Posibil, zice Penny.
Buddy Kopelnick ne-a dus în camping. M-a dus în camping.
— Kopelnick? întreabă Bess.
— Da, aşa-l chema, spun, amintindu-mi mai multe. Am înfipt hotdogii în ţepuşe. El a pus ketchup pe o farfurie de carton, iar noi ne înmuiam toate trei cârnaţii acolo.
— Ar fi trebuit să mergi numai tu, îşi aminteşte Penny. Fiindcă erai cea mai mare. Dar am făcut scandal, şi mama mi-a dat voie să vin cu voi. A făcut şi Bess gălăgie, aşa că am mers toate trei.
— Nu e deloc stilul mamei să lase un tip oarecare să ne ducă în camping, remarcă Bess.
— Era un vechi prieten, spun eu.
Încerc să-mi amintesc figura lui Buddy, dar nu reuşesc. Persoana lui lipseşte complet din mintea mea. Îmi aduc aminte de hotdogi şi de Penny spălându-şi piciorul, pentru că a făcut tăraboi din cauza asta. Purta un şort albastru, iar adidaşii ei albi, murdari, erau pe malul pârâului, lângă ea. Îmi amintesc şi că am păstrat jeleurile roz pentru mine şi că le-am împărţit pe cele verzi şi negre surorilor mele, fiindcă

nu-mi plăceau. Mi-o amintesc pe Bess întinzându-şi palmele lipicioase şi cerând mai multe bomboane.
Cu toate astea, figura lui nu-mi vine în minte. E ca şi cum n-a existat niciodată pentru mine. Buddy Kopelnick e doar o faţă scrijelită pe o fotografie veche.
Bess şi Penny au încetat să se gândească la el. S-au îmbătat şi cântă „Ce să facem cu un Marinar Beat?"
Fac exact ceea ce le-am cerut. Ceea ce facem întotdeauna noi, cei din familia Sinclair.
Ne prefacem. Minţim. Încercăm să ne simţim bine.

*

Când răsare soarele, bem cafeaua din trei termosuri. Mâncăm chipsurile de cartofi.
Le povestesc despre mine şi Rosemary, despre ziua când am mâncat chipsuri de cartofi la micul-dejun, pe vremea când trăia.
Bess mai vrea whisky, dar nu-i dau. Trebuie să fim treze şi să mirosim a apă de mare şi a cafea când ne întoarcem.
În schimb, ne turnăm în ceşti cafea din cel de-al patrulea termos. În termosul „lui Pfeff", unul mare, turnăm whisky din belşug, dar nu-l umplem, astfel încât să pară că el a băut cel puţin jumătate. N-avem habar cum e cu amprentele, ar fi trebuit să punem gura şi degetele lui Pfeff pe termos, dar acum e prea târziu, aşa că-l ştergem cu un prosop de plajă şi plănuim să spunem că a căzut în apă cu capacul închis. Aşa se explică absenţa amprentelor lui pe termos. În caz că întreabă cineva. Dar probabil că amprentele lui nu se află în evidenţa poliţiei, le spun surorilor mele. Aşa că nu contează ce e pe termos.
Mâncăm biscuiţii Pop-Tart.
Aruncăm sticla de whisky în ocean.
Ştergem cu un prosop bancheta pe care a zăcut Pfeff. Pe urmă stropim prosopul cu spray-ul de curăţat, îl clătim în ocean, îl stoarcem şi-l întindem la uscat. Luăm tricoul gri, pătat de sânge al lui Pfeff, puloverul meu şi tot ce a purtat fiecare dintre noi noaptea trecută şi le

înfăşurăm strâns, ca pe o minge, în jurul unei pietre mari. Scufundăm mingea. Se duce încet la fund, după care dispare cu totul.
— Odihneşte în pace, bunule maiou gri, spune Bess.
— Odihneşte în pace, minunat şort de blugi, spune Penny.
— Rămas-bun, pulover roz, spun eu.
E mai mult decât a spus vreuna dintre noi pentru Pfeff, în clipa în care s-a scufundat. Dar n-are rost să fac vreo remarcă pe tema asta.
Când suntem sigure că barca e cu totul în regulă, intrăm în apă şi ne udăm părul şi costumele de baie. Mai târziu, când ne întoarcem la Beechwood, hainele noastre vor fi convingător de umede, la fel şi prosoapele.
Lăsăm unul dintre prosoape, pe cel al lui Pfeff, împăturit ordonat. Mototolim bluza adusă din camera lui şi-o punem pe podeaua bărcii, lângă pantofi şi şosete, ca şi cum şi-a scos-o înainte să intre în apă.
Ne ştergem amprentele de pe spray-ul de curăţat şi-l aruncăm în ocean.
Suntem aşa departe în larg, încât nu putem vedea uscatul, dar ne ghidează busola şi ne îndreptăm spre casă.
E ora 6:48 dimineaţa când acostăm pe insulă.

62.

Legăm barca la mal şi-o lăsăm vraişte. Fugim pe doc.
Tipper, Luda şi Harris sunt în bucătăria de la Clairmont, unde miroase a cafea şi a cornuri cu scorţişoară. Sunt surprinşi când dăm năvală.
Vorbim toate trei în acelaşi timp. Penny plânge. Bess plânge. Eu plâng.
Explicăm că am ieşit la o Dimineaţă Devreme cu Pfeff. Era una dintre aventurile alea în care am mai fost, ca să ne bucurăm de răsăritul soarelui.
Pfeff a adus cafeaua şi
noi am adus gustări şi e
adevărat,
am crezut că vin şi Major şi George, dar nu erau
acolo. Nu ştim de ce. A fost ideea lui Pfeff, şi poate că a uitat să le spună. Sau poate că s-au trezit târziu.

Oricum, am ieşit în larg, ca de obicei, doar că de data asta a venit şi Bess.
Iar Pfeff se purta ciudat, poate că era
băut.
Conducea şalupa în zigzag şi era
zvăpăiat
şi e
adevărat,
pare imposibil să fie cineva
beat la ora şase dimineaţa, dar suntem convinse că era,
fiindcă tot cânta şi se purta aiurea.
Am încercat să-l facem să mănânce, dar a refuzat.
Şi, când a oprit barca, ne-am dus cu toţii să înotăm, ca de obicei.
Poate ar fi trebuit să-l împiedicăm pe Pfeff să intre în apă, fiindcă, firește, n-ar trebui să intri în apă când eşti
beat,
iar noi suntem foarte atente de obicei, dar nu
ne-am gândit. De fapt, e
adevărat,
Carrie a spus „Nu intra în apă, Pfeff“, dar el a râs şi a sărit în apă.
Pe urmă am înotat, iar el s-a dus foarte departe de barcă, tare departe, dar râdea şi totul era în regulă, şi după aceea, Penny a ieşit din apă.
Se rezema de margine şi vorbea cu Bess, când s-a petrecut ceva ciudat cu ancora. Chestia galbenă de nailon, funia care ajunge la lanţul ancorei, era zdrenţuită toată, iar Penny a auzit un pleosc şi a zis „O, Doamne, cred că tocmai s-a rupt funia“.
Carrie şi Bess au ieşit din apă ca să se uite, şi am tras ancora sus, dar nu mai era nimic. Se rupsese funia.
Eram toate preocupate de asta şi ne făceam griji că o să fii supărat pe noi, tati, pentru că am pierdut ancora, deşi nu era vina noastră, dar e
adevărat
că n-am verificat dacă funia e intactă, şi ştim că trebuie să verifici funia de fiecare dată când arunci ancora, dar oricum, e
adevărat
că nu am fost deloc atente, şi când ne-am uitat, nu
l-am putut zări pe Pfeff.
L-am strigat şi l-am tot strigat şi ne-am uitat peste tot împrejur,

dar pur şi simplu, nu era nicăieri.
S-a dus la fund.
Nu l-am putut găsi.
Am pornit barca şi am dat roată, l-am căutat şi iar l-am căutat, şi l-am strigat, dar nu era.
Poate a fost un
rechin, fiindcă, ştiţi voi, oamenii spun că sunt rechini în apă, chiar dacă n-am văzut niciodată vreunul,
sau poate era doar
beat
şi s-a înecat cu apă, sau a inspirat-o, şi
nu ştim cum, s-a dus la fund.
L-am strigat şi l-am tot strigat, şi l-am căutat şi iar l-am căutat şi
până la urmă am venit acasă, la voi
mami şi tati.
Suntem aşa de speriate!

63.

Tipper vrea să sune la poliţie, dar Harry nu e sigur. Spune că nu vrea să amestece poliţia în treaba asta. Spune că e o problemă de familie.
Tipper insistă că, în cazul unei morţi accidentale, trebuie să chemi poliţia. Să-l caute pe Pfeff. Poate că e încă în viaţă.
— Nu e în viaţă, spun eu.
— Ar putea fi, zice Tipper. S-o fi ţinând de o geamandură sau poate încearcă să înoate spre mal.
— Nu era nicăieri, spun. L-am căutat.
— Nu vreau poliţişti pe insulă, spune Harris.
— Te rog, dragule, zice Tipper. Trebuie să facem ceva pentru băiatul ăla.
În cele din urmă, tata e de acord ca mama să sune la poliţie — dar durează trei ore până ajunge barca lor, şi până şi Tipper e nevoită să admită că Pfeff ar fi înotat până la ţărm între timp, dacă ar fi fost vreo speranţă s-o facă.

Chipul ei e sumbru în clipa în care întâmpinăm şalupa poliţiei pe docul pentru personal. Din ea coboară doi agenţi în uniformă, de pe Martha's Vineyard. Ambii sunt roşcaţi şi albi. Unul e robust şi tânăr, ca un taur. Celălalt e vânos, tăbăcit şi mult mai în vârstă, semănând cu un piton.
Ne asigură că un echipaj îl caută pe Pfeff în ocean. Ne pun întrebări despre locul în care eram ancoraţi când a murit.
Minţim.
Acceptă cafeaua oferită de mama. Spun că n-au nevoie să discute cu Major şi cu George, cu Luda sau cu Gerrard, dar stau de vorbă scurt cu părinţii mei şi ne interoghează separat pe mine, pe Penny şi pe Bess.
Surorile mele şi cu mine ştim ce avem de făcut.
Iau loc în sufragerie, împreună cu agenţii. Mă doare pielea de oboseală, dar mă forţez să-i privesc în ochi.
La ce oră aţi scos barca în larg?
— La cinci şi jumătate.
— Ştiu că ceasul deşteptător al mamei sună la 5:45.
E teribil de devreme.
— Am vrut să prindem răsăritul.
— M-am uitat la ora la care răsare soarele, în ziarul de dimineaţă.
Totuşi, e destul de devreme pentru nişte adolescenţi, nu-i aşa?
— Am mai făcut asta, spun. Îi puteţi întreba pe George şi pe Major. Dar adevărul e, domnule, că am plănuit dinadins să plecăm atât de devreme azi, sperând că sora mea cea mică, Bess, va dormi şi nu va veni cu noi. Vrea mereu să stea pe lângă copiii mai mari, ştiţi? Se ţine scai.
Plecarea matinală era menită s-o descurajeze.
— Da, domnule.
Dar a venit.
— A venit.
Mama ta mi-a spus că aţi fost cu băiatul ăla, Lawrence. Că era iubitul tău.
— A spus ea asta, domnule?
Penny, Bess şi cu mine am căzut de acord asupra unei singure versiuni în privinţa asta.
— Nu l-aş putea numi în niciun caz iubit. Dar a fost ceva între noi. O idilă de vară. El a avut ideea să ieşim cu barca.

Face parte din povestea noastră — că Pfeff şi cu mine nu eram într-o relaţie serioasă. Dar că el voia să fim mai apropiaţi şi că mi-a cerut să ieşim cu barca. Sperăm că va fi suficient, ca să-i convingem pe George şi pe Major.
Vasăzică, v-aţi întâlnit la ora cinci dimineaţa?
— La cinci şi jumătate. Eu şi surorile mele am adus mâncare de acasă, iar Pfeff, adică Lor, Lawrence, a adus cafea, prosoape şi alte chestii.
Spune-mi ce s-a întâmplat după aceea.
Îi spun povestea pe care le-am recitat-o părinţilor. Că părea beat. Că n-ar fi trebuit să-l las să înoate. Că poate a fost un rechin.
— Credeţi că s-a înecat?
Posibil. Înecul e uimitor de silenţios şi de rapid. Se înregistrează câteva cazuri de înec în fiecare an prin părţile astea.
— E ca şi cum ar fi dispărut pur şi simplu. Aşa de repede!
Oamenii se duc la fund în şaizeci de secunde, sau chiar mai puţin de atât. Mulţi dintre ei nici măcar nu fac vreun semn din mână şi nu strigă după ajutor. Îi împiedică o anume reacţie psihologică.
— N-am auzit nimic. Dar eram ocupate cu ancora. S-a rupt funia care o ţinea.
Agenţii notează ceva despre ancoră.
— Bea, adaug eu. Nu e doar o bănuială, sunt foarte sigură. Poate avea ceva în termos.
Aha. Avem o echipă care caută acum corpul.
— Trimiteţi scafandri?
Le-am spus agenţilor că Pfeff s-a înecat în altă zonă decât cea în care l-am aruncat, la aproximativ o oră depărtare de mers cu barca, dar vreau totuşi să ştiu.
Da, domnişoară. O echipă de scafandri.
— O, Doamne! Şi cât durează?
Câteva zile.
— Ne anunţaţi dacă-l găsiţi, nu-i aşa?
Cu siguranţă.
Şi mă lasă-n pace, deocamdată.
Va trebui să mai vorbim cu tine, mai încolo. Nu te speria. Asta e procedura standard.

Pe insulă sosesc noi membri ai echipei. Sunt îmbrăcaţi în haine civile. Par să fi venit ca să cerceteze şalupa Guzzler. Stau în fosta cameră a lui Rosemary şi-i urmăresc de la fereastră.
Fotografiază totul. Se uită la genţile şi la cutiile noastre cu gustări mâncate pe jumătate. La mormanul de prosoape umede şi la ambalajele de biscuiţi Pop-Tart. Îi privesc cum deschid fiecare termos în parte. Miros conţinutul. Ridică tricoul, pantofii şi şosetele lui Pfeff. Se uită la funia ancorei dispărute.
Harris îi conduce, urmat de câini. Discută puţin. În timp ce se întoarce spre casă, observ ceva.
A dispărut scândura.
Scândura pe care am stropit-o cu soluţie de clor şi pe care am spălat-o în mare.
Ştiu că am aşezat-o la loc, acolo unde a stat toată vara.
Ştiu sigur.
Dar nu mai e acolo.

64.

Vreau să le întreb pe surorile mele unde e scândura, dar Penny, Bess şi cu mine am convenit să nu discutăm absolut deloc între noi. Ştim că vom fi tentate să vorbim despre cele întâmplate, însă ne-ar putea auzi cineva. Nu merită să riscăm. Plângem şi o lăsăm pe mama să ne consoleze. Le spunem fiecare povestea lui Major şi lui George.
Poliţiştii pleacă la asfinţit. Mai târziu o sună pe mama. Îi spun că n-au găsit cadavrul, dar scafandrii vor reveni a doua zi.
Părinţii lui Pfeff au fost anunţaţi.
Major şi George au decis să plece în ziua următoare de pe insula Beechwood.
Luăm cina în casă, într-o atmosferă mohorâtă. Tipper pune la îndemână şervete de masă şi pahare pentru vin. Ea şi Luda servesc linguine cu sos de carne, urmate de o salată şi un platou cu brânzeturi.
Mâncăm tăcuţi, în cea mai mare parte a timpului. Bess plânge puţin. Penny spune:

— Hai, lasă, tu l-ai cunoscut cel mai puţin dintre noi.
Asta o face pe Bess să plângă şi mai tare, până când e nevoită să plece de la masă.
George, care poartă un veston de costum şi are părul dat cu gel şi pieptănat cu cărare într-o parte, ca un om de afaceri, încearcă să poarte o conversaţie cu tata, în timp ce Major, îmbrăcat cu un tricou negru, se holbează trist la propria farfurie, fără să înghită mai nimic.
Mai târziu, eu şi Penny ne ducem până la Goose. Ne oferim să-i ajutăm pe băieţi la făcutul bagajelor. Aşa ne-a cerut Tipper. E responsabilitatea noastră să le ridicăm moralul.
Lui George şi lui Major nu le pasă de bagaje. Se gândesc să le lase până-n ultimul moment şi să-şi îngrămădească lucrurile de-a valma. În schimb, ne întreabă dacă am vrea să punem un film. Ne cuibărim toţi patru pe canapea, sub nişte pături vechi de bumbac, şi ne uităm încă o dată la Mary Poppins.
La jumătatea filmului, vine şi Bess.
— Iartă-mă că am fost afurisită cu tine la cină, spune Penny, lucru surprinzător.
Bess dă din cap.
— E prea mult.
— Chiar e prea mult, zice Penny. Trebuie să avem grijă de Bess a noastră.
Îi face semn, iar Bess se înghesuie între mine şi Penny.
— Ăsta e un sendviş de surori, remarcă Bess.
— Chiar aşa, îi răspund. Eşti bine?
— Sunt bine.
— Vrei o bere? întreabă George, care s-a dus la frigider. Vrei covrigei?
— Doar o cutie de Tab mi-e de ajuns, zice Bess. Şi amestecul de covrigei. Mda.
George combină covrigeii cu o pungă de chipsuri din ciocolată, cu cereale Frosted Mini-Wheats şi o pungă de minibezele.
— Chiar că am învăţat să gătesc în excursia asta, glumeşte el, apoi se aşază la locul lui şi-i întinde cutia de Tab lui Bess.
Ne înfigem cu toţii mâinile în amestecul de covrigei şi mâncăm pumni întregi din combinaţia dulce-sărată. Major porneşte iar filmul.
E bine să nu trebuiască să vorbeşti sau să te prefaci, ci doar să te uiţi şi să uiţi.

Când se termină filmul, băieţii toastează în amintirea lui Pfefferman.
— Un tip ciudat, obsedat de puţa lui, un jucător apatic de tenis, spune George, închinând, probabil, cea de-a treia bere. Prieten din clasa a şasea, „primarul“ Şcolii Prieteniei din Germantown, interesat de toată lumea, jalnic la activităţile în aer liber, dar bun marinar. Pfeff nu se temea de rechini, deşi ar fi trebuit. M-a făcut să râd de un milion de ori, şi pentru asta îi voi fi veşnic recunoscător. Pfeff, amice, sper că eşti fericit acolo, sus. Sper să ai parte de bere rece şi femei blonde!
Major se ridică în picioare.
— Pfeff, ai fost un cretin, dar o ştiai, şi te-am iubit pentru asta. Nu mulţi oameni puteau fi ca tine. Purtai nişte şosete incredibile. Să fiu sincer, nu eram convins, când George a hotărât să petrecem cu toţii vara asta aici. Nu ştiam multe despre tine, în afară de ceea ce tocmai am spus. Dar am avut nişte conversaţii plăcute, Lor Pfefferman. Cred că ne-am fi dus fiecare pe drumul lui la Amherst, dar aici, pe Beechwood, am avut petreceri cu dans şi băi nocturne în mare. Şi am avut acele Dimineţi Devreme fantastice, când ne-am drogat şi ne-am bucurat de apă şi de răsăriturile de soare. Mă bucur că ai mai apucat o Dimineaţă şi că, dacă tot a trebuit să pleci, s-a întâmplat dintr-un motiv formidabil, ca atacul unui rechin. Odihneşte-te în pace, Pfeff!
Se uită la mine, de parcă aş dori să spun ceva.
Mă ridic. N-am îndrăznit să beau, de frică să nu-mi las gura slobodă, nici să iau vreo pastilă de codeină, de frică să nu aţipesc după o noapte nedormită. Ridic în aer cutia de Coca-Cola.
— Pentru Pfeff. A fost un seducător, uneori, un mitocan, dar şi un visător. Fermecător şi mare vânător de lămâi. Mereu i se iertau păcatele, fiindcă era un tip grozav. Îi dorim numai bine în marele somn.
Vorbele par lamentabile, pentru că ies din gura mea, deşi unele sunt adevărate. Sunt atâtea de spus despre el, dar nu le pot rosti.
Era capabil de viol.
Era crud. Prefăcut. Nedemn de încredere.
— Penny, vrei să spui ceva? întreabă George.
Penny pare gâtuită de emoţie. Scutură din cap.
Bess, gata mereu să fie la „înălţimea“ momentului, se ridică în locul ei. Mă tem de ce va spune. Pare crispată şi istovită. Părul îi e turtit şi

murdar, e înfofolită în cel mai călduros pulover al ei şi într-o pereche de blugi vechi. O strâng de mână.
Nu mărturisi.
Nu ceda.
Fii tare.
— Mă bucur că te-am cunoscut, Pfeff, spune Bess. Îţi mulţumesc pentru hohotele de râs de la cină, şi pentru răcoritoarele pe care ni le-ai adus pe plajă, şi pentru că ai prins raci cu Tomkin. Îţi mulţumesc că te-ai purtat aşa de drăguţ cu mama. Odihneşte-te în pace!
Se aşază.
George face floricele de porumb în cuptorul cu microunde şi, cum niciunul dintre noi nu ştie ce să facă mai departe, pornim un alt film. Fletch.
La scurtă vreme după aceea, Penny şi Bess adorm. Capul lui Penny se odihneşte pe umărul meu.
Ceva mai târziu, George opreşte filmul ca să meargă la baie, iar eu îl întreb pe Major:
— Nu-ţi plăcea prea mult de Pfeff, nu-i aşa?
Major ezită puţin şi roşeşte. Pe urmă, scutură din cap.
— Dacă tot întrebi, ei bine, nu. Adică îmi pare rău şi sunt şocat că a murit, dar nu.
— De ce nu?
— Mai ales din cauza felului în care trecea de la tine la Penny. E ceva josnic. Dar bănuiesc că l-ai iertat.
Încuviinţez.
— Şi-a cerut iertare până la stele, mint eu. Când şi-a luat inima-n dinţi.
— Dar avea atitudinea aia, zice Major. De parcă totul i s-ar fi cuvenit; putea să ia orice îşi dorea. Făcea glume homofobe. Glume despre practicile spirituale ale părinţilor mei. Adică, ce fel de om şi-ar bate joc de religia oamenilor? De când e în regulă să faci aşa ceva? Vreau să zic că tipul avea şi toate calităţile pe care le-am pomenit. Dar, pe dedesubt, în profunzime, nu cred că se gândea la nimeni altcineva. Nimeni nu era pentru el o persoană reală — ridică din umeri. Oamenii erau doar nişte jucării.
George se întoarce, dar nu vedem filmul până la sfârşit. Le trezesc pe Bess şi pe Penny; toate trei îi îmbrăţişăm şi le spunem că

Totul e un şoc,
e îngrozitor,
nu putem crede că s-a dus cu adevărat,
ne pare aşa de rău că excursia voastră s-a sfârşit în felul ăsta,
ne-a făcut plăcere să vă avem aici, cu noi,
veniţi la Beechwood oricând vreţi —
deşi ştim că nu se vor întoarce niciodată.

*

În timp ce Penny, Bess şi cu mine ne îndreptăm spre Clairmont pe întuneric, le spun în şoaptă surorilor mele despre scândura dispărută. Ele fac ochii cât cepele.
Penny spune că n-a mutat-o din loc.
Bess spune că n-a mutat-o din loc.
— A fost o prostie monumentală s-o mutaţi. Înţelegeţi? zic eu. Dacă o găseşte cineva ascunsă, va trezi suspiciuni. A stat exact în acelaşi loc, din seara Vânătorii de Lămâi. Dacă o găseşte poliţia în pivniţă, sau sub paturile voastre, sau ceva de genul ăsta, va fi foarte, foarte rău.
— Normal! zice Penny. De-aia nici n-am atins-o.
Ne uităm amândouă la Bess. Scutură serioasă din cap.
— Nu-i la mine, răspunde ea.
— A fost la tine? o întreb. Ai făcut ceva cu ea?
— Ţi-am spus că nu. Nici măcar nu m-am apropiat de doc.
Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne ducem acasă şi să ne culcăm.
Mă tem s-o văd din nou pe Rosemary, după felul cum am lăsat-o şi după tot ce-am făcut cu surorile mele noaptea trecută şi azi. Dar nu mă vizitează, iar pastila de Halcion mă cufundă adânc în întuneric.

65.

Vin câţiva muncitori şi dezmembrează docul. Stivuiesc scândurile rugoase, uzate pe nisip, iar mai târziu le duc de acolo.
Reconstruiesc acelaşi format, puţin mai lat, cu lemn nou-nouţ. Fac reparaţii ici-colo, la alei, la garduri şi la trepte. Zgomotul uneltelor umple insula.
Durează patru zile.
Mama şi Luda fac curăţenie generală în casa Pevensie. Expediază toate lucrurile lui Tomkin şi ale lui Yardley la adresa mamei lor, iar pe cele ale unchiului Dean le trimit la casa lui.
Harris îmi spune un singur lucru legat de plecarea lui Dean:
— El şi cu mine nu mai avem nicio legătură.
Tipper îmi zice între patru ochi că ruptura „a fost inevitabilă, iar tatăl tău e cu totul îndreptăţit".
Gerrard e necăjit din pricina morţii lui Pfeff. E un om sensibil, iar două înecuri în doi ani l-au determinat să-şi dorească o slujbă pe continent. Îşi ia amabil rămas-bun de la noi şi nu se va mai întoarce niciodată.
N-am mai văzut-o pe Rosemary. Nu pot suporta gândul că am rănit-o. Am lăsat-o singură, când avea cea mai mare nevoie de mine. Faptul că am abandonat-o a anulat probabil tot ce am făcut întreaga vară, pentru ca ea să se simtă iubită şi în siguranţă.
Nu ştiu cum să repar situaţia. Mi-e frică s-o văd — dar mi-e şi dor.
La o zi după repararea docului, domnul şi doamna Larry Pfefferman sosesc pe insulă. Tipper s-a oferit să împacheteze lucrurile lui Pfeff şi să li le trimită, dar căutarea cadavrului continuă. Părinţii lui Pfeff vor să fie de faţă şi să discute cu poliţia. Mama s-a simţit datoare să-i găzduiască.
Harris ia familia Pfefferman de la Woods Hole. Noi, restul, îi aşteptăm pe docul cel nou. Ne prezentăm şi ne exprimăm părerea de rău.
Domnul Pfefferman e gras, un fel de cub ambulant, ca şi cum corpul lui ar fi o cutie îmbrăcată în costumul unui om de afaceri. Are părul sârmos al fiului său şi poartă ochelari cu rame de metal. Soţia lui e de origine italiană. Vorbeşte cu accent şi poartă o rochie de vară mulată,

neagră şi încălţăminte cu toc. Părul ei e de un brun monocromatic, fără îndoială vopsit.
Lui Bess îi tremură buzele când o salută.
Penny priveşte în jos.
Eu îi privesc drept în ochi şi mă gândesc: Îi făcea rău surorii mele. Pe urmă, corectez: Era beat dimineaţa, devreme. A înotat prea departe de barcă. N-am fost atente, iar el s-a dus la fund. L-am căutat întruna.
Tipper îi instalează pe cei doi în Pevensie. La Goose e încă vraişte, în urma uraganului lăsat de băieţi.
Bess, Penny şi cu mine convenim să nu rămânem niciodată singure cu părinţii lui Pfeff. O să le vorbim cât se poate de puţin. E seara liberă a Ludei, aşa că ne oferim s-o ajutăm pe Tipper cu pregătitul cinei. Face minitarte pe post de gustări, un fel pe care-l pregăteşte doar pentru oaspeţi de vază, la Boston. Bess, o bucătăreasă mult mai pricepută decât Penny sau decât mine, rulează şi decupează aluatul pentru tarte, aşezându-le într-un vas de copt. Se vor servi cotlete de miel, cartofi şi o salată verde cu mentă. La desert, budincă de coacăze cu frişcă bătută.
E o cină liniştită. Harris vorbeşte despre editura lui. Tipper şi doamna Pfefferman discută despre gătit şi exerciţii cardiovasculare, iar Tipper spune „câtă plăcere i-a făcut“ să-l cunoască pe Pfeff. „Era un băiat atât de politicos!“
După masă şi după ce Bess şi Penny s-au scuzat şi s-au dus să se uite la televizor, în salon, mama lui Pfeff scoate din geantă un album cu fotografii. E mare, cu coperte dintr-un material decolorat, imprimat cu berze; pare că l-a primit la petrecerea în cinstea bebeluşului.
Mă ridic în picioare, cu intenţia să ies din cameră. Nu vreau să stau în preajma familiei Pfefferman mai mult decât e nevoie, nici să văd poze cu băieţelul care considera, când a crescut, că trupul unei fete îi aparţine doar fiindcă a spus „te rog“. Dar, în timp ce domnul Pfefferman iese pe verandă să fumeze, Tipper îl apucă pe tata de mână.
— Harris, rămâi şi uită-te la poze. Şi-au pierdut băiatul.
Apoi i se adresează doamnei Pfefferman:
— Şi noi ne-am pierdut fetiţa. Anul trecut. Am pierdut-o pe Rosemary a noastră în apele aceluiaşi ocean.
Nu mă pot mişca.

Ne-am pierdut fetița. N-a mai spus-o nimeni după înmormântare. După înmormântare, mama n-a mai arătat că simte pierderea. Chiar și când am adus vorba, a spus doar că Rosemary nu mai e printre noi. Cu toții ne-am dori să fie. Pe urmă a continuat, zicând că nu e bine să ne gândim la lucruri dureroase și că trebuie să ducem o viață veselă.

Dar iată că acum deschide subiectul!

— Chiar așa? întreabă doamna Pfefferman, cu mâna la gât. O, Tipper, îmi pare atât de rău!

— Nu, nu. S-a întâmplat de mult. Pfeff — adică Lor — a fost aici până de curând. Ați trecut printr-un șoc îngrozitor. Nu vreau să vorbesc despre mine.

Tata își pune mâna pe umărul lui Tipper. Nu știu dacă vrea s-o consoleze sau s-o potolească.

— Pierderea unui copil e cel mai rău lucru din lume, spune doamna Pfefferman. Copiii sunt meniți să ne supraviețuiască.

— Era așa de mică, zice mama, gâtuită de emoție. Îi plăcea tare mult să înoate. O lăsam să înoate și n-o supraveghea nimeni. Nu cred că am să mă iert vreodată pentru asta.

— Ne e dor de ea în fiecare zi, spune Harris. Asta nu trece niciodată.

— Ție ți-e dor de ea? izbucnesc eu.

— Îmi este.

Mă uit la fața lui, familiară și tăbăcită ca de obicei, dar acum e umbrită de o suferință pe care n-o arată niciodată.

— Nu pot să cred că Lor nu mai e, spune doamna Pfefferman, căreia i se prelinge o lacrimă pe obraz. Îl tot aștept să intre pe ușă. Uitați-vă, a fost cel mai dolofan bebeluș din lume.

Știu că ar trebui să plec, dar emoția din încăpere mă atrage ca un vârtej. Stau în spatele mamei și privesc cum doamna Pfefferman întoarce paginile albumului — poze cu bebelușul Lor, care devine puștiul Lor, apoi Pfeff, băiatul pe care l-am cunoscut. Bând lapte dintr-un biberon. Îmbrățișând un animal de pluș. Șezând mândru pe o tricicletă. Citind o carte de basme. Mâncând o gogoașă.

Mama plânge întruna discret, stând aplecată peste albumul doamnei Pfefferman și făcând remarci binevoitoare. „O, pare așa de fericit!“ „Se vede ce mult vă iubea!“ „Vai, ce frumos era!“ „Ce înalt s-a făcut!“ „Avea un simț al umorului dezvoltat, nu-i așa?“ Pune întrebări. „Unde erați în poza asta?“ „Aici era în clasa a șaptea sau a opta, nu-i așa?“

Doamna Pfefferman plânge mai puţin, dar pare să vrea cu disperare ca fiecare fotografie să fie văzută şi apreciată.
— Eşti foarte amabilă, îi spune mamei.
Tata şade lângă noi, cu faţa-n mâini. Domnul Pfefferman rămâne pe verandă.
În ultima poză, Pfeff râde, îmbrăcat în roba de absolvent, la o petrecere, cu un braţ pe după gâtul lui George.
— Fugise de acasă, spune încet doamna Pfefferman.
— Poftim? întreabă Tipper.
— A plecat de acasă şi nu ne-a spus unde se duce, explică doamna Pfefferman. Noi… soţul meu şi cu mine suntem în divorţ.
— O, nu ştiam.
— Cum era să ştii? Dar a fost un an greu. Acasă. Şi Lor era… mă rog, băieţii se înfurie când lumea lor se năruie. Soţul meu nu mi-a permis să păstrez casa. Şi eu am refuzat să mă mut — răsuceşte şervetul din poală, vorbind la fel de încet. Lor n-a vrut să-şi petreacă vara acasă, cu noi, într-o atmosferă atât de conflictuală, dar taică-său i-a obţinut un post într-un birou de avocatură. Oficial, trebuia să răspundă la telefoane şi să facă tot felul de treburi de genul ăsta, cât timp secretarele erau în concediu. Ne-am gândit că i-ar prinde bine să înveţe să-şi asume nişte responsabilităţi înainte să plece la facultate. Apoi, într-o seară, am avut — n-ar trebui să vă povestesc asta, dar am avut o ceartă urâtă de tot cu soţul meu. Iar în dimineaţa următoare, Lor plecase. Nici măcar n-a lăsat vreun bilet.
— Vai de mine!
— M-a sunat abia după o săptămână şi mi-a spus că e la casa de vacanţă a iubitei lui George. Şi că nu se întoarce acasă. A zis că rămâne acolo pentru totdeauna şi nici măcar nu mi-a dat un număr de telefon sau ceva. A fost atât de nefericit cu noi, încât a fugit pur şi simplu. N-am mai ştiut nimic de el după acel unic apel.
— Sunt sigură că s-ar fi întors acasă, la voi, spune mama. Şi-a luat doar o pauză, atâta tot. Ca să se regăsească. Un băiat aşa de bun n-ar fi fugit cu adevărat.
Doamna Pfefferman se şterge la ochi. Pune albumul la loc în geantă.
— Voi, fetelor, sunteţi foarte norocoase, îmi spune ea. Aveţi o mamă minunată.
Zâmbesc.

— Ştiu.
— Să n-o întristaţi, auziţi? Să fiţi mereu tandre cu ea. Când o să îmbătrânească şi o să aibă părul cărunt, să fiţi bune cu ea, ca acum. Când veţi pleca la facultate, s-o sunaţi şi să-i scrieţi mereu.
— Bine.
Harris se ridică încet în picioare, ca şi cum s-ar trezi dintr-un vis.
— Ia uite cât e ceasul, remarcă doamna Pfefferman. Îmi cer scuze că v-am răpit atât de mult timp!
— O, a fost minunat să ne uităm la fotografii, răspunde Tipper. Îmi pare atât de rău pentru pierderea voastră!
— Dă-mi voie să te ajut la spălatul vaselor!
Tipper râde şi-şi duce mâna la piept, prefăcându-se oripilată.
— Nici în ruptul capului! exclamă ea. Nu, după ce ai trecut prin atâtea! Haideţi amândoi, zice ea, adoptând deodată tonul ei vesel, de gazdă. Mergeţi la Pevensie. Cafetiera e plină şi aveţi de mâncare în frigider, dar veniţi la noi pe la ora şapte, când scot brioşele din cuptor. O să pregătesc suc şi gustări. Sau veniţi mai târziu, dacă simţiţi nevoia să dormiţi mai mult. Poliţiştii au promis că ne vizitează înainte de prânz.
Soţii Pfefferman pleacă. Tipper se dezmeticeşte şi se duce la bucătărie.
— Mă ocup eu, îi zic, urmând-o. Lasă-mă pe mine. Tu du-te la culcare.
Ea se opreşte.
— Faci asta fiindcă ţi-a spus ea să te porţi drăguţ cu mine?
— Poate.
Tipper nu ne-a lăsat niciodată să facem curat în bucătărie în absenţa ei. Dar mă îmbrăţişează şi dă din cap.
— Mi-e dor de Rosemary a noastră, îmi spune, cu emoţie-n glas. Doamne, ce dor mi-e de ea!
— Şi mie!
Aşa de tare, aşa de tare.
— În fiecare zi, spune ea. Fetiţa mea. În fiecare dimineaţă aştept să-i aud paşii, după care îmi dau seama că n-o să mai coboare niciodată treptele. Trec pe lângă camera ei când merg la culcare şi bag capul înăuntru, să văd ce face — şi-mi aduc aminte că n-o să fie acolo. Ştii, într-o noapte mi s-a părut că o văd pe Rosemary. Chiar când am ajuns pe insulă, vara asta, a venit în dormitorul meu. Arăta de parcă se târâse afară din mare, tocmai se târâse afară, parcă pentru a-mi spune

că n-o ocrotisem. N-am putut suporta să mă uit la feţişoara ei, cu părul ăla ud lipit de faţă. Mă uitam la cea mai gravă greşeală a vieţii mele, la cel mai tragic eşec, şi m-am simţit într-atât de cumplit de tristă şi neajutorată, încât am fugit. A fost doar un vis sau imaginaţia mea, desigur, dar mi-am spus că nu-mi pot lăsa mintea să-mi joace asemenea feste. Nu trebuie să mă gândesc la Rosemary şi la felul cum am neglijat-o, ca să nu mă prăbuşesc. Uneori simt că nu pot trăi fără ea, spune mama. Cum e posibil ca eu să fiu încă în viaţă, când copilul meu e mort? Cum se poate aşa ceva? întreabă ea, iar lacrimile-i curg din nou pe obraji. Dar trebuie, Carrie. Trebuie să merg înainte. Oamenii depind de mine. Mereu e câte o plăcintă de copt sau cineva care are nevoie de ceva. Corect? E mai bine aşa. Tatăl tău are nevoie de mine, voi, fetelor, aveţi nevoie de mine, uscătorul e pe butuci sau s-a stricat cine ştie ce altceva. Oamenii trebuie să mănânce în fiecare zi din săptămână, fie ploaie sau soare. E mai bine să fiu ocupată. Să fiu de folos. Aşa răzbesc.

Nu ştiu ce să-i spun. Nu ştiu dacă e mai bine să fie ocupată şi să nu vorbească niciodată.

— Îmi pare rău, spune Tipper, ştergându-se la ochi. Uneori cedez. Cred că ar trebui într-adevăr să mă întind. O să-mi fie mai bine dimineaţă, promit. Cu siguranţă. Voi fi iar ca de obicei, îmi spune şi-mi zâmbeşte.

O îmbrăţişez iar dintr-un imbold. Sunt mai înaltă decât ea şi pare firavă în braţele mele. E curajoasă şi în negare, limitată şi neputincioasă, întotdeauna generoasă, asta-i mama mea.

— Hai, Tipper, spune Harris din uşa bucătăriei. Te duc sus.

— E bine, sunt bine, răspunde ea.

— Tipper!

— N-am nevoie de ajutor, Harris. Mă doare puţin capul, atâta tot. A fost o săptămână grea.

— Niciunul dintre noi nu e bine, spune tata. Hai să mergem sus.

66.

Fac curat în bucătărie, pun mâncarea rămasă în cutii pentru alimente, bag farfuriile şi ustensilele de gătit în maşina de spălat vase. Faţa de masă şi şervetele merg la rufe murdare. Paharele de vin trebuie spălate manual, ca şi tigaia de fontă.
Bess şi Penny nu se oferă să mă ajute, iar eu nu le-o cer. Când am terminat jumătate din treabă, ele sting televizorul, îmi strigă noapte bună şi se duc sus.
Vreau s-o văd pe Rosemary.
N-am chemat-o niciodată, nici măcar o dată, întreaga vară. Zice că nu ştie de ce vine când vine. „Se întâmplă când mă trezesc. Mă trezesc şi vin în vizită la tine, asta-i tot."
Îi şoptesc numele în timp ce şterg bufetul. „Rosemary!"
Usuc paharele de vin şi le pun la loc. „Rosemary, iartă-mă!"
Umplu cafetiera pentru a doua zi dimineaţă, aşa cum îi place lui Tipper. „Rosemary, iartă-mă că te-am părăsit! Îmi pare aşa de rău!"
Scot gunoiul pe uşa care duce spre clădirea personalului şi-l arunc în tomberoanele de acolo. „Rosemary, puişor", spun eu şi mă îndrept spre mijlocul camerei de zi. „Mi-e ruşine. Am fost egoistă şi răutăcioasă. Câteodată nu ştiu cum să fiu bună. Dacă oricine altcineva te-ar fi părăsit în felul ăsta, dacă te-ar fi părăsit când erai speriată, m-ar fi făcut furioasă. Aş urî pe oricine s-ar purta aşa cu tine şi mă urăsc pe mine pentru asta, te rog să mă crezi. Nu ştiu dacă mă auzi, dar te iubesc de un milion de ori. Mi-e dor de tine. Şi lui Penny i-e dor de tine. Şi lui Bess i-e dor de tine. Şi mamei şi lui tati." Nu ştiu dacă mă poate auzi. Poate că nu. Dar cuvintele se revarsă. Spun tot ce simt. „Ne străduim să mergem înainte fără tine, dar nu putem. Nu cu adevărat. Ne prefacem că mergem înainte, dar totul e îngrozitor. Suntem îngrozitori. Nu e vina ta, dragă Rosemary. Să nu-ţi pară rău pentru asta. Trebuie doar să… trebuie să învăţăm să trăim, iar şi iar, aşa cred. Şi nu-i uşor."
Apoi şed în tăcere.
Nu vine.
Aştept, dar nu se întâmplă nimic.

Pe urmă merg la bucătărie. Clătesc o ceaşcă de ceai rătăcită şi şterg urmele de degete de pe frigider. Sting luminile.
Când mă întorc în hol, gata să urc scara, observ o lumină în salon, în locul unde e televizorul.
Intru să-l sting, iar Rosemary e acolo, în costumul ei de ghepard. Şade pe canapea şi mângâie capul roşcat-auriu al lui Wharton.
— Ce discurs impresionant, zice ea.
— Îmi pare chiar foarte rău.
— Da, da.
— Aşa e, spun şi îngenunchez în faţa ei.
— Bine, dar cred că am terminat-o deocamdată cu chestiile grele, zice ea. Nu pentru asta am venit.
— Te-am trezit cumva?
— Nu poţi să mă trezeşti. Ţi-am spus-o de un milion de ori, Carrie. Mă trezesc fiindcă sunt îngrijorată sau pentru că vreau ceva. Ar trebui să dorm, dar nu pot.
— Acum de ce te-ai trezit?
— Păi, normal, e unşpe jumate, nu?
Mă uit la ceas.
— Puţin trecut de ora asta.
— Şi e sâmbătă, nu? Ei bine, fantomele nu pot să doarmă dacă n-au văzut niciodată Saturday Night Live, spune Rosemary. E ca o treabă neterminată.
— Doar nu m-ai bântuit numai pentru că n-ai apucat să te uiţi niciodată la Saturday Night Live. Ăsta nu e un motiv.
— Nu, nu e, recunoaşte ea. Dar toată lumea doarme acum, aşa-i? Şi eu vreau tare mult să văd emisiunea. Haide! O să te înveselească şi o să-ţi abată gândurile alea îngrozitoare.
Pornesc televizorul, reduc volumul şi mă instalez pe canapea. Wharton dă din coadă. Rosemary se cuibăreşte peste mine.
Pe ecran, The Pretenders cântă „Don't get Me Wrong". Sunt şi glume. Un tip îl imită pe Reagan.
— Nu înţeleg nimic, zice Rosemary. Dar emisiunea e aşa bună! Pun pariu că sunt singurul ghepard care a văzut vreodată Saturday Night Live.

67.

Înainte să vină poliția duminică, Tipper, Luda, Bess și cu mine ne petrecem dimineața făcând curățenie în Goose. Penny doarme, iar Harris lucrează în biroul lui.
Tipper a fost acolo, să le arate polițiștilor camera lui Pfeff, dar până acum s-a ocupat de lucrurile care trebuiau făcute în casa Pevensie. Își pune mâinile-n șolduri și privește haosul din bucătărie.
— E înspăimântător! Cum de-au trăit în halul ăsta?
— Am venit o dată la două zile, cum mi-ai spus, zice Luda.
— Știu, aprobă Tipper. Nu e câtuși de puțin vina ta. Au fost pur și simplu niște porcușori.
Pornim mașina de spălat rufe și pe cea de spălat vase, ștergem blaturile și masa, vărs în chiuvetă berile și cutiile băute pe jumătate. Tipper dă jos perdelele, ca să fie spălate. Luda aspiră pe sub toate pernele canapelelor.
— Vor trebui retapițate. Doamne, aici e ceva uscat… ah, nici nu vreau să aflu ce e, spune ea. Până una, alta, le pot acoperi cu pături.
La etaj, mă opresc la ușa camerei lui Pfeff. Hainele lui sunt încă pe jos. Patul e nefăcut.
El nu mai este.
Nu mi-am dat voie să fiu tristă sau să-mi pară rău după el. Nu-mi permit.
Nu mă pot gândi la cât l-au iubit părinții lui și la cât sunt de distruși și de pierduți. Nu mă pot gândi la faptul că el a însemnat primul meu sărut, primul meu tot. Nu mă pot gândi la romanele științifico-fantastice pe care le îndrăgea și la șosetele lui ridicole, la felul cum a căzut în genunchi în fața mamei, la Vânătoarea de Lămâi, la felul cum a înotat în hanorac spre barca mea, la felul cum m-a sărutat lângă leagănul făcut dintr-o roată de cauciuc. Nu trebuie să mă gândesc la cât se străduia să mă înveselească și la versurile idioate pe care le inventa, nici la felul cum n-a vrut să irosească lumina lunii. Într-o bună zi, ar fi plecat de la Amherst și ar fi călătorit departe, în Italia sau în Mexic, în căutare de mâncare bună și aventură. Poate că și-ar fi găsit de lucru într-un restaurant, ar fi muncit să devină bucătar, și-ar fi făcut prieteni oriunde s-ar fi dus. Ar fi gătit niște cine

nemaipomenite în fiecare seară. Ar fi transformat lucruri mici în ceva palpitant şi frumos, aşa cum se pricepea atât de bine să facă.
Nu. Trebuie să opresc gândurile astea.
O rănea pe Penny. N-ar fi încetat. A fost un om oribil. Şi pe urmă, a murit.
După ce a murit, n-am avut încotro decât să-i scufundăm corpul, aşa cum am făcut. Era singura cale. Iar acum, trebuie să trăim cu fapta asta.
Am datoria să mă conving de povestea pe care am spus-o, să şterg cu povestea asta adevărul despre ce s-a întâmplat, aşa cum valurile oceanului şterg urmele pe nisip. N-a fost băiatul ridicol şi frumos al clarului de lună şi n-a fost nici un personaj îngrozitor. A fost un tip drăguţ, cu care am cochetat puţin. Un flirt. O cunoştinţă de-o vară. A băut prea mult, s-a dus să înoate şi a fost mâncat de un rechin. Ce poveste tristă! Sunt şocată şi zguduită de moartea lui, dar nu l-am cunoscut prea bine. Asta e povestea mea.
Deodată, îmi dă prin gând că Pfeff s-ar putea întoarce. S-ar putea târî afară din mare, cu bustul gol, ud leoarcă. Fantoma lui s-ar putea întoarce pe insula asta bântuită să… ce?
Să-şi ceară iertare?
Să se răzbune pe mine şi pe surorile mele?
Să-i facă iarăşi rău lui Penny?
Mă trece un fior.
Trântesc uşa camerei lui Pfeff şi alerg la parter, spre siguranţa şi zarva treburilor domestice. Fără ca Tipper să mi-o ceară, mă aşez în genunchi şi frec petele lipicioase de pe podeaua bucătăriei.

*

Mai târziu, când Goose poate primi din nou oaspeţi, mama şi Luda se duc la Pevensie, să caute cuverturi. Eu plec singură spre Clairmont. Când ajung pe scara care duce către Plaja Mică, aud un sunet purtat de vânt. Aproape ca o voce, o şoaptă.
Un cântec din Mary Poppins.

Nu lua prizonieri, fă nişte crime
Fă-ţi la mate! În paşi de dans.

68.

Cobor încet treptele, tremurând.
Versurile se repetă, atât de slab, încât abia le aud. Poate sunt doar în imaginaţia mea.

Nu lua prizonieri, fă nişte crime
Fă-ţi la mate! În paşi de dans.

Când ajung pe plajă, îl zăresc pe Pfeff în capătul îndepărtat al golfului. Stă în apa mică, privind în larg. Poartă şortul lui albastru dungat şi tricoul cu Live-Aid. Îşi ţine mâinile la spate.
Se întoarce când mă apropii.
— Speram să fii tu.
— Nu te întoarce aici, Pfeff, spun cu glas tare. Nu te vrem.
— Îmi pare rău, Carrie. Putem sta puţin de vorbă?
— Trebuie să pleci. Nu poţi bântui insula asta.
Rosemary n-a mai vizitat-o pe mama după ce a alungat-o Tipper. Niciodată. Dacă-l alung pe Pfeff, cred că va pleca.
— Am venit să-mi cer iertare, spune el.
— E prea târziu.
— Am văzut-o pe mama aseară, în Pevensie, spune Pfeff şi înaintează prin apă; pare viu şi zdravăn, în timp ce mijeşte ochii în lumina soarelui. A trebuit să-mi iau rămas-bun de la ea, continuă el. Să mă asigur că e bine.
— În regulă.
— Şi… m-a făcut să înţeleg că trebuie să-mi cer iertare pentru o mulţime de lucruri. Mi-a pregătit nişte ouă şi pâine prăjită în bucătăria de acolo.
— I-ai spus cum ai murit?

— Nu, răspunde el şi se scarpină la ceafă. Încercam să… ştii tu, s-o înseninez. Să-i spun că sunt bine.
— Ce-ţi aminteşti? îl întreb. Adică despre… despre cum ai murit?
Nu vreau să-i spună maică-sii adevărul.
— De fapt, nu multe. Eram beat. Totul e cam neclar din cauza asta.
— Şi?
— Eram pe doc cu Penny. Şi am simţit o durere ascuţită în cap. Poate că am ţipat. Aveam sânge în ochi. Pe urmă s-a făcut întuneric şi foarte liniște. Ca un somn îndelungat. De fapt, m-am simţit bine după aceea. Ca o odihnă.
Asta spune şi Rosemary. Că e bine. Muritul în sine n-a durut.
— M-am trezit din nou aseară, continuă Pfeff. Şi eram pe plajă. Cu picioarele în nisip. Mi-era foame şi tot restul. Ca şi cum aş fi fost în viaţă. Era aşa de ciudat! M-am gândit: Cred că sunt aici dintr-un motiv anume. Şi m-am dus la Pevensie, fiindcă părea că acolo vreau să ajung. Am ştiut că am dreptate, când am văzut-o pe mama aşezată pe verandă. Rămăsese cu privirea pierdută în noapte. Aşa că am vorbit cu ea. Voiam să ştie c-o iubesc. Mă temeam că nu ştie, fiindcă ne-am certat toată vara. Aşa că i-am spus. Apoi am stat pur şi simplu împreună. Am tot vorbit, i-am povestit despre vara asta, despre George şi Major şi despre cum am locuit în Goose. Chestiile pe care le-am făcut. Dar şi despre noi doi.
— Ce i-ai spus?
— Că s-a terminat urât când te-am înşelat cu Penny.
Îl privesc fix. Tremur.
— Mi-a pus o grămadă de întrebări, îi dă Pfeff înainte. Şi… m-a făcut să-mi închipui cum te-ai simţit tu. Când s-au întâmplat toate astea. Şi îmi pare cu adevărat rău că ţi-am rănit sentimentele.
Ar fi cazul să-l alung. Trebuie s-o fac, astfel ca Penny, Bess şi cu mine să ne putem ţine de minciunile scornite. Astfel ca Penny şi Bess să fie protejate. Dar mi-am dorit ca lui Pfeff să-i pară rău încă de când l-am văzut prima oară cu Penny. Simt nevoia să aud tot ce are de spus.
— Înţeleg că ai fost foarte supărată, spune Pfeff. Şi că, probabil, te-am indus în eroare. Şi că Penny nu era cea mai potrivită persoană ca să… am greşit, spune şi întinde mâna spre mine. Ne putem cere iertare unul celuilalt şi să cădem la pace?
Stai puţin.

— Vrei să-mi cer eu iertare?
— Eu îmi cer iertare, spune el. Dar da, îmi datorezi şi tu scuze, nu-i aşa?
— Nu.
— Ba cred că da. Te-ai înfuriat aşa de tare, încât ai întors-o pe Yardley împotriva mea şi toate alea. Chiar şi pe George şi pe Major. M-am certat zdravăn cu George pe tema asta. Şi Penny. Penny e amăgitoare, ştii? Acum e toată numai „Hai încoace“ şi „Hai să fim singuri“ şi „Ştiu cum să-i provoc plăcere unui tip“, iar în clipa următoare se răzgândeşte. Nu ţine cont de faptul că un tip e beat şi excitat sau chestii de-astea, şi zice nu, dar nu prea convingător, iar acum aţi hotărât amândouă că sunt o persoană îngrozitoare. Asta e problema, nu-i aşa? Penny ţi-a spus că sunt îngrozitor.
Mă uit fix la el.
— Ţi-a dat vreodată prin minte că Penny spune porcării pe la spatele tău? continuă el. Ţi-a dat vreodată prin minte că n-aş fi fost cu ea, dacă nu s-ar fi dat ea prima la mine? Că ea m-a pus în situaţia aia?
— Lasă-ne în pace! strig, iar vorbele ies din mine ca nişte explozii. Nu te vreau aici!
— Nu-ţi pare rău? strigă el. Nu-ţi pare deloc rău?

zice nu
dar nu prea convingător, a spus el.
Nu ţine cont că un tip e beat
şi excitat
sau chestii de-astea.
Ea m-a pus în situaţia aia.

— Nu, Pfeff, îi răspund. Nu-mi pare rău. Pentru nimic. Nici măcar puţin.
În clipa asta, nu-mi pasă dacă maică-sa îl iubeşte. Nu-mi pasă că au fost şi lucruri bune în el. Îi făcea rău lui Penny, iar eu îi sunt fidelă surorii mele, indiferent ce-ar fi făcut.
— Carrie, insistă el. M-am întors din morţi ca să vorbesc cu tine. Nu vrei să-ţi ceri iertare?

— Am terminat-o cu tine, Lawrence Pfefferman, spun eu.
— Dar…
— Nu. Nu te las să-ţi ceri iertare. Nici mie, nici lui Penny. Nu te vom ierta.
— Ai vrut să vorbeşti cu mine, spune el. Stăteam chiar aici, îţi aduci aminte? Te rugai de mine.
— Şi nu ţi-a păsat.
— Haide!
Face un pas spre mine. Eu întind o mână ca să-l opresc.
— Orice ai face acum, nu mai are nicio importanţă. Nu eşti binevenit aici. Stai departe de familia mea!
Rămâne pe loc, uitându-se la mine.
— Vorbesc serios, spun.
Pfeff ridică din umeri.
— Ai să te simţi oribil mai târziu pentru asta, zice el. Ai să-ţi doreşti să-ţi fi cerut iertare. Ai să-ţi doreşti să ne fi împăcat.
— Nu. Lasă-ne şi nu te mai întoarce niciodată!
Pfeff înaintează în ocean. Când apa îi ajunge la brâu, începe să înoate. Trece de stâncile ascuţite, dincolo de golf, înspre larg.
Mă uit după el, până nu-l mai pot vedea.

*

Şalupa poliţiei vine cu aceiaşi doi agenţi cu care ne-am întâlnit mai devreme. Au venit să stea de vorbă cu familia Pfefferman, dar ne strângem cu toţii în livingul de la Clairmont, aproape ca pentru o adunare prietenească, în jurul unei ceşti de ceai. Tipper serveşte băuturi fierbinţi şi teancuri de pâine albă prăjită, cu unt.
Agentul tăbăcit, cu alură de piton, preia conducerea. Explică faptul că scafandrii şi echipele de salvare au cercetat zona încă de când Pfeff a fost dat dispărut. Uneori cadavrele sunt găsite repede, dacă se află în apă puţin adâncă. Sau dacă sunt într-o zonă bine delimitată, cum ar fi un lac. Dar, în ape adânci sau foarte reci, corpurile nu ies de obicei la suprafaţă. În funcţie de diverşi factori, pot pluti sau nu.

Într-o astfel de situaţie, e foarte posibil să fi fost vorba despre atacul unui rechin.
— Rechinii albi sunt o prezenţă comună în apele de la Cape Code. Au un tipar migraţionist.
— Veţi continua căutările? întreabă Harris.
Poliţistul scutură din cap.
— Îmi pare rău să vă anunţ că deja s-au încheiat căutările, spune el. Dacă vreţi concluzia mea, aş miza pe varianta cu atacul rechinului.
Doamna Pfefferman izbucneşte în plâns. Domnul Pfefferman o cuprinde cu un braţ.
Penny, Bess şi cu mine ne facem de lucru cu strânsul ceştilor de ceai şi aruncatul resturilor de pâine prăjită la gunoi.

69.

Mai târziu, în aceeaşi zi, după ce Harris i-a dus pe soţii Pfefferman pe continent cu lucrurile lui Lor cu tot, Tipper bate la uşa mea.
Se aşază pe patul meu nefăcut. Mă apuc să culeg grijulie hainele murdare şi să le îndes într-un coş. Pun în ordine lucrurile de pe masa de toaletă.
— Ştiu că eşti distrusă, spune Tipper, după un răstimp de tăcere. Rezişti aşa de bine! Am vrut să-ţi spun că te admir pentru felul în care te stăpâneşti.
— Mulţumesc.
Nu prea înţeleg ce vrea să spună.
— A fost un băiat extraordinar. Galant, deştept şi nostim — tot ce şi-ar putea dori o fată. Tatăl tău l-a plăcut. Şi Amherst e o şcoală foarte bună. Mi-am dat seama că eraţi fericiţi împreună.
Pe undeva, îmi doresc cu disperare să-i spun adevărul. I-aş putea povesti cum l-am găsit pe Pfeff cu Penny. I-aş putea împărtăşi cât era de rece şi de crud, i-aş putea dezvălui cât am fost de distrusă. M-ar consola. M-aş putea cuibări în braţele ei, să fiu iar copilaşul ei, cel care are nevoie de cea mai multă grijă. Aş putea deveni prioritatea, aşa cum am fost când mi s-a infectat bărbia.

Dar ar ieşi oare astfel la lumină întreaga poveste? Dacă-i spun acel unic fapt, am să-i istorisesc şi ce s-a întâmplat după aceea? Se va rupe zăgazul? N-o pot împovăra pe mama cu povestea unei crime şi a unei muşamalizări. Lumea ei s-ar nărui de tot. E posibil să nu ne ierte niciodată.
Chiar dacă m-aş putea opri cu povestea la momentul despărţirii, chiar dacă i-aş spune doar că Pfeff nu m-a iubit şi i-aş explica în ce fel s-a purtat cu mine, tot ar fi o prostie. Povestea morţii lui e valabilă doar dacă toată lumea crede că Pfeff şi-a cerut în mod exemplar iertare şi că am convenit să ieşim cu barca împreună cu surorile mele. Dacă oamenii pun asta la îndoială, versiunea noastră va deveni suspectă.
Şi oricum, Tipper nu mă întreabă dacă sunt bine. Mă laudă pentru cât de bine am reuşit să mă prefac că totul e în regulă. Crede că mi-am pierdut prima dragoste şi nu ştie nimic altceva, dar vrea să păstrez mai departe aparenţele.
— Sunt tristă, dar n-a fost ceva serios între noi, îi spun. Doar un flirt de-o vară, înainte de facultate — e aceeaşi minciună pe care le-am spus-o poliţiştilor. De fapt, nu pot spune că a fost iubitul meu.
— A, înţeleg.
— Ştii că-mi place Andrew, de la North Forest.
Altă minciună. Nu există niciun Andrew.
— Aha, nu mi-am dat seama că Andrew e încă de actualitate, răspunde ea, încruntându-se uşor.
— Sper să mai fie. E cel care joacă fotbal, îţi aminteşti?
Dă din cap şi pipăie cuvertura mea verde din petice.
— Asta trebuie reparată. S-o duc jos şi s-o cârpesc?
— Sigur. Mulţumesc!
— Am făcut plăcinta cu cremă de ciocolată care-ţi place, mă informează, în timp ce împăturește cuvertura. Aia despre care spun mereu că-i o prea mare bătaie de cap.
Ştiu că se străduieşte să aibă grijă de mine, atât cât se pricepe.

70.

Penny îşi pileşte unghiile, până când mâinile ei arată ca nişte cioturi cojite. Bess îşi aduce seara sticle de vin în cameră. Eu îmi cresc dozele şi îmi petrec după-amiezele dormind multe ore.
Nu mai luăm cina la masa mare de picnic. Pare prea goală.
Nu ne e bine, dar ne stabilim o rutină liniştită.
Trece o săptămână. Apoi două.
Rosemary mă vizitează când şi când, fără vreun motiv anume, din câte înţeleg, în afara faptului că e plictisită. Sau singură.
Harris petrece câteva zile la Boston, rezolvând treburi la birou. Când se întoarce, primim vizita avocatului său, care e plimbat în larg cu iahtul şi petrece o noapte în Goose.
Într-o zi, mergem cu toţii la Edgartown ca să ascultăm un violoncelist renumit care ţine un concert la biserica Old Whaling. E plictisitor şi frumos în acelaşi timp. Cumpărăm tablete mari de ciocolată cu cremă şi le mâncăm în timpul călătoriei lungi şi friguroase cu barca spre casă.
Yardley mă sună în ziua următoare.
— George s-a întors în genunchi după ce a murit Pfeff, dar nu-l mai vreau, spune ea. Ne-a luat cam trei zile de certuri şi plânsete ca să rămânem despărţiţi.
— Doamne!
— Acum a plecat, o să fie consilier într-o tabără de august. Îl iubesc pe idiotul ăla, zice ea şi oftează. Dar, dacă n-o să mă susţină şi n-o să creadă în mine, chiar nu-l vreau. În plus, ce-o să facem? O să ne dăm întâlniri prin telefon în timpul facultăţii? Chiar că am pus punct. Vreau să dispară întreaga tărăşenie. Oricum, continuă ea după un moment de tăcere. Lor Pfefferman. Odihnească-se în pace. Chiar nu l-ai văzut că se duce la fund?
— Chiar nu l-am văzut.
— Nici înotătoarea vreunui rechin sau altceva?
— Nu.
— Şi de ce te-ai dus cu el atât de devreme în dimineaţa aia? întreabă Yardley. Sincer, nu mă pot abţine să mă gândesc la chestia asta, Carrie. După ce el şi Penny…

Știam că o să vină întrebarea. De-aia n-am sunat-o pe Yardley. Era cu mine când l-am văzut pe Pfeff cu sora mea.
Îi spun aceeași minciună pe care le-am spus-o polițiștilor. Și lui Tipper.
— Nu l-aș numi iubitul meu. A fost doar un flirt de-o vară, și oricum îmi place băiatul ăla de la North Forest. Așa că, după ce și-a cerut scuze, a trebuit să trec peste asta. Nu merita să fac o scenă.
— Nu, spune Yardley cu asprime.
— Ce?
— Eraţi împreună. Tu și Pfeff. Vă țineați de mână când ne uitam la televizor, stăteați împreună în hamac și plecați pe furiș, ca să fiți mereu singuri. A durat săptămâni întregi, Carrie, și știu că n-ai mai fost cu nimeni înainte. Cel puțin, mi-ai spus că n-ai fost, am dreptate?
— Corect.
— Și după ce-a fost numai cu tine atâtea săptămâni, nenorocitul ăla, îmi pare rău c-a murit, dar nenorocitul ăla de puțoi s-a cuplat cu scârba de soră-ta, fără să-și dea măcar osteneala să se ascundă. Am văzut atunci unul dintre cele mai oribile lucruri pe care cineva le poate face cuiva. Și nu consider că trebuie să te prefaci — cel puțin, nu față de mine — că Lor Pfefferman a fost un sfânt, sau măcar un tip cumsecade, doar pentru că a murit, Carrie. A fost un nemernic de curvar dereglat și n-am să-l iert niciodată, niciodată, pentru ce ți-a făcut ție, care ești așa de inimoasă. Tu n-ai răni în felul ăsta pe nimeni, niciodată.
— Știu, îi răspund.
O iubesc pe Yardley.
O întreb iar despre George, despre parastas și despre cumpărăturile pentru facultate și reușesc să închei conversația fără să explic de ce am ales să ies cu barca împreună cu Pfeff și cu Penny.

Ești așa de inimoasă (a spus).
Tu n-ai răni în felul ăsta pe nimeni, niciodată (a spus).
Nenorocitul ăla s-a cuplat cu scârba de soră-ta
unul dintre cele mai oribile lucruri pe care cineva le poate face cuiva
un nemernic de curvar dereglat
n-am să-l iert niciodată
eraţi împreună

n-ai mai fost cu nimeni înainte
nu consider că trebuie să te prefaci
tu n-ai răni în felul ăsta pe nimeni, niciodată
nu consider că trebuie să te prefaci
tu n-ai răni în felul ăsta pe nimeni, niciodată.

Toate vorbele alea spuse de Yardley îmi răsună acum în urechi. Se amestecă şi se încâlcesc în timp ce-i spun povestea asta fiului meu, Johnny.
Johnny şade în bucătăria mea de la Beechwood şi-mi cere să-l ajut să înţeleagă familia noastră, îmi cere să-l ajut să înţeleagă relaţia dintre mine şi surorile mele, îmi cere să-l ajut să înţeleagă propria lui viaţă şi moarte. Ai dat vreodată de belea?… Spune-mi! Care e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut? Hai, zi pe şleau! Cel mai rău şi mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată, în perioada aia.
Îi datorez adevărul. Îi datorez totul.
Dacă nu încetez să mint, mă tem că el şi prietenii lui nu-şi vor găsi niciodată odihna.
Vorbele lui Yardley se revarsă din mine în timp ce îi povestesc lui Johnny despre conversaţia noastră telefonică. Pe urmă le repet întruna, le amestec fără oprire, îmi spun aiureli mie însămi, le încâlcesc, le dau sensuri noi. Nu mă pot opri, până nu găsesc sensul de care am nevoie.
Şi, când îl găsesc, ele devin
cuvintele care mă călăuzesc în viaţă.

71.

Nu consider că trebuie
să te prefaci
nu te preface
nu te preface
nu te preface
Nu te preface că n-ai răni pe nimeni, niciodată.

*

Nu te preface că n-ai răni pe nimeni.

PARTEA A ŞAPTEA
Focul de tabără

72.

N-am fost sinceră aici.
Până acum, am făcut ceea ce fac mereu — adică, am spus o poveste despre familia noastră, în care eu, fiica cea mai mare, sunt salvatoarea celor două surori mai mici şi neajutorate ale mele.
Însă, de fapt, ele au fost cele care m-au salvat.
Am spus la începutul acestei povestiri că sunt o mincinoasă.
Şi am explicat deja că mi-e greu, aproape imposibil, să spun povestea cu sinceritate.
Nu vrea să iasă la iveală, după ce a fost îngropată atât de mulţi ani, dar în momentul în care i-am repetat lui Johnny cuvintele spuse de Yardley, m-am schimbat.
Yardley a vorbit cu atâta afecţiune şi indignare!
A fost singura care a înţeles cât de mult m-au rănit Pfeff şi Penny. Singura persoană care mi-a spus cât de mult a contat povestea aceea pentru mine, că n-am meritat ce mi s-a întâmplat, că el chiar fusese iubitul meu. A fost martora sentimentelor mele.
Nu te preface că n-ai răni pe nimeni, niciodată.
Cred că sunt în sfârşit pedepsită.
Pedeapsa mea e moartea lui Johnny. Au murit şi alţii.
Acele morţi sunt ireversibile. Pierderea e o prăpastie mare cât un căscat, presărată cu pietre şi brăzdată de straturi de lut şi nămol. Am fost azvârlită în prăpastie şi nu voi reuşi niciodată să ies de acolo. Trebuie să-mi duc zilele în pierderea asta.
O merit.

*

Am spus povestea neprihănitei Cenuşărese şi a surorilor ei
nedemne,
nesuferite
nebiologice

vitrege, care comit fapte violente din gelozie, tăindu-şi călcâiele şi degetele de la picioare.
Am spus şi povestea bănuţilor furaţi, în care
o fiică vinovată
nu-şi află odihna şi trăieşte după moarte în agonie,
fiindcă fărădelegea ei i-a pătat conştiinţa.
Şi am spus povestea domnului Vulpoi, despre un
om care pare fermecător, care are o casă maiestuoasă şi care
e de fapt un ucigaş.

*

Iată adevărul despre ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Lor Pfefferman.

73.

M-am trezit din somnul indus de Halcion la ora unu dimineaţa, după cum am spus mai înainte. Dar nu fiindcă mi-a deschis Bess uşa.
N-avea nimeni nevoie de mine.
M-am trezit înfrigurată şi m-am ridicat să beau nişte apă şi să opresc ventilatorul de la fereastră. Mintea mi-era înceţoşată fiindcă luasem mai multe pastile.
Am auzit o voce. Un sunet stins, venind de afară, prin fereastra mea deschisă.
„Te rog, Penny! Te rog!“
Pfeff.
Am înţeles imediat. Penny îl alesese pe Pfeff în locul meu, pentru a doua oară. Acel „te rog“ pe care mi-l spusese mie cândva îi era adresat acum ei.
Am crezut atunci, după cum ţi-am mai spus, că Penny
ştia cât de tare mă rănise prima ei trădare,
ştia cât de zdrobită şi distrusă mă simţeam,

ştia, pentru că-i spusesem, şi cu toate astea,
nimic nu conta în faţa nevoii ei de a fi dorită, de a fi cea mai drăguţă fată din încăpere, de a o face pe Erin geloasă, de a fi fata heterosexuală pe care şi-o doreau părinţii mei, de a săruta un băiat pe care-l considera atrăgător —
toate astea contau mai mult decât mine.
Nu eram sora ei de sânge. O simţea. Eram convinsă de asta. Acum ştiu că ideea asta e falsă, că familiile sunt clădite şi dobândite, şi nu neapărat pe baze biologice, dar în momentul acela părea de netăgăduit. Nu eram demnă. Nu meritam nici măcar un pic de stăpânire.
Am coborât şi am ieşit pe uşa dinspre vestibul.
Am fugit pe alee spre doc. Acolo am zărit profilul iahtului şi pe cel al şalupei Guzzler, neagră, pe fundalul mării luminate de lună. Şi l-am auzit iar pe Pfeff. „Te rog, Penny!“
Am fost aşa de furioasă pe el fiindcă o dorea şi aşa de furioasă pe ea fiindcă-l ademenea din nou. Cum putea să facă una ca asta? Acum, că Erin nu mai era prin preajmă. După ce spusese îmi pare rău, oricât de neconvingătoare ar fi fost. După ce văzuse suferinţa pe care o provocase.

74.

Când am ridicat scândura
şi când am lovit cu ea,
iar şi iar,
cu toată forţa cu care lovesc mingea de baseball,
când am lovit,
ameţită de gelozie şi furie,
nu eram sigură dacă-l nimeream
pe Pfeff, băiatul care m-a părăsit pentru sora mea,
care n-a vrut să-şi ceară scuze, nici măcar să stăm de vorbă, sau
dacă dădeam în
sora mea, draga mea soră,
care avusese atâţia iubiţi,

care era de fapt fiica cea mai mare a
tatei,
care a fost dintotdeauna
frumoasa familiei şi
care n-a şovăit niciodată să pună mâna pe ceea ce ar fi trebuit să-mi aparţină mie.
L-am omorât pe Pfeff. Dar aş fi putut la fel de uşor s-o omor pe Penny.
Sunt sora vitregă îngrozitoare a Cenuşăresei.
Sunt stafia a cărei fărădelege a rămas nepedepsită.
Sunt domnul Vulpoi.

75.

M-am uitat la ceea ce făcusem; Pfeff zăcea pe doc. Nu avea tricoul pe el. Un tricou simplu, gri, făcut ghem şi aruncat pe jos. Catarama curelei îi era desfăcută, iar blugii descheiaţi, traşi în jos, pe şolduri, împreună cu boxerii.
Purta adidaşi. Pe şosete erau imprimaţi mici homari roşii.
I-am atins încheietura mâinii, neştiind ce altceva să fac.
N-avea puls.
Penny o luase la sănătoasa pe doc, spre plajă. Stătea în apa care-i ajungea până la genunchi, îşi freca mâinile şi se spăla pe faţă, încercând parcă să se trezească dintr-un coşmar.
Când am pornit-o spre Penny, a apărut Bess la capătul digului.
— Am venit să văd, mi-a zis încet, când am ajuns lângă ea. Au spus că se duc la plimbare.
Mi-am dat seama că ţineam încă scândura în mână. I-am dat drumul şi a căzut cu zgomot.
Penny a ieşit din apă şi a venit spre noi.
— Carrie m-a salvat, a zis ea. Nu ştiu ce ai văzut tu, Bess, dar Pfeff — deodată, şi-a scos tricoul şi trăgea în jos de pantalonii mei şi de ai lui.
Ne-a povestit totul, despre acel Te rog, Penny şi despre spaima ei, iar pe urmă a explicat că eu am salvat-o.
Iar eu am crezut tot timpul că am încercat să-mi ucid sora.

Am încercat oare să-mi ucid sora? Știam ce fac? Sau am vrut să-l ucid pe Pfeff?
N-aveam niciun răspuns. Nu-l am nici acum. Dar pot spune atât:
N-o salvam pe Penny.
În timp ce-i spunea povestea lui Bess, am înțeles că mă privea ca pe o eroină. Ocrotitoarea.
M-a cuprins cu brațele.
— Iartă-mă, Carrie! Îmi pare așa de rău! Nu te merit. Sunt așa de bucuroasă că ai venit!
Pentru păcatele mele, am fost răsplătită cu o soră iubitoare, plină de remușcări și recunoscătoare.

76.

Totul s-a petrecut apoi așa cum ți-am povestit.
Am luat ce ne-a trebuit din casa Clairmont. Am încărcat barca și-am frecat docul.
M-am întors după whisky și am găsit-o pe Rosemary în beci. Am abandonat-o când avea nevoie de mine, ca să-l înec pe Lor Pfefferman.
Am fost nevoite să așteptăm la casa Goose până când s-au dus Major și George la culcare.
Penny m-a ținut de mână.
Bess s-a ocupat de camera lui Pfeff. Eu am făcut cafea.
Am fost uimită să constat loialitatea necondiționată a surorilor mele. Știam că le aparțin doar pe jumătate, că sunt doar pe jumătate o Sinclair, și totuși mi-au fost alături în criza asta, ca și cum toate trei alcătuiam un întreg. Ca și cum mă considerau a fi o eroină bună.
Ne-am dus cu barca departe, în larg.
Am legat cadavrul de ancoră și l-am dat mării.
Am ars șervețelele de hârtie și am discutat despre campingul cu Buddy Kopelnick. Am dormit scurtă vreme sub cerul înstelat.
Ne-am întors acasă și am mințit.

77.

La două săptămâni după moartea lui Pfeff, când pe insulă suntem doar noi cinci şi personalul, părinţii mei plănuiesc Seara Focului de Tabără.
Facem asta an de an, în luna august. Fără vreun motiv anume. După cină, coborâm pe Plaja Mare şi aprindem chestii. Ziare vechi şi exemplare din New Yorker, reţete decupate din reviste pe care Tipper nu le mai vrea, cartonaşele cu nume de la jocul Cine Sunt Eu şi altele asemenea.
Facem s'mores[1] şi cântăm cântece de tabără din tinereţea lui Tipper şi a lui Harris. „Show me The Way to Go Home", „Hot Time in the Old Town Tonight", „Be Kind to Your Fine Feathered Friends"
În ziua focului de tabără, găsesc în dormitorul meu un carnet vechi, în care scriam şi desenam pe vremuri, când eram o altă fată. Scriu acum în el:
Eu, Caroline Lennox Taft Sinclair, l-am ucis pe Lawrence Pfefferman.
L-am ucis pe Lawrence Pfefferman.
L-am ucis pe Lawrence Pfefferman.
Scriu întruna propoziţia asta, până umplu câteva pagini. Pe urmă iau carnetul cu mine, la Seara Focului de Tabără.
În timp ce ardem revistele lui Harris şi mostrele de material ale lui Tipper, în timp ce fredonăm cântecele idioate pe care le-am cântat împreună încă din copilărie, arunc carnetul în flăcări.
E singura dată când mărturisesc, îmi spun.
Am ars mărturisirea.
S-a terminat.
Şi nu-i mai spun nicicând nimănui, până acum.

*

[1] Desert pregătit la focul de tabără, îndrăgit în Statele Unite şi Canada (N.t.).

Mulţi oameni comit infracţiuni în tinereţe. Acte de violenţă, delicte. În multe state ţi se pot prescrie dosarele penale juvenile când devii major. În alte state, dosarele se pot şterge cu totul.
Ideea e că putem fi iertaţi pentru nişte fapte îngrozitoare pe care le comitem în copilărie. Că ne putem mântui, că putem primi o nouă şansă.
Nu ştiu dacă Pfeff ar fi fost iertat. Uneori mă gândesc că era incorigibil — cred că ar fi luat ce-şi dorea de la Penny şi de la nenumărate alte fete după aceea, dacă n-ar fi fost oprit. Zice nu, dar nu prea convingător, a spus el. Nu ţine cont de faptul că un tip e beat şi excitat sau aşa ceva.
Cred, pe urmă, că n-ar fi învăţat niciodată diferenţa dintre bine şi rău. Tipi ca el ajung la puşcărie sau fug din ţară, şi în niciun caz nu devin altceva decât nişte violatori care se cred tipi duri.
Alteori mă gândesc la dragostea lui profundă pentru viaţă, la entuziasmul şi la actele lui de generozitate, la ruşinea şi la modesta lui bunăvoinţă. Şi cred că ar fi putut deveni un om bun.
Oricum, nu cred că merita să moară.
Ştiu că era în stare de lucruri groaznice.
Dar la fel eram şi eu.

*

Poliţiştii mai trec o dată, înainte de sfârşitul verii. Dau mâna cu tata, ca nişte vechi prieteni, când el şi cu mine îi întâmpinăm pe doc. Mergem cu toţii la Clairmont, unde Tipper serveşte băuturi reci şi biscuiţi proaspăt copţi. Penny şi Bess ni se alătură, ca să asculte ce se vorbeşte şi să fie de faţă, pur şi simplu.
Agenţii ne informează că Pfeff figurează acum ca „Dispărut, Presupus Decedat“. Având în vedere că a fost văzut ultima oară înotând în larg, ne spun că îl pot considera „presupus decedat“ fără să mai aştepte.
Tipper zice că familia a ţinut deja un parastas.
Poliţiştii spun că asta se întâmplă deseori. Familiile au nevoie de alinare. Comunităţile au nevoie să jelească.

— Ar fi trebuit să participăm, zice Penny, părând supărată. Nu ne-aţi pomenit nimic despre asta.
— Nu puteam să mergem, răspunde Harris cu asprime.
— Yardley s-a dus, spun eu. Mi-a povestit după eveniment.
— Puteam ajunge în Philadelphia.
Penny e o actriţă minunată.
— Nu fără mari bătăi de cap, zice Harris. Iar soţii Pfefferman nu ne-ar fi dorit acolo. Nu le-ar face plăcere să le amintim cele întâmplate.
— Am trimis flori, spune Tipper. Nu vă faceţi griji.
După ce pleacă poliţiştii, Harris mă cheamă în biroul lui.

78.

Biroul e o încăpere mare, în zona din spate a parterului, decorată cu multe obiecte pe care le-aş descrie ca trofee: caricaturi din New Yorker înrămate, un peşte-spadă împăiat, rafturi peste rafturi de cărţi. Harris şade în spatele biroului, iar eu mă aşez în faţa lui.
— Acum, că băiatul a fost declarat decedat, zice tata, vreau să-ţi spun că am rămas fără pastile de dormit în urmă cu vreo câteva săptămâni.
Mă uit fix la el şi încerc să nu-mi clintesc niciun muşchi.
E posibil să ştie că eu le-am luat? A numărat pilulele din flacon?
— Am rămas fără pastile de dormit, continuă el, şi până să-mi procure maică-ta altele, am avut câteva nopţi de insomnie. Înţelegi unde bat?
Scutur din cap.
— Ei bine, într-o noapte, eram treaz pe la două dimineaţa. Nu puteam adormi la loc. M-am învârtit şi m-am răsucit mult timp, am citit şi aşa mai departe, dar pe urmă am renunţat. M-am gândit să-mi încălzesc nişte lapte sau să-mi fac o cacao, să mă ajute să dorm.
Tace, îşi aprinde o ţigară şi se reazemă de spătarul scaunului.
— M-am uitat la voi, fetelor, continuă el. Fac asta când nu pot dormi. Aşa fac de când eraţi bebeluşi. Îmi place să ştiu că sunteţi toate sănătoase şi în siguranţă, în paturile voastre. În vara asta, aţi fost uneori plecate până târziu, la Goose, cu băieţii. Înţeleg. Nu sunt îngrijorat din pricina voastră. Dar, în momentul ăla, e aproximativ două şi jumătate dimineaţa şi mă aştept să fiţi în pat. Nici tu, nici Bess,

nici Penny. Hm. Încep să-mi fac griji. Aşa că mă duc jos, îmi torn un pahar de whisky şi ies pe verandă.
Îmi îngheaţă mâinile. Simt un nod în gât.
Trage un fum din ţigară şi scutură atent scrumul într-o scrumieră de fildeş.
— Am renunţat la cacaoa fierbinte, înţelegi, fiindcă eram curios. Am ieşit în curte şi, când am trecut de bifurcaţia spre doc, am văzut că se întâmpla ceva în apă. Ce crezi că am văzut?
— Nu ştiu.
— Guzzler se îndepărta în larg. Tu şi Penny vâsleaţi. Bess era aplecată peste bord, cu degetele-n apă. M-am uitat după voi, până când n-am mai văzut barca. Şi m-am întrebat: De ce vâslesc? Mi-am zis c-o fi una dintre trăsnăile voastre, să ieşiţi cu barca în miez de noapte. Am fost şi eu puşti, cândva. Dar numai voi trei? Fără Major, George sau Lor? Şi de ce să nu folosiţi motorul? Ce putea fi atât de tainic, încât să vâsliţi atât de departe în larg? Nu-i o treabă uşoară.
Bate cu degetele în tăblia de lemn a biroului, se uită pe fereastră, apoi, la mine.
— Aşa că m-am întors în casă, continuă el. Am luat una dintre lanternele puternice pe care le ţinem în antreu şi am coborât pe doc, să văd ce faceţi. Căţeii au venit după mine — alt fum de ţigară. Şi să vezi ce chestie ciudată, Carrie. Toţi patru am simţit imediat un miros puternic la capătul docului. Căţeii adulmecau. Şi ştii ce era mirosul ăla?
— Nu.
— Clor. Cum vine asta? m-am întrebat. Ce fac fetele mele cu clor în toiul nopţii?
Mâinile îmi tremură incontrolabil. Îmi încleştez degetele şi respir încet.
— Am observat că docul părea ud, îi dă Harris înainte. Şi, când m-am uitat ceva mai departe, am observat scândura. O mai ştii pe aia strâmbă, pe care am smuls-o?
Nu răspund.
Vorbeşte foarte, foarte încet.
— Ştii despre ce scândură vorbesc, Carrie?
— Da, ştiu.

— În regulă. Scândura aia mirosea a clor mai tare decât restul docului. Am ridicat-o, era udă leoarcă. Mi-am trecut lanterna de-a lungul ei. Pe urmă, am examinat cuiele. Şi ştii ce?
— Ce?
— Cuiele erau lipicioase.

79.

Simt că mi s-a golit tot capul de sânge. Sunt gata să leşin.
— Tu ai luat scândura, spun. De-aia a dispărut.
— Eu am luat scândura, răspunde el. Am adus-o în casă şi am curăţat-o la chiuvetă. Apoi m-am dus în pod şi am ascuns-o după un teanc de cutii. Nu ştiam de ce o fac. Nu ştiam de ce plecaseră fetele mele, vâslind cu şalupa în miez de noapte, după ce lăsaseră docul puţind a clor şi o scândură grea, pe care încercaseră — fără succes — s-o cureţe ca lumea, o scândură aruncată acolo, murdărită cu o substanţă infernal de cleioasă. Dar eram cât se poate de sigur că aveam să le protejez, indiferent ce se întâmpla.
Îmi dau seama că mă iubeşte.
Mă tratează de parcă aş fi sânge din sângele lui. Îi pasă de ceea ce mi se întâmplă, indiferent ce aş fi făcut.
Pentru prima oară, de când am aflat adevărul despre tatăl meu, simt că fac parte din familia lui Harris. Îi aparţin.
El continuă povestea.
— De dimineaţă, aflu că băiatul pare să fi fost victima unui rechin. Toate trei ţipaţi şi sunteţi isterice, dar eu pun lucrurile cap la cap. Îţi spun sincer că sunt al naibii de bucuros că am avut intuiţia să iau scândura aia de acolo, înainte să vină poliţia.
Se opreşte. Se apleacă înainte, pe scaunul lui. Mă priveşte în ochi.
Îl privesc şi eu.
N-am să-i spun ce s-a întâmplat.
Nu-i pot spune. Despre faptul că n-am fost iubită îndeajuns, despre Pfeff, despre Penny, despre ce am făcut şi de ce. Chiar dacă ştie că cineva a făcut ceva şi noi am şters urmele, nu se poate să afle întregul adevăr oribil.

— Ai ceva de adăugat? întreabă el, în cele din urmă.
— Nu.
Se reazemă din nou de spătar. Ştiu că e curios, dar tăcerea în privinţa subiectelor dificile îi va câştiga întotdeauna respectul.
— Bine. Aşa că am trecut prin tot ce a urmat şi-am trecut cu totul, continuă el. Şi când situaţia s-a calmat, i-am spus mamei tale că e vremea pentru Seara Focului de Tabără — arată cu mâna spre plajă. Acum, scândura aia e numai cenuşă şi fum.
— Ai reconstruit docul.
— Păi, nu putem risca să se întrebe cineva unde a dispărut scândura aia. Sau să remarce mirosul înţepător de clor — zâmbeşte cu buzele strânse. Tipper îşi dorea oricum un doc nou, aşa că e fericită.
— De ce-mi spui toate astea?
Îşi înclină capul şi se uită la mine.
— Maică-ta zice că ţi-a povestit despre Buddy Kopelnick.
Încuviinţez.
— Deci...
Aştept.
Îmi explică:
— Din câte-mi dau seama, tu — spre deosebire de surorile tale — ai, poate, nevoie să-ţi amintesc că familia asta e foarte importantă pentru mine.
— Ştiu.
— Sunt în stare de multe ca s-o protejez. Inclusiv pe tine, ca şi pe Penny şi pe Bess. Înţelegi?
— Da.
Îşi stinge ţigara şi aranjează nişte hârtii de pe birou.
— I-am spus maică-tii doar că am coborât la bucătărie în noaptea aia. Că am băut un păhărel înainte de culcare şi am citit ceva timp, după care m-am întors în pat. Îţi spun ce am făcut de fapt, ca să nu mai visezi la Buddy Kopelnick, să nu-mi mai umbli la pastilele de dormit şi să fii cu adevărat membră a familiei Sinclair, aşa cum te-am considerat dintotdeauna.
Ne privim în tăcere câteva clipe.
— Nu există altă cale de ieşire, decât să înfrunţi problema, spun eu.
Harris zâmbeşte.

— Robert Frost. Da, zice el şi bate din palme. Mergem înainte, ca de obicei. Capul sus, bine?
— Bine.
Mi-am dat seama atunci, şi înţeleg chiar mai bine privind în urmă, că am scăpat nepedepsite pentru crimă nu doar pentru că am fost istețe, nici fiindcă am avut noroc, ci pentru că ne-a ajutat tata. Fiindcă are resurse — un pod, un foc de tabără, bani pentru un doc nou. Fiindcă poliţia crede că un om ca el e un cetăţean exemplar. De aceea se presupune că nişte fete ca noi — educate, „de familie bună“ — spun adevărul. Avem parte de beneficiul îndoielii, de prezumţia de nevinovăţie, conferite de numele familiei noastre.
Harris se ridică, semn că-mi permite să plec, aşa că mă ridic şi eu.
— Cred că mama ta plănuieşte azi o seară a Îngheţatei din Miezul Verii, spune el, zâmbind iar. La ora patru sosesc familiile Hadley şi Baker.
— Am s-o ajut, zic eu.
— Aşa, fata mea!

80.

Câteva ore mai târziu, familiile Hadley şi Baker se revarsă din şalupa mare şi cuceresc casa Goose.
Sunt copii mici şi părinţii lor. Toată lumea are chef să intre în apă şi, pe urmă, să se plimbe cu iahtul. Adulţii vor să bea cocktailuri şi să mănânce salată de homar pe chifle calde de cartofi, salată de castraveţi cu mărar şi felii groase de cantalup. Copiii au nevoie de cineva care să-i înveţe să joace crochet.
După cină, Tipper şi Luda servesc Îngheţata din Miezul Verii pe verandă — cinci feluri de îngheţată de casă, creme pregătite în avans, toată săptămâna, şi bătute în robotul cel mare. Au făcut alune caramelizate, cremă verde-pal de mentă proaspătă, de vanilie, de ciocolată şi de căpşuni. Tipper serveşte ciocolată caldă, sos de caramel, frişcă bătută şi nuci în vase ceramice. Ambianţa muzicală e dată de cvartete vechi în stil barbershop, iar feţele de masă sunt decorate cu dungi albe şi roşii, ca acadelele.

Ne facem fiecare combinaţia dorită, punem deasupra straturi de frişcă bătută şi alune cu îngheţată şi sos, ţinem în mână bolurile rotunde din sticlă, pline cu vârf, în care înfigem linguriţe de argint cu coadă lungă.
Când toţi musafirii sunt serviţi, iar părinţii mei sunt uşor afumaţi, mă duc în capătul îndepărtat al verandei şi mă aşez în hamac, cu un bol de mentă proaspătă şi ciocolată caldă.
Mama râde la gluma cuiva. Bess strigă în timp ce-l ajută pe cel mai mic Hadley cu ciocanul de crochet. Toţi copiii au plecat de pe verandă, pe pajişte. Unii se răsucesc în leagăn. Femeile şed pe trepte, supraveghindu-i pe copii; bărbaţii au coborât în fundul curţii, unde pot privi marea şi fuma ţigări de foi.
Iau o gură de îngheţată şi închid ochii.
Vreau
să scap de tirania aşteptărilor acestei familii şi să-mi fac în schimb o viaţă nouă, o viaţă la oraş.
Vreau
să-mi opresc gândurile obsesive despre poveştile pe care le aud la ştiri şi în schimb să fiu acolo, să înţeleg, să văd cu ochii mei.
Dar şi mai mult,
vreau
să fac parte din familia asta, aşa razna cum e.
Vreau
să fiu fiica tatălui meu,
să rezolv problemele surorilor mele,
să fiu cea care primeşte perlele negre ale mamei,
să fiu preferata lui Rosemary.
Să fiu o Sinclair, să am siguranţa şi reputaţia bună
pe care le-au câştigat
toată
munca asiduă şi
banii murdari şi
privilegiile nemeritate şi
inteligenţa noastră.
Acum înţeleg.
Poate că familia asta e cea mai mare slăbiciune a mea. Dar nu voi pleca.

Penny vine şi se aşază lângă mine. Şi-a umplut bolul de îngheţată numai cu ciocolată caldă. Suntem doar noi două aici, în capătul verandei, în locul în care e agăţat hamacul. Suntem singure.
— Te distrezi? o întreb.
Ea mănâncă ciocolată. O aştept să înghită.
— Ai aflat vreodată adevărul despre poza aia? mă întreabă, în loc de răspuns.
— Ce poză? spun, deşi ştiu despre ce vorbeşte.
— Aia în care credeai că e unchiul Chris sau aşa ceva, răspunde ea. Cu faţa zgâriată. În care am zis eu că e tata.
Mă întorc şi o privesc în ochi. Nu-i pot citi expresia de pe chip.
— De ce?
— Întreb şi eu, răspunde Penny. M-am tot gândit la ea. La poza aia secretă a lui Tipper. Şi m-am gândit… că ar putea fi Buddy Kopelnick. Tipul care a vrut să te ducă în camping şi ţi-a dat toate jeleurile. Nu crezi?
Mă uit din nou la ea.
Se apleacă şi mă sărută pe obraz, cu buzele încălzite de ciocolată.
— Nu i-am spus lui Bess, zice ea.

PARTEA A OPTA
După aceea

81.

Vară după vară, deşi eu înaintez în vârstă, Rosemary are întotdeauna zece ani.
O întreb dacă se simte singură iarna, când insula e pustie.
— Dorm pur şi simplu sau ceva de genul ăsta, Carrie, îmi răspunde. E bine. Mi-e bine. După care mă trezesc.
Mă vizitează în vara în care am optsprezece ani, am absolvit North Forest şi urmează să studiez la Universitatea Vassar. Am ales Vassar fiindcă se află la doar nouăzeci de minute depărtare de oraşul New York, cea mai apropiată pe care am găsit-o. În anul acela, iau atât codeină, cât şi somnifere în timpul zilei. Îmi petrec cea mai mare parte a verii dormind sau într-o stare de amorţeală tâmpă.
Mă vizitează şi în vara în care am nouăsprezece ani, după primul meu an de facultate, când Penny şi cu mine îi avem ca oaspeţi pe iubiţii noştri. Penny se străduieşte să joace în continuare rolul în care o doresc părinţii mei. O fată heterosexuală, o Sinclair, stoică, o fiică de care să fie mândri. Se duce totuşi la Bryn Mawr. O şcoală doar pentru fete.
În vara aia, Penny şi cu mine bem şi uităm, ne desfătăm cu sex, muzică la volum mare şi excursii prin barurile din Oak Bluffs, pe insula Martha's Vineyard, unde nu-ţi cere nimeni actul de identitate. O ignorăm pe Bess, care reacţionează lipindu-se de părinţii noştri, jucând rolul fetei muncitoare şi mereu zâmbitoare, cea care nu se plânge, sportiva, fata cultivată şi pricepută la conversaţiile din timpul mesei. Rosemary vine doar când şi când în anul acela şi mă mituieşte cu chipsuri de cartofi furaţi din cămara din Clairmont, în încercarea de a mă convinge să-i citesc.
Mă vizitează în vara de după al doilea an de facultate, când, la vârsta de douăzeci de ani, am întrerupt studiile la Vassar, ca să mă internez într-un centru de recuperare. Timpul petrecut acolo include săptămâni de abstinenţă şi terapie şi speranţă şi sprijin — dar, când ajung pe insulă, cad iar pradă vechilor obiceiuri şi iau toate pastilele pe care pot pune mâna.
Nu sunt mândria familiei.

Rosemary vine la mine şi în vara următoare, dar în anul acela, în care am douăzeci şi unu de ani şi m-am poticnit în anul trei de studii, abia trecând pe la ore, îmi petrec lunile iunie şi iulie tot la reabilitare. Abia în august vin la Beechwood.

Ajung pe insulă ceva mai plinuţă, foarte vulnerabilă, dar dezintoxicată şi optimistă. La centrul de reabilitare am început să fac bijuterii: inele şi brăţări din fire subţiri de argint împletite. Mi-ar plăcea să învăţ să lucrez cu pietre. Sau, poate, cu metale preţioase. Există ateliere în New York, unde aş putea urma nişte cursuri.

Am o prietenă de la centrul de recuperare, complet vindecată, o cheamă Deja. Mă las de facultate şi am să împart un apartament cu ea, începând din septembrie.

Sper din suflet că am scăpat cu totul de pastile, de data asta.

Se dovedeşte că am reuşit.

O văd pe Rosemary doar o singură dată în acel august. Mă trezesc într-o dimineaţă şi-o găsesc şezând pe pat, la picioare, mâncând o brioşă cu mure. A rupt-o bucăţi într-un castron galben de porţelan, adus de jos.

— Bună, puişor, îi zic. Te-ai trezit devreme.

— Ba tu dormi până târziu, răspunde ea. Îmi place să iau câte o brioşă cât e caldă.

— O poţi încălzi în cuptorul cu microunde, îi spun. Douăzeci de secunde.

— Nu-i acelaşi lucru.

Rosemary pare obosită. Are pielea palidă. Poartă un tricou cu Muppets şi un şort uzat.

— Ţi-e bine? o întreb. Mi-a fost dor de tine. Mă bucur să-ţi văd iar faţa pistruiată.

Mă ridic în capul oaselor şi-mi reazem tâmpla de umărul ei mic şi slab.

— De fapt, nu mi-e chiar aşa bine, răspunde ea. Îmi place să vin să te văd, dar sunt tare, tare obosită.

— Cum aşa?

— N-am să pot veni aici la nesfârşit, zice Rosemary. Adică vreau să vin, dar… îmi trebuie teribil de multă energie — turteşte firimiturile de brioşă cu un deget. Mă dor oasele şi mi-e greu să-mi ţin ochii deschişi.

— Credeam că eşti doar în imaginaţia mea, îi zic. Credeam că, poate, reuşeam să te văd doar din cauza pastilelor. Dar nu le mai iau. Şi eşti încă aici.
Râde.
— Sunt cu totul aici.
— Asta-i bine.
— Iei prea multe pastile, Carrie. Adică luai, înainte.
— Aşa mi se spune.
— Trebuie să te faci bine, zice Rosemary — e atât de mică şi de serioasă. Eu nu te pot vindeca, dar vin mereu, fiindcă sunt îngrijorată.
— De asta vii? Fiindcă eşti îngrijorată pentru mine?
— Îhî.
— Credeam că vii pentru că ai nevoie de mine.
Scutură din cap.
— Am fost îngrijorată că ai să devii dependentă şi că ai să faci lucruri îngrozitoare şi chiar le-ai făcut — faţa i se boţeşte şi începe să plângă. Ai făcut lucrul acela, mai întâi. Nu credeam că ai să faci asta. Nu credeam nici în ruptul capului. Dar a urmat muşamalizarea şi n-am putut să te opresc din a lua pastile şi am fost aşa de îngrijorată, zice ea, trăgându-şi nasul. Nu pot să opresc nimic. Sunt doar un copil. Dar vin mereu, fiindcă nu mă pot opri când tu nu eşti bine.
— Ai crezut… ai crezut că am să mă sinucid? întreb, înţelegând în cele din urmă. După ce ai murit?
Rosemary încuviinţează.
— Dar n-ai făcut-o. I-ai făcut-o lui în schimb.
Nu ştiam că ştia. Despre Pfeff. O adevărată Sinclair, n-a suflat o vorbă.
Încep şi eu să plâng. Fiindcă Rosemary a continuat să mă iubească, ştiind despre mine lucrul acela monstruos.
Fiindcă e moartă şi nu e cu adevărat aici, ca să mă iubească.
Fiindcă Penny şi Bess mi-au fost alături şi nu vor dezvălui niciodată secretul, dar legătura noastră va fi întotdeauna pătată de sângele de pe mâinile noastre. Relaţia dintre noi, surorile, nu-şi va mai reveni vreodată. Va trebui să ne păstrăm secretele pentru totdeauna şi asta din vina mea.
Draga mea Rosemary s-a chinuit să se întoarcă timp de patru veri, îngrijorată că aveam să-mi tai venele sau să-mi înec fiinţa demnă de dispreţ, apoi, îngrijorată că am să mă sinucid cu pastile, împovărată

de cunoaşterea unor fapte de care n-ar trebui să ştie vreodată un copilaş.
Ar fi trebuit să se plimbe cu bicicleta de colo-colo, pe aleile de lemn. Ar fi trebuit să-şi contureze personalitatea şi să crească prea mare ca să se mai joace cu leii ei de pluş, să înveţe să se fardeze şi să citească volumele lui Judy Blume, îndoind colţurile paginilor cu conţinut sexual. Ar trebui să facă pasiuni pentru staruri de muzică pop şi sportivi, şi oameni obişnuiţi. Ar fi fost înscrisă la o şcoală cu internat, iar eu i-aş fi putut trimite scrisori şi vederi, strecurând bani în plic.

Dragă Rosemary (i-aş scrie),
Recuperarea a fost grea a doua oară. N-am să mint. Mi-a fost teamă că nu voi reuşi. Dar mă descurc bine aici, în New York City.
Colega mea de apartament, Deja, e chelneriță, iar eu sunt vânzătoare la o patiserie de pe Bleecker Street. Patiseria miroase mereu tare bine. Ți-ar plăcea. Dar brutarii din spate sunt foarte nesuferiţi.
Partea din față a magazinului e drăguță, vopsită în albastru. E ca şi cum aş lucra în cer. Când am să vin acasă de Crăciun, am să aduc o pungă cu croissante.
În fiecare luni seară fac cursuri de bijutier, dar avem atelierul la dispoziție în orice seară din săptămână, aşa că mă duc acolo des şi lucrez cu PATENTUL (îmi plac patentele). În alte seri, ies cu prietenii în cafenele deschise nonstop sau la restaurante chinezeşti. Sunt aici câţiva oameni pe care-i cunosc de la North Forest şi care sunt în ultimul an la diverse facultăţi din oraş, apoi mai am câţiva prieteni noi, de la cursurile de bijutier. Poate am să încerc şi ceramica. Am participat la un atelier şi m-am murdărit tare. Cred că ție ți-ar plăcea.
Mă gândesc în fiecare zi la tine, puişor. Uite nişte bani, să-ţi poţi cumpăra chestii, fără să trebuiască să-i ceri mamei. Sper că bestiile de la North Forest se poartă frumos cu tine şi că joci un tenis feroce (tati a spus că e feroce, ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit). Oricum o să jucăm la vară, pe insulă. Şi o să înotăm. Şi o să lenevim. Şi tu ai să fii principala mea atracţie pe Beechwood, iar eu o să mă străduiesc să fiu principala ta atracţie.

O iubire, două iubiri,
un milion de iubiri
de la sora ta cea mare,
Caroline Lennox
Taft Sinclair.

Asta i-aş fi scris.
Îmi văd aşa de limpede scrisorile, de parcă aş duce deja viaţa aceea, de parcă Rosemary ar fi într-adevăr la North Forest, ar juca tenis şi şi-ar face prieteni. Parcă-i văd aievea, în timp ce stau lângă corpuşorul fantomatic şi istovit al lui Rosemary, în timp ce plâng şi-o mângâi pe păr. Îi îmbrăţişez forma firavă şi-i spun c-o iubesc.
O stare de uşurare se revarsă prin mine chiar în timp ce plâng, fiindcă-mi pot vedea propriile scrisori, iar asta înseamnă că pot vedea un viitor dincolo de insula asta, dincolo de dependenţa asta. Deşi n-am
să scap niciodată de ceea ce am făcut, deşi s-ar putea
să nu mă iert niciodată şi deşi n-am să
mă eliberez niciodată de familia Sinclair şi am să-mi
doresc întotdeauna iubirea tatălui meu şi locul pe care mi-l acordă în familie şi
deşi n-am să le iubesc niciodată pe Bess şi pe Penny fără resentimente şi obligaţii, şi secrete împărtăşite, şi vinovăţie,
am să merg mai departe,
pas cu pas,
puţin câte puţin.
— Vreau să nu-ţi mai faci griji, îi spun lui Rosemary.
Respir încet, iar plânsul încetează.
— Mereu spui asta — zice şi îşi trage nasul. Mereu îmi spui lucruri vesele, aşa cum făcea mama, vrei să jucăm jocuri şi citeşti poveşti, e drăguţ din partea ta. Dar să ştii că sunt în continuare foarte îngrijorată, sunt aşa de obosită, Carrie. Nu ştiu ce să fac.
— Vreau să te odihneşti.
— Trebuie — ia un şerveţel şi-şi şterge nasul. Nu mă simt bine aici, nici măcar în vizita asta. Mă doare când sunt aici, dar mi-e frică să nu vin.

— N-am să mă sinucid, îi şoptesc. N-am făcut-o şi n-am s-o fac.
— Pe bune?
— Da. Asta vrei să auzi?
— Oarecum, zice ea. Dar tu — imită gestul înghiţirii unui flacon cu pastile. Poţi să mori dacă faci chestia asta. E un lucru pe care oamenii îl ştiu.
Ce pot spune ca s-o liniştesc? Ce pot spune cu certitudine?
— Am fost într-adevăr bolnavă şi tristă, îi spun după un timp. Bolnavă în multe feluri. Şi vinovată. Şi ruşinată şi furioasă. Am fost toate astea pentru multă vreme, am încercat să mă amorţesc, ca să scap şi să uit cum să scap, am îngropat totul cât am putut de adânc. Înţelegi ce vreau să spun?
Rosemary dă din cap.
— Dar acum îţi vorbesc ţie de toate sentimentele astea. Aşa că nu mai sunt îngropate.
— Bine. Şi ce?
— Ce sentimente am?
— Da.
— Păi… am fost tristă fiindcă ai murit. Şi tristeţea asta e proaspătă, aproape la fel de proaspătă ca atunci când s-a întâmplat. Şi am fost aşa de furioasă pe Pfeff şi pe Penny, aşa de oripilată şi ruşinată de fapta mea, încât nu mă mai puteam suporta. M-am pedepsit singură şi în acelaşi timp am vrut să scap de toate astea. Cred că pastilele m-au ajutat să le fac pe amândouă.
Rosemary îşi trage nasul.
— E aiurea, zice ea. Fiindcă le luai şi înainte. Înainte să moară el.
— Nu le luam dintr-un singur motiv. E o grămadă întortocheată de motive. Şi nu-ţi pot promite că am să fiu fericită, nici măcar nu-ţi pot promite că am să fiu sănătoasă, dar îţi spun cum mă simt, fiindcă dacă-ţi spun, îţi arăt că nu mai încerc să mă amorţesc. Am să trăiesc cu tristeţea şi ruşinea, chiar am să le simt, n-am să mă mai urăsc şi n-am să mă mai pedepsesc atât de tare. Am să merg pur şi simplu înainte, o zi, apoi încă una.
— Şi încă o zi, şi încă una după ea, zice Rosemary.
— Da, te-ai prins.
Am să plec la New York în septembrie.
Am să-mi găsesc de lucru şi am să locuiesc cu Deja.

Am să fiu abstinentă.
Am să cunosc oameni. Am să învăţ să fac bijuterii.
Viaţa asta nouă nu mă va salva. Nu va repara criza mondială care-mi fierbe în minte, încinsă şi tristă. Nu va schimba faptul că am ucis un om, un om depravat în multe feluri, dar totuşi o fiinţă umană, a cărei viaţă n-ar fi trebuit să se încheie. Nu va schimba faptul că eu am ascuns crima, că noi am ascuns crima.
Şi totuşi. Întrezăresc un viitor pentru mine. Şi poate că e destul.
Nu-mi place felul cum gândeşte tata, dar l-am adoptat în mare măsură. Poate că el şi Robert Frost au dreptate aici: „Nu există altă cale de ieşire, decât să înfrunţi problema".
— Bine, zice Rosemary, suflându-şi nasul cu zgomot. A fost o chestie tare siropoasă.
— Mda.
— Dar e-n regulă. N-am să-mi mai fac atâtea griji.
— Poţi să te odihneşti?
— Aşa cred.
Se cuibăreşte în braţele mele; miroase a loţiune de plajă şi a brioşă.
— La culcuş, la culcuş, spune ea.
Stăm aşa o vreme, fără să zicem nimic.
— Cred că ne luăm rămas-bun, nu-i aşa, puişor?
— Îhî.
Mai stăm puţin împreună, apoi Rosemary se dă jos din poala mea. Mă ia de mână şi mă ridic din pat.
Mă conduce afară din camera mea, pe hol şi apoi sus pe scări, la etajul părinţilor. Uşa dormitorului lor e închisă.
Urcăm scara spre turnuleţ.

82.

Camera rotundă din pod e încă ticsită de cutii pline cu jucăriile şi cărţile lui Rosemary. Covoarele rulate sunt încă acolo, la fel şi cuferele.
— Ştii că leii mei de pluş locuiesc aici? Şi Bila Magică 8?
— Absolut.

Deschide o cutie de carton plină cu lei şi cotrobăie prin ea.
— Îi iubesc pe toţi, spune Rosemary, dar Shampoo e cel mai bun pentru dormit — îşi ia leul favorit, atât de des spălat, încât acum e moale ca o cârpă. Bun, acum am să pot dormi extraordinar de bine.
— Poţi să-l iei pe Shampoo cu tine?
— Nu sunt sigură, dar aşa cred.
— Şi unde te duci acum?
Rosemary se apropie de fereastra turnului şi împinge cerceveaua în sus. Se deschide cam treizeci de centimetri. Împinge apoi plasa.
— O, nu, puişor! spun eu.
— Aş putea înota în larg, dar nu-mi mai place să înot, răspunde ea. Asta-i cea mai bună cale. Şi-l am pe Shampoo cu mine.
Împinge o cutie sub geam şi se caţără pe pervaz.
— Nu pleca, spun eu prosteşte.
Rosemary scutură din cap, iar mie încep să-mi curgă lacrimile.
— Trebuie.
Mă uit la ea, vreau s-o îmbrăţişez pentru ultima oară, dar trece într-o secundă prin deschizătură şi iese pe fereastră. Stă pe pervazul exterior, cu Shampoo într-o mână.
— Te iubesc, Carrie, strigă ea. Adio! Mult noroc şi să fii cuminte!
Sare.
Alerg la fereastră şi-mi scot capul afară; îi caut trupuşorul firav pe stâncile de dedesubt — dar nu-i acolo. Mă uit spre cer şi nu e nici acolo.
Insula e tihnită în soarele dimineţii.
Rosemary a plecat, iar tot ce mi-a rămas e să mă ţin de promisiunile pe care i le-am făcut.

83.

Acum.
Fiul meu Johnny şi cu mine stăm în bucătăria din Red Gate. Între noi sunt cești cu cacao rece şi resturile unei plăcinte de coacăze făcute de Bess.

Grendel, unul dintre câinii lui Penny, s-a ataşat de mine în vara asta şi stă întins la picioarele mele. Surorile mele sunt aici, pe insulă, cu noi, dar s-au cuibărit în paturi din alte case, dormindu-şi somnurile chinuite. Ele nu văd fantome.
Johnny nu mă poate ajuta, decât ascultându-mă. Nici eu nu-l pot ajuta, decât spunându-i povestea asta. Dar am avut câteva întâlniri bune în ultima vreme.
Îmi dau seama că e foarte obosit. Nu mai poate veni mult timp pe Beechwood. Îi tremură mâinile şi are ochii injectaţi. Se mişcă încet, ca şi cum ar avea dureri. E aproape vremea să plece şi poate că povestea mea i-a oferit ce-i trebuia, ca să-şi ia rămas-bun şi să se odihnească.
Îmi pun capul pe masă. Mă cuprinde un val de epuizare. Ceasul arată ora 1:45 dimineaţa.
Johnny se ridică în picioare şi-şi trece degetele prin păr.
— Mulţumesc că mi-ai povestit toate astea, spune el încet.
— Sigur, zic eu.
— A fost destul de greu.
— Ştiu.
Îmi îndrept spatele în scaun, ca să-l privesc.
— Nu ţi-a fost uşor, spune el, după care apucă o linguriţă şi ia o îmbucătură mare de plăcintă, direct de pe platou. Cred că va trebui să mă gândesc la toate astea.
— Bine, zic, iar el îşi lasă linguriţa pe platoul cu plăcintă. Ai terminat?
— Da. Mănânc de plăcere. Nu mi-e foame.
Mă ridic şi acopăr plăcinta cu folie.
Johnny scutură din cap.
— Doamne, nici nu ştiu ce să cred. Tot ce mi-ai spus e adevărat?
Îl privesc drept în ochi.
— Absolut totul.
— Nu pot să fac faţă la toate astea, zice, apoi vine lângă mine şi mă sărută pe obraz. Acum trebuie s-o şterg. Dar vin mâine să te văd. E în regulă?
— Îhî.
— Eşti bine?
— Aşa cred.
— Atunci mă duc să mă întâlnesc cu ceilalţi la Cuddledown.
— E foarte târziu!

— Suntem treji la orice oră.
— Bine.
— Tu du-te la culcare. Eu îmi trăiesc viaţa de noapte, cât mai pot.
Aprob şi îl privesc îndreptându-se spre uşă. Apoi îl urmăresc din priviri, în timp ce străbate curtea şi închide poarta roşie în urma lui.

*

Sunt sora vitregă a Cenuşăresei.
Sunt fantoma a cărei fărădelege a rămas nepedepsită.
Sunt domnul Vulpoi.
Sunt bumbac alb şi picioare pline de nisip, bani vechi şi flori de liliac, da — şi cu toate astea, pe dinăuntru sunt alcătuită din pulover, o scândură de lemn deformat şi cuie ruginite.
Mă numesc Caroline Lennox Taft Sinclair şi sunt fiica din flori a lui Tipper Sinclair şi a lui Buddy Kopelnick, care s-au iubit profund şi nebunește.
Sunt o fostă sportivă. Aveam o figură diferită.
Da, e adevărat, am ucis un om şi i-am aruncat trupul în ocean, iar ăsta ar putea fi principalul lucru care îţi va rămâne în minte despre mine. Dar acum, după ce am spus povestea, cred că aş fi în stare să spun o poveste nouă despre mine.
A fost odată ca niciodată o fată care avea nişte surori loiale.
A fost odată ca niciodată o fată al cărei tată a revendicat-o şi a protejat-o, deşi nu era fiica lui.
Fata asta s-a vindecat de dependenţa de narcotice şi a devenit mai puternică.
A fost odată ca niciodată o femeie care avea copii — şi, cu toate că le-a greşit în unele privinţe, a fost bună cu ei în multe altele. Şi ei o iubeau.
Odată ca niciodată, femeia aceasta s-a îndrăgostit după divorţ de un bărbat care a făcut sacrificii pentru ea. O făcea să râdă, iar viaţa alături de el era mereu interesantă. Şi ea a luptat pentru el. Deşi nu ştia totul despre ea, el a iubit-o cu bucurie în suflet. Îi spunea ce îşi doreşte de la ea. Şi cu toate că ei îi era greu să-i ofere ce-i trebuia, cu

toate că a fost nevoită să-şi înfurie tatăl şi să se certe cu surorile ei, a găsit până la urmă o cale.
Odată ca niciodată, femeia aceasta şi-a pierdut fiul cel mare şi a crezut că se va cufunda în întuneric pentru totdeauna. Dar fiul ei s-a întors la ea ca fantomă. A întâmpinat-o cu braţele deschise şi i-a iertat cele mai mari păcate, înainte de a fi nevoit să plece.
Şi astfel, ea a început să se vindece.
Odată ca niciodată, femeia aceasta a ales să rămână credincioasă familiei sale. Ar fi putut s-o părăsească. Erau oameni complicaţi. Dar i-a ales şi a acceptat consecinţele.
Mergând înainte, s-a străduit să ducă o
viaţă fericită,
dar conştientă.
Nici asta n-a fost uşor. Dar a încercat.

*

Poate că sunt domniţa Mary până la urmă. Până la urmă, ea scoate mâna retezată din buzunarul rochiei de mireasă, unde a ascuns-o. Îţi aminteşti? Scoate mâna retezată şi le-o arată tuturor. Dezvăluie ororile pe care le-a descoperit, cadavrul pe care l-a ascuns sub pânza albă. Îi obligă pe fraţii ei să fie martori. Ăsta, le spune domniţa Mary fraţilor ei, ăsta e cel mai rău lucru pe care l-am văzut. Îl dezvălui fiindcă nu vreau ca astfel de orori să-mi bântuie viitorul.
Ăsta, i-am spus fiului meu, ăsta e cel mai rău lucru pe care l-am văzut şi cel mai rău lucru pe care l-am făcut.
Te rog să fii martor.
Nu vreau ca asemenea orori să-mi decidă viitorul.
Ce face domniţa Mary după aceea? De fapt, ce ar face oricare dintre noi după ce ar scoate un ciot de cadavru sângerând din buzunar?
Sunt sigură că se spală pe mâini. Şi-şi dă foc la rochia de mireasă.
Îmi închipui că rosteşte câteva vorbe de regret peste mâna însângerată a bietei moarte şi o îngroapă.
Iar domnului Vulpoi, ucis de fraţii ei, îi spune: „Călătorie sprâncenată!“

Poate că mai târziu, în aceeaşi zi, domniţa Mary se duce la bucătărie, unde micul-dejun pregătit pentru nuntă şi rămas nemâncat a fost pus la rece, în frigider. Găseşte nişte brioşe cu morcovi delicioase şi nişte cârnăciori speciali. Fierbe un ibric mare cu ceai tare şi încinge cârnăciorii într-o tigaie, până ce umplu bucătăria cu aroma lor cărnoasă.
Îi cheamă pe fraţii ei.
La răsăritul soarelui, le chem pe surorile mele. Pe fiul care mi-a rămas. Pe nepoatele şi pe nepotul meu. Pe tata. Pe iubirea vieţii mele.
Vin cu toţii către casa mea sau doar coboară scara, ciufuliţi. Cineva face ouă şi altcineva pune pe masă ketchup şi tacâmuri de argint. Câinii vin la picioarele noastre, iar Grendel fură un cârnat. Fiul meu mai mic întreabă dacă poate să mănânce plăcinta de coacăze rămasă de ieri. Îi răspund: „Bine, n-a rămas multă, dar mănânc-o“.
Micul-dejun e tihnit. Unii citesc. Băieţeii mănâncă în grabă şi fug afară, în curte. Adolescenţii fac cafea şi-i adaugă zahăr şi frişcă.
Surorile mele şi cu mine ieşim pe veranda de la Red Gate şi ne terminăm acolo cea de-a doua ceaşcă de cafea. Suntem foarte mici pe ţărmul oceanului, sub cerul liber.
Nu cred că va fi întotdeauna astfel.

Mulțumiri

Mulți oameni au contribuit la apariția acestei cărți, la crearea ei, dar și pe întreg parcursul procesului prin care și-a găsit calea spre cititori. Colleen Fellingham, Dominique Cimina, Rebecca Gudelis, Mary McCue, John Adamo, Christine Labov, Barbara Marcus, Adrienne Waintraub și întreaga mea echipă de la Penguin Random House, vă sunt foarte recunoscătoare pentru sprijinul vostru și pentru munca voastră asiduă. Editoarei Beverly Horowitz, recunoștința mea pentru tine e înmiită. Elizabeth Kaplan, Jonathan Ehrlich și Kassie Evashevski, vă mulțumesc pentru sprijinul creativ și loial. Mulțumiri celor de la Allen & Unwin și de la Hotkey pentru entuziasmul și sprijinul pe care mi le-ați acordat încă de la început.
În etapele incipiente ale procesului creativ, Len Jenkin a exersat cu mine tehnici de scriere a romanelor de mistere. Ivy Aukin, Gayle Forman și Sarah Mlynowski au făcut lecturi pertinente, iar Gayle mi-a dat impulsul de care aveam nevoie ca să demarez acest proiect. Bob a fost nemaipomenit. Hazel Aukin mi-a permis să împrumut și să rescriu câteva dintre conversațiile noastre cele mai valoroase. Familia Minkinnen/ Bourne a făcut glume tari despre cârnați și mi-a dat voie să le scriu. Daniel a fost extraordinar și m-a susținut în permanență. Pisicile au fost complet nefolositoare, dar sunt oricum recunoscătoare pentru faptul că le am.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI. Poveste pentru Johnny
PARTEA A DOUA. Patru surori
PARTEA A TREIA. Perlele negre
PARTEA A PATRA. Băieții
PARTEA A CINCEA. Domnul Vulpoi
PARTEA A ȘASEA. O lungă plimbare cu barca
PARTEA A ȘAPTEA. Focul de tabără
PARTEA A OPTA. După aceea
Mulțumiri